

Ivo Sasek

Educă cu viziune!

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

De obținut la
Gemeinde-Lehrdienst
Comandă nr.8 RUM
Titlul ediției originale în limba germană:
„Erziehe mit Vision!”
Prima ediție 2001

Prima ediție în limba română 2004
Tradus de Peter Siegel
Revăzut de frați și surori româno-germani
Alcătuirea copertei, culegere, tipar și prelucrare
Gemeinde-Lehrdienst CH-9428 Walzenhausen

Cuprins

Introducere	4
Observațiile traducătorului:.....	5
Cum se educă copiii?	6
A educa corespunzător ființei	30
A educa corespunzător vocației	57
Altarul de familie	89
„Odihnă de jur împrejur”	106
Alegerea partenerului	136
Anexă	163

Introducere

Nouă ani am încălzit scaunele sălilor de clasă și patru ani scândurile de întins pe jos ale atelierelor auto. În tot răstimpul acesta eu nu tânjeam decât după un singur ceas: când voi putea în sfârșit să arunc toate aceste lucruri absurde! Când după 13 ani țineam în mână în sfârșit certificatul de ucenicie, am înțeles pentru prima dată de ce au trebuit să aibe loc toate acestea: acum aveam o meserie! Toate mi s-au mijlocit, numai un singur lucru nu – viziunea pentru ce toate acestea!

Începând cu acel ceas eu nu am mai început niciodată ceva fără viziune. Ce izvoare de putere nemăsurate au izbucnit prin aceasta, nu le pot cuprinde în cuvinte. **“Când nu este nici o viziune, poporul se sălbăticește; dar fericite de cel care respectă țelul stabilit”** (tradus din germană, nota trad.) **(Prov.29.18)**. Acest cuvânt este de asemenea în mod deosebit valabil în privința educației copiilor. De fapt cei mai mulți știu că copiii trebuie educați, dar cei mai puțini știu pentru ce, respectiv încotro.

Parteneriatul, întemeierea familiei, educația copiilor, o lucrare de o viață cu neimaginabil de multe osteneli și nevoi. Dar nici un efort nu ne va fi prea mare, nici o înălțime prea abruptă și nici o vale prea adâncă dacă pornim pe această cale exigentă cu ceea ce mi-a lipsit atâția ani – cu viziune! Cartea de față vrea să înlăture această lipsă, de aceea: “Educă cu viziune!”

Februarie 2001

Ivo Sasek

Observațiile traducătorului:

Citatele biblice au fost extrase din traducerea română a Bibliei, ediția revizuită a traducerii D.Cornilescu, editată de Gute Botschaft Verlag (GBV), Dillenburg, Germania, 3rd edition 1991. Apoi pot să apară deosebiri față de textele cunoscute vouă datorită faptului că autorul a retradus în germană din surse în limba greacă. Fiindcă semnificația cuvintelor din limba greacă este mult mai complexă decât cea a cuvintelor germane, pot exista mai multe posibilități de traducere ale unui cuvânt. Toate sunt corespunzătoare, dar una sau alta poate reda cu o mai mare profunzime semnificația cuvântului. Versetele respective au fost traduse direct din germană și sunt notate cu (tradus din germană, nota trad.).

Activitatea de traducere în limba română a scrierilor și casetelor noastre se află chiar la începuturile ei. Cu ajutorul Domnului, acestei traduceri i se vor alătura și alte cărți, broșuri și mesaje pe casete. Să nu ezitați să vă informați la „Gemeinde-Lehrdienst”, prin scrisoare sau fax, ce publicații sunt disponibile actual în limba română.

Dorim să vă atenționăm că această carte este o traducere din limba germană. Este intenția noastră să redăm textul german cu o exactitate desăvârșită prin verificări îngrijite ale calității. Dacă totuși anumite pasaje vi se par teologic sau lingvistic nelogice sau inexacte, vă rugăm să întrebați la „Gemeinde-Lehrdienst” (prin scrisoare sau fax) pentru a constata dacă ați înțeles corespunzător semnificația reală a celor spuse.

Februarie 2004

Gemeinde-Lehrdienst
(Slujire de învățătură pentru biserici)

Cum se educă copiii?

Criminalitate crescândă a tineretului, degenerări și haos pretutindeni. Treptat se pune din nou întrebarea: “*Cum se educă de fapt copiii?*” Dar mai bine ne-am întreba: “*Încotro*”, respectiv “*înspre ce conținut*” se educă? Un “cum” conduce numai la o tehnică aducătoare de moarte; dar un “înspre ce conținut” conduce la o viziune dătătoare de viață. **“Fără viziune¹ un popor devine fără frâu”** (tradus din germană, nota trad.) (**Prov.29.18**), deci să nu facem nimic în viața noastră fără viziune, cu atât mai puțin privind educația copiilor! De aceea prima întrebare trebuie să fie: „Înspre ce conținut” să fie educați copiii noștri? Atunci rezultă de la sine o a doua întrebare: „De unde afară” îi educăm? Căci copiii trebuie aduși de la un nivel inferior la unul mai înalt. Înălțimea țiței noastre decide până la urmă cu privire la concretul „cum” al educației. Acest principiu decide și toate celelalte nivele ale existenței noastre, începând cu alegerea profesiei, sport, politică, economie, religie ș.a.m.d. Întotdeauna înălțimea unei țiței puse în față este cea care decide gradul investiției noastre și felul în care procedăm. De exemplu, cel care vrea să-și aducă câinele numai până acolo încât să nu mai urineze în casă, va avea cheltuieli substanțial mai mici decât acela care îl antrenează să devină un câine de avalanșe. Un prieten al sportului poți deveni fără dureri

¹ Previziune, vedere profetică, descoperire

peste noapte, dar sportiv nu. Același lucru este valabil cu privire la lupta credinței noastre (**1Cor.9. de la v.24**)¹. Cel care vrea să facă din copilul său numai un admirator al Bibliei, va avea parte de o osteneală substanțial mai mică decât acela care vrea să vadă cum este admirat *copilul său însuși* ca o epistolă vie a lui Hristos (**2Cor.3.2**)².

1. Ce determină de fapt viziunea noastră?

Ferice de acela care o lasă să fie determinată nu după punctele de vedere inferioare omenești, ci după cele superioare creatoare! În nici un caz nu poate fi vorba numai de aceea ca pușorii noștri favoriți să devină cetățeni cât mai posibil de sociabili. Nimic de spus împotriva cetățenilor buni, care posedă de un comportament social, forme cetățenești și tot felul de reguli ale *vieții omenești* (*l.gr. = bios*). Dar omul este destinat pentru o domnie cu mult mai înaltă. Dumnezeu l-a chemat înăuntrul organismului Fiului Său, pentru ca din El să domnească spre afară “*în viață dumnezeiască* (*l.gr. = zoe*)” (**Col.1.16-18**³ / **Rom.5.17**⁴). Cu

¹ “Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? (...) Eu, deci, alerg, dar nu așa ca și cum n-aș ști încotro. Mă lupt, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.”

² “Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.”

³ “...pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități, toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este
-continuarea pe pagina următoare-

alte cuvinte, educația omenească se epuizează în stăpânirea formelor exterioare ale vieții omenești (bios). Educația corespunzătoare creației nu se mulțumește nici cu un nivel omenesc și nici cu formele exterioare perfecte ale acestei vieți biologice. Ea țintește spre esența vieții și anume spre viața dumnezeiască (zoe). Ea are ca țintă stăpânirea esenței acestei vieți dumnezeiești în mijlocul unei generații consacrate morții (**Filip.2.15**)¹. Educația omenească duce numai la stăpânirea regulilor omenești: de la ordinea casei până la ordinea școlii ... la ordinea întreprinderii ... la ordinea circulației ... la ordinea bisericii etc ... și la urmă încă la ordinea de moștenire și înmormântare. Educația corespunzătoare creației, dimpotrivă, țintește spre stăpânirea tuturor puterilor potrivnice vieții dumnezeiești: stăpânirea firii, a păcatului, a sufletului, a filozofiilor omenești, a poftelor lumii împreună cu toate puterile rele. Deci, acestea sunt perspectivele biblice care decid întrebarea „înspre ce conținut?”, respectiv „de unde afară?” se educă copiii: **“Toate au fost create înspre înăuntrul Lui ... și El este Capul trupului Său, Biserica”** (tradus din germană, nota trad.) (**Col.1.16+18**). Deci ei să fie educați înăuntrul organicității organismului-Hristos! Și *de unde afară* să fie educați? Afară din cercul blestemat al păcatului, pentru că

mai înainte de toate și toate se mențin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii.”

⁴ “Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei care primesc plinătatea harului și darul liber al dreptății, vor domni în viață (zoe), prin acel Unul singur, Isus Hristos.”

¹ “... ca să fiți fără vină și curați, copii ai lui Dumnezeu neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume...”

Rom.5.12 zice: “Printr-un *singur* om (Adam) a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor.”

2. Când începe lupta de educare împotriva păcatului?

Fiecare copil, fie el cât de plăcut, trebuie educat în așa fel încât să poată scăpa *la timpul oportun* din domeniul puterii păcatului și al morții. Dar când este timpul oportun? **Ps.51.5** zice: “**Tată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea.**” După **Rom.6** fiecare om este născut chiar ca *sclav* al păcatului. Chiar în acest punct se fac cele mai fundamentale omisiuni în educația creștină a copiilor. Ca urmare a tradiției bisericești, noi vedem păcatul mereu numai ca pe o problemă juridică și nu sesizăm la timpul potrivit datoria noastră de educație. Noi considerăm de la început faptul că întrebarea păcătoșeniei poate fi abordată de abia la o vârstă în care copilul poate cuprinde cu mintea această tematică. Dar pentru că a fost născut ca *sclav* al păcatului, sclavia păcatului trebuie neapărat abordată încă din primele zile ale vieții. Nu poate exista o eroare cu urmări mai grele în educația copiilor decât aceea că în fața problemei păcatului noi așteptăm cu mâinile în sân ziua apariției viciilor rele sau pocăința puișorilor noștri! Până atunci ei nu mai sunt puișori! Cei mai mulți dintre ei nu sunt o viață întreagă decât niște chinuiți “trupește” care cu toată pocăința și aparenta lor naștere din nou nu scapă de firea lor! Când vom recunoaște noi creștinii în sfârșit că în cazul păcatului este vorba de o problemă enormă a puterii și nu de o simplă

problemă juridică? Păcatul nu întreabă pe nici un om de mărturia credinței sale! El îl păgubește pe cel născut din nou ca și pe cel fără Dumnezeu dacă acesta i se dăruiește. Cu singură deosebire, că pe cel născut din nou îl păgubește mult mai mult, ori de câte ori îl prinde (**2Pet.2.20**)¹. Fiecare păcat pe care nu îi învățăm pe copiii noștri să-l biruiască *începând de la nașterea lor*, mai târziu, dacă se mai pot salva în domeniul Duhului, vor trebui să-l elimine transpirând din greu. Ai citit bine, am zis să-i învățăm pe copilași cum să poată birui ei înșiși practic păcatul. De asemenea ai citit bine că eu am legat această biruință nu numai simplu de harul iertător al sângelui, ci și de capacitatea înzestrată a copilului de a putea găsi scăpare în domeniul Duhului.

Deci, nu există o anume “eliberare teoretică” despărțită de biruința practică a păcatului. Noi nu am rezolvat problema sclaviei păcatului exact atâta timp cât mai trăim practic robiți în acesta. Aici nu ne ajută nici cea mai scumpă mărturie a credinței. Când înțelegem în sfârșit că prin mărturiile noastre de credință exprimăm numai verbal moștenirea foarte reală a puterii credinței prin puterea sângelui și a Duhului lui Isus? Este o minciună și o înșelare diabolică când creștinătatea, sclavă a firii și a păcatului, propaghează veselă răscumpărarea păcatelor în timp ce nu îi pasă deloc că această răscumpărare nu se manifestă în carnea și în sângele ei! Noi să proclamăm răscumpărarea (l.gr.= apolytrosis) juridică a păcatelor numai pentru că prin

¹ “Căci, dacă, după ce au scăpat de stricăciunea lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.”

aceasta ne stă la dispoziție și eliberarea (l.gr.= aphesis) complet practică. De aceea se spune literalmente în **Efes.1.7: “În El avem răscumpărarea (juridică) (apolytrosis) prin sângele Său, eliberarea (aphesis) (complet practică, reală) de înfrângeri¹, după bogăția harului Său”** (tradus din germană, nota trad.). Atât nouă cât și copiilor noștri mărturiile noastre teoretice de răscumpărare nu ne ajută la nimic specific atâta timp cât noi nu am supus real pretențiile puterii păcatului prin credință și în puterea Duhului Sfânt. Declarația de eliberare juridică fără o eliberare cu totul practică este pentru un prizonier la fel de nesatisfăcătoare ca și pentru un înfometat o mâncare fotografiată.

3. Păcat = iad și moarte

Cel mai rău este dacă îi lăsăm pe copiii noștri să cadă în păcatele egoismului răutăcios, ale poftelor cărnii, ale ochilor, ale gustului și ale urechilor și la urmă în desfrâu. Aceste excitații sunt cele mai puternice și cel mai ușor accesibile. Ei trebuie să învețe de mici să se ferească de faptele rele, necurate și păcătoase ca de ciumă, dar nu pentru că un creștin nu are voie să facă astfel de fapte, ci pentru că ele se dezvoltă în sufletele lor devenind o plagă de iad care îi aduce în prizonierat. Fiecare răutate și poftă sentimentală ne taie de la râul vieții și ne face prizonieri stăpânirii păcatului și a poftei. Dar prin practicare ele nu sunt nicioda-

¹ lb.gr. paraptoma: “a cădea alături”, a fi aruncat în lung (alții traduc: abateri).

tă potolite, ci tot mai pătimașe și arzătoare – arzând până la judecata de foc a iadului, departe de fața slavei lui Dumnezeu, a libertății cerești și a odihnei copiilor lui Dumnezeu. Focul de iad nu constă din nimic altceva decât dintr-un prizonierat definitiv sigilat în înșelăciunea păcatului și a poftei, și anume a poftei veșnic nesatisfăcute. În deplina conștiință a faptului că a căzut sub înșelarea satanică, fiecare suflet nedezlegat se va zvârcoli într-un chin de iad fără cale de ieșire. Nu există o răscumpărare doar teoretică, lipsită de practică. Ori suntem eliberați foarte practic aici și acum, pe baza sângelui lui Isus, de pretențiile puterii firii, ale păcatului și ale Diavolului, ori suntem nerăscumpărați! Atât de greu pătrunde în noi aceasta! Cui îi folosește îndurarea unui bătaș atâta timp cât el nu încetează să bată? Ori de câte ori apostolii mărturiseau despre răscumpărarea și iertarea păcatelor, ei aveau în fața ochilor o eliberare foarte practică (aphesis) din puterea păcatului și nu numai una teoretică. **“El ne-a împuternicit înspre moștenirea sfinților în lumină și ne-a salvat din domeniul puterii întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui. În El avem răscumpărarea (apolytrosis), eliberarea (aphesis) de păcate”** (traducere din germană, nota trad.) **(Col.1.12-14)**. Arderea chinului va crește corespunzător măsurii în care ne dăm seama că am căzut în plasa veșnică a lui Satan! Starea definitivă a prizonieratului într-o poftă nepotolită, neliniște, ură și depărtare de Dumnezeu este un foc de nedescris al judecății. Prin urmare formula scurtă sună așa: Păcat = moarte. Căința prea târzie este un chin de foc; păcatul în orice formă este înaltă trădare, înșelare, jefuire la maxim.

De aceea, învățați-i pe copii să se împotrivescă oricărui duh care trage în jos și să fugă de poftele tinereții! Domniți voi înșivă peste orice formă de întuneric și de răutate. Fugiți voi înșivă de ispită, feriți-vă de poftă ca de ciumă, exersați-vă ca familii întregi în evlavie și în viața veșnică. Să rămânem în EL și El rămâne în noi. În fața oricărei ispite să credeți în finalitatea focului iadului, în absolutul înșelării fiecărui păcat. Și de-ar fi ispita cât de dulce – cu cât se apropie ea mai dulce, cu atât s-o urâți mai mult! Detestă păcatul, vomită-l, blestemă-l, disprețuiește-l cu o ură desăvârșită, îndepărtează-te de el cum te îndepărtezi de o tumoare puroindă, de un cadavru în putrefacție împutit, de un șarpe otrăvitor sau de un scorpion. Fiindcă până la urmă el te va înțepta cu siguranță ca un scorpion, te va arde ca focul și te va despărți neîndurător de slava veșnică – pentru că păcatul este poarta și lanțul de nerupt al iadului pentru fiecare păcătos nerăscumpărat. Cu cât păcătuiești mai des, cu atât mai definitiv vei fi pregătit și conservat pentru ziua ispitei. Îi vei cădea victimă cu siguranță, cu cât mai mult trăiești acum cu o inimă împărțită. “Doamne Isuse, păstrează mereu aceste adevăruri în orice moment eliberatoare în conștiința noastră, ca să nu mai slujim păcatului, noi împreună cu copiii noștri.” Dar cum se învață copiii proprii să pornească împotriva păcatului la timpul potrivit? De ce depinde în primul rând?

4. Fiecare plantă produce numai după soiul ei

Înainte de toate, este important ca noi părinții sesizăm și deosebim cu precizie atât esența vieții dumnezeiești (zoe), cât și esența păcatului. În faptă și adevăr nici nu este posibilă una fără cealaltă. Un orb nu va putea conduce niciodată un orb. Tot așa un om nu va putea introduce niciodată în copiii săi altceva decât ceea ce este el însuși în realitate. Este un nonsens ca cineva să dea copiilor tot felul de indicații rezonabile, dacă el personal nu se află în râul vieții dumnezeiești. Biruința asupra păcatului este un exercițiu neîntrerupt. Numai acela care se menține neîntrerupt în râul vieții dumnezeiești sau se întoarce imediat înapoi în acesta atunci când a căzut din el, acela este capabil să-i învețe pe copiii săi biruința asupra puterii păcatului. A ajunge numai din când în când în râul vieții, înseamnă a *nu* fi în acesta. Aceasta trebuie devină evident chiar și fiecărui teolog liberal cel târziu în ceasul încercării – numai că atunci va fi prea târziu. Totdeauna vom transmite numai ceea ce suntem cu adevărat și nu ceea ce spunem sau ce ne simțim a fi. Dacă un negru se unește cu o femeie albă, el poate vorbi, simți și acționa înainte de mii de ori ca un alb, dar copiii vor lui vor fi totuși creoli. De aceea vai de noi și de copiii noștri, dacă noi înșine nu ne aflăm consecvent în râul vieții neîntrerupte, pentru că îi vom lăsa robiți puterii păcatului.

5. Viziunea “încotro”-ului

Această chemare supremă ca omul să fie pe deplin întrupat împreună cu Dumnezeu are deci acest revers: Anume, biruința asupra răului în orice formă, cum este scris în **Apoc.12.10-11**: **“Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea (purtătorilor) Hristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Și ei l-au biruit ...”** (tradus din germană, nota trad.) Și *ei!* Cine sunt *ei*? Sunt purtătorii autorității Hristosului Său. Contextul ne arată aceasta. Eu îl evidențiez cu paranteze. *Ei* sunt cei care în versetul 5+6 au fost răpiți la Dumnezeu și tronul Său după ce balaurul roșu nu a reușit să-i învingă. Despre *ei* se spune: **“Acum ... autoritatea Hristosului Său a venit (înăuntru în cer) (v.10) și: „De aceea (adică, datorită lor) bucurați-vă ceruri și voi care locuiți în ele!” (v.12). “Și (datorită lor) balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat (datorită lor) pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (v.9).** Citește o dată textul întreg în liniște.

În educația copiilor, această aruncare în jos a diavolului începe în cea mai mică formă. Să ai mereu în fața ochilor această viziune, altfel nu știi niciodată de unde afară și înspre ce înăuntru trebuie să-ți educi copiii și să-ți conduci familia. Acestea sunt țintele înalte dumnezeiești de nedărmămat ale oricărei educații de copii plăcute lui Dumnezeu. Cel care urmărește alte ținte înalte, acela încă trăiește pentru sine și se află în afara vederii profetice apostolice. Niciodată nu

va avea loc înfrângerea Celui Rău pe scală largă, dacă el nu va fi înfrânt mai înainte în familiile noastre, deci în cele mai mici celule de viață. Fiindcă înfrângerea Celui Rău în orice formă este reversul chemării și exercițiului unirii noastre cu Dumnezeu, Duhul Sfânt lucrează neîncetat în noi această doborâre treptată a Celui Rău. A-l aduce personal pe Cel Rău sub tălpile picioarelor este numai prima treaptă, dar o treaptă mult mai înaltă este aruncarea sa jos din poziția sa cerească. Biruința continuă și doborârea progresivă a Celui Rău, este calea de acces logică a unirii noastre cu Dumnezeu. Nu poate exista o strecurare înăuntrul prezenței lui Dumnezeu fără o strecurare afară din prezența Diavolului! După cum nu poate exista o intrare în apă fără o părăsire concomitentă a atmosferei, tot așa nu poate exista o intrare în Dumnezeu fără o părăsire concomitentă a domeniului de putere al întinericului. Întruparea în Dumnezeu merge mână în mână cu subjugarea continuă a Diavolului. Aruncării Diavolului jos din cer îi urmează treapta următoare, anume aruncarea de pe pământ jos în adânc. De aceea citim mai întâi: **“Vai de voi pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțin timp”** (Apoc.12.12). Dar apoi se spune: **“El a pus mâna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis ...”** (Apoc.20.2+3). Ultima treaptă va fi aruncarea definitivă afară din cosmosul acesta, când Diavolul va fi aruncat în iazul cu foc și pucioasă (Apoc.20.10)¹. Înspre această aruncare treptată în jos, Duhul lui Dumnezeu

¹ “Și Diavolul, care-l înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.”

lucrează în noi orientat spre țintă. Pentru aceasta el trebuie biruit mai întâi la nivel personal (**1Ioan 2.13-14**)¹; apoi la nivel colectiv, începând în familiile noastre și comunitățile noastre de viață, ca cele mai mici celule de viață organică; dar apoi și la nivel comun lărgit, al bisericilor organice locale. Dar cu cât se adună mai mulți oameni, cu atât mai exigentă va fi înfrângerea în comun a Diavolului.

Dar atâta timp cât celulele familiare, respectiv celulele cele mai mici, încă mai sunt putrede, cum se poate însănătoși trupul local? Cum poate familia, ca cea mai mică celulă de viață, să-l subjuge pe Cel Rău la nivel colectiv atâta timp cât el încă își poate menține poziția sa într-un individ? Sau întrebă altfel: Cum poate fi aruncat Diavolul din poziția sa cerească, atâta timp cât el nu este aruncat afară din purtătorii autorității lui Hristos aici pe pământ? *Aceștia* constau dintr-un organism-pângă internațional. Pe acesta eu îl văd în fiul de parte bărbătească numit în **Apoc.12**. Încă nu este vorba de taina lui Hristos desăvârșită ca ansamblu, cum ne este promisă în **Efes.1.9-10**², ci despre nașterea unui organism-pângă la nivel internațional. De abia după ce Cel Rău va fi înfrânt și la nivel internațional în comun, el va putea fi aruncat din poziția sa cerească. Dar această biruință, chiar de la nivelele cele mai mici, este una foarte reală și nu numai pur teoretică și juridică. Ea conține o umblare

¹ “Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe Cel Rău... V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe Cel Rău.”

² “... făcându-ne cunoscută taina voiei Sale (...) pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni în Hristos *pe toți cei* care sunt în ceruri și care sunt pe pământ - în El!” (literal din greacă)

complet practică și colectivă în adevăr și în puterea Duhului Sfânt. *Nașterea acestui fiu de parte bărbătească, a organismului-pârgă internațional, trebuie să fie un pilon de bază al viziunii noastre de educație.* Dacă noi înșine nu îl subjugăm pe Cel Rău, atunci nici micuții noștri nu o vor putea învăța de la noi. Dacă nu îl subjugăm mai întâi în cea mai mică celulă de viață, în familia noastră, el nu va putea fi subjugat în organismul local ca ansamblu. Apoi, dacă nu îl subjugăm pe Cel Rău în primul rând la nivel local, atunci nu se poate ajunge la nici o subjugare în organismul-pârgă la nivel internațional. Dar fără aruncarea afară a Celui Rău din pârga internațională, nu poate avea loc o aruncare afară a Diavolului din cer. Recunoști importanța educației copiilor potrivită voiei lui Dumnezeu, orientată spre viață și solidă? Fără aruncarea Diavolului jos pe pământul acesta, nu are loc nici o desăvârșire a bisericii în ansamblu (**Apoc.12.13+17**)¹ și nici o purificare finală a restului omenirii. Pentru că Diavolul este purificatorul lui Dumnezeu. Fără o purificare inițială la nivel mondial prin judecăți satanice nu va exista o împărăție a păcii de o mie de ani ș.a.m.d. Ferice de cel care are neîncetat această viziune în fața ochilor atunci când își educă copiii. Dar acum să ne îndreptăm spre cheia principală a oricărei educații.

¹ “Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a persecutat pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească ... Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.”

6. Voința copilului

Repet: Cea mai înaltă țință a educației copiilor corespunzător creației este aceea să scoatem copiii din domeniul de putere al păcatului și să-i introducem în organismul lui Hristos. A deveni un organ al lui Dumnezeu este cea mai înaltă chemare a omului. Scriptura vorbește în foarte multe locuri despre aceasta. Pentru cititorul care încă nu este familiarizat cu aceste perspective, iată aici câteva locuri de confirmare: **Ioan 6.56/15.1-6/17.22+26; 1Cor.12; 2Cor.13.5; Rom.8.10/12.4; Gal.2.20; Efes.3.17** și altele.

În timp ce devenirea concretă de organ poate fi înțeleasă de copil de abia în decursul anilor, biruința asupra puterii păcatului începe deja imediat după naștere. Și de la bun început copilul trebuie obișnuit instinctiv cu aceasta, pentru că ea este cea mai importantă premisă spre a fi ulterior organ. Noi antrenăm copiii înspre a fi organ al lui Dumnezeu! Cheia pentru acest antrenament este voința copilului. Câtă voință proprie are un organ? Gândește-te o dată la vreunul din mădulele trupului tău: care din ele deține, despărțit de voința *ta*, voia sa proprie? Cum numim oamenii ale căror mădule execută mișcări necontrolabile din putere proprie, sau fac numai din când în când ceea ce vrea capul? Nu îi numim handicapați, alienați mintal, infirmi sau altfel? Vedeti, exact așa este cu organismul lui Dumnezeu. Dacă s-ar rezuma printr-un alt cuvânt ce este de fapt „păcatul” în miez și esență, atunci el poate fi numit pe scurt și „voința proprie”. Păcatul nu este doar o faptă sau alta, cum ne învață de multe ori gândirea și părerea noastră evlavioasă. Păcatul este simplu *tot* ce nu este acționat din Dumnezeu, prin

Dumnezeu și înspre înăuntrul lui Dumnezeu. **1Cor.6.19** întreabă: **“Nu știți că voi nu aparțineți vouă înșivă?”** (tradus din germană, nota trad.). În ebraică păcatul înseamnă “nenimerirea țintei”. Pentru că Dumnezeu este originea și ținta *tuturor* lucrurilor, tot ceea ce nu-L nimerește pe El este păcat. Prin urmare, păcatul a fost născut exact în acel ceas în care Luceafărul, fiul zorilor de dimineață, și-a spus în inima sa “eu vreau”: **“Eu vreau să mă urc în cer, să-mi așez tronul meu mult deasupra stelelor lui Dumnezeu ...”** (tradus din germană, nota trad.) (**Isa.14. de la v.12**). În același fel și-a găsit păcatul intrare în această lume. Eva a văzut și a luat prin voința ei proprie. Voința proprie a fost păcatul propriu zis. Așadar la urma urmei este irelevant dacă aceasta se exprimă printr-o abatere grosolană sau mică. Eva a luat “numai” un fruct, spun mulți. Dar mărimea vinovăției ei nu s-a aflat niciodată în obiectul voinței ei proprii, ci în voința ei proprie însăși. Prin urmare, cheia atât a stricăciunii cât și a restaurării se află în voința proprie a omului.

Și chiar dacă *fiecare* om are o voință *proprie*, de la căderea în păcat *nici un* om nu mai are o voință *liberă*. Recunoaște aceasta din **Rom.7.15,19,23**: **“... căci ce nu vreau (voința proprie), aceea fac; iar ce urăsc (voința sclavă), aceea practic”** ... **“Căci nu practic binele pe care îl vreau (voința proprie), ci răul pe care nu îl vreau (voința sclavă), iată de fac!”** ... **“... dar văd în măduarele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii minții mele (voința proprie) și mă ține rob (voința sclavă) legii păcatului”** ... **“Căci firea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase; și acestea sunt opuse unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați voi (voi)”** (**Gal.5.17-18**).

Așadar voința global declarată a lui Dumnezeu este că noi **nu** facem ce vrem **noi**. Cu alte cuvinte, El ne frânge în permanență voința proprie. Ținta Sa este disponibilitatea noastră deplină ca organe ale Sale. Noi să învățăm cum să lăsăm tot timpul ca Dumnezeu să trăiască prin noi, cum să-L lăsăm pe Hristos neîncetat la pârghia de comandă a existenței noastre, pentru ca să se împlinească cuvântul din **Gal.2.20: “Eu sunt răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; dar ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc în credință, și anume în cea a Fiului lui Dumnezeu”** (tradus din germană, nota trad.). De aceea, frângerea voinței copilului este pricipiul cel mai fundamental și în același timp cea mai importantă sarcină a educației copilului după voia lui Dumnezeu și a biruinței asupra puterii păcatului. Nu întâmplător bântuie o luptă atât de mare în jurul acestei tematici. Întreaga filozofie modernă a educației copilului insistă asupra formării unei voințe libere a copilului. Este înfierată chiar drept distrugere a personalității dacă cineva se atinge de voința liberă a copilului său. Dar realitatea este chiar contrariul. Acești creatori de păreri la urma urmei trebuie trași la răspundere pentru rodul devastator al învățăturilor lor profetic false. Cine știe să adune unu cu unu, trebuie să recunoască faptul că toate excrescențele mondiale ale criminalității și brutalității tineretului sunt replica inevitabilă a educației anti-autoritare a copiilor. Creștinilor, aduceți din nou la vedere, ca roadă a învățaturii biblice, copii și familii vrednice de cinste și majestuoși și înfierați- *prin exemplul vostru* pe toți învățătorii, prorocii și reprezentanții mincinoși ai poporului! Pentru că aceștia pe deasupra mai și susțin încăpățânați că personalitatea copilului ar fi distrusă prin frângerea voinței.

Dar realitatea este chiar contrariul pur. Cum ar putea fi distrusă vreodată o personalitate care este unită cu Creatorul cerului și al pământului? Oare nu a intrat Domnul nostru Isus în istorie ca cea mai mare personalitate după numai trei ani de activitate? Nu am introdus o eră nouă pe baza personalității Sale covârșitoare? Dar ascultați ce a mărturisit acest Isus Hristos cu privire la voința Sa proprie: “... **nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis**” (Ioan 5.30). “**Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!**” (Luc.22.42). “... **Mi-ai pregătit un trup ... Iată-Mă, vin să fac voia Ta**” (Evr.10.5,9). “... **căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis**” (Ioan 6.38). “**Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis ...**” (Ioan 4.34). Aici pot fi atașate mai mult de o duzină de astfel de mărturii personale ale lui Isus.

Faptul că frângerea voinței proprii îi face pe copii să ajungă cu adevărat personalități deosebite, noi o putem experimenta deja astăzi și la cei zece copii ai noștri. Oriunde se află, ei se detașează vizibil de semenii lor de aceeași vârstă. În timp ce la această vârstă cei mai mulți se află deja în plină prăbușire, cinci dintre copiii noștri mai mari școlarizează deja de sine stătători sute de copii, au scris cartea de educație “Mamă, te rog disciplinează-mă!”, compun cântece minunate, conduc pe mulți la Hristos și îi învață cu entuziasm cum se slujește părinților ca Domnului, cum să se supună în toate cu bucurie și să-și lase zdrobită voința proprie în ascultare, și mult mai mult. Și cei mai mari cinci copii ai noștri sunt de abia la vârsta de 15, 13, 11, 10 și 9 ani.

Considerăm cu adevărat posibil că personalitatea unei făpturi omenești ar putea fi distrusă dacă i se frânge voința ei, oricum rătăcitoare la toate nivelele? Considerăm cu puțință că Isus ne-a învățat în “Tatăl nostru” o rugăciune de distrugere a personalității? Fiindcă El ne-a învățat să ne rugăm: “Sfințească-se Numele *Tău*, vie împărăția *Ta*, facă-se *voia Ta*, precum în cer și pe pământ.” Cât de fără lacună este împlinită voia Sa în cer? Rugăciunea aceasta să fi fost valabilă numai pentru oamenii maturi culți, dar nu și pentru copiii neajutorați?

Sunt cuvinte și învățături ale demonilor care declară frângerea voinței copilului drept discriminare! Cu aceasta Diavolul nu caută decât să împiedice disponibilitatea noastră ca organe ale lui Dumnezeu! Cel care vorbește împotriva frângerii voinței proprii încă nici nu știe măcar despre ce vorbim aici. El însuși este lipsit de această experiență și în acest fel este un pericol de moarte potențial pentru toți oamenii.

Sunt cuvinte și învățături ale demonilor, care inspiră spre educație anti-autoritară și care strigă în gura mare că orice frângere a voinței copilului sunt dorințe de dominare și poftirea după putere ale părinților. Cu aceasta Diavolul nu vrea decât să împiedice orice creștere înspre înăuntrul Lui, Cel care este Capul, și orice coordonare a organelor în Hristos! **(Efes.4.16)**¹

Sunt cuvinte și învățături ale demonilor care calomniază orice ierarhie și obligativitate familiară drept legalism și

¹ “Din El (adică din voia lui Hristos) tot trupul (organismul) este bine alcătuit și strâns legat (...) și astfel lucrează El creșterea trupului înspre înăuntru în construcția casei Sale Însuși în dragoste.” (tradus din germană, nota trad.)

orice concordanță drept dependență de oameni. Prin aceasta Diavolul nu vrea decât să împiedice funcționarea oricărui sistem de circulație sanguin și nervos comun cât și orice legare laolaltă prin articulații, ligamente și tendoane ale organismului-Hristos. Acțiunile cele mai dușmănoase față de oameni și într-adevăr discriminatoare ale prezentului costau în faptul că noi *nu* frângem voința proprie rea a copiilor noștri; că așteptăm cu educația până ce ei pot înțelege totul; că folosim intervenții paradoxice (aceasta înseamnă că copilului încâpățânat i se dă simplu o indicație opusă când se vrea adus la o țintă anume – pentru că mereu vorbește contradictoriu, el va fi adus prin indicația opusă să facă exact ceea ce s-a vrut de fapt) și alte trucuri psihologice. Dar o astfel de păcăleală nu este altceva decât minciună și înșelare! Așa ceva s-a dat ca învățătură în fața urechilor mele la o conferință a conducătorilor creștini de reabilitare și a fost acceptată fără nici o contradicție publică. Ce demonie! Exact așa o vrea ucigașul oamenilor și dușmanul lui Dumnezeu, pentru că el știe că orice voință nefrântă îi aparține deja prin natura ei păcătoasă. El vrea cu orice preț ca voința copilului să rămână nefrântă, ca acesta în nici un caz să nu ajungă ascultător de Dumnezeu și prin aceasta să devină un organ al lui Hristos periculos pentru el. El vrea să ne educăm copiii noștri numai prin cuvinte blânde. Dar Biblia spune: **“Un sclav nu se lasă educat prin cuvinte, căci el înțelege de fapt, dar nu se întoarce să se conformeze”** (tradus din germană, nota trad.) (Prov.29.19). Cu cât mai mult este valabil acest lucru pentru sclavii păcatului! Orice educație anti-autoritară este de la Cel Rău, pentru că **“copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale”** (Prov.29.15).

Citește în Biblia ta ce fel de roade devastatoare a produs în permanență acest fel de educație (**1Împ.1.5-6¹; 1Sam.2.22-24 / 3.13²**).

7. Două faze ale biruinței

În timpul fazei de imaturitate copiii să învețe *la inițiativa noastră să nu lase* păcatul *înăuntrul lor* și în faza de maturizare ei să învețe *la inițiativa Duhului Sfânt să permită să iasă din ei* viața lui Isus.

De aceea, prima treaptă de biruință și pregătirea concomitentă pentru slujirea organică a copiilor noștri trebuie să înceapă în primele săptămâni ale vieții lor. După cum Dumnezeu nu i-a chemat pe oameni la biruință asupra păcatului de abia de la venirea lui Isus sau a Duhului Sfânt, ci deja i-a spus lui Cain: **“... păcatul stă la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu trebuie să-l stăpânești” (Gen.4.7)**, tot așa și noi părinții să-i învățăm deja pe copilașii noștri împotrivirea. Aceasta o împlinim, făcându-i să simtă mereu deosebirea între bine și rău, între permis și nepermis și punând granițe clare în toate lucrurile. Aceasta o

¹ “Și Adonia, fiul Haghitei, s-a îngâmfat, spunând: ‚Eu voi fi împărat!’ (...) Tatăl său nu-l mustrase niciodată, zicând: ‚Pentru ce faci așa?’”

² “Și Eli era foarte bătrân și a aflat tot ce făceau fiii lui cu întregul Israel, și că se culcau cu femeile care slujeau la ușa cortului întâlnirii. El le-a zis: ‚Pentru ce faceți astfel de lucruri? Căci aflu de la tot poporul despre faptele voastre rele. Nu, fiii mei, ce aud spunându-se despre voi nu este bine.’”

“I-am spus(lui Eli) că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din cauza fărădelegii de care are cunoștință, din cauză că fiii lui au adus un blestem peste ei înșiși, fără ca el să-i fi mustrat.”

facem conformând din primele zile ale vieții voința lor la cea a noastră și nu voința noastră la cea a lor.

Exemple practice

Concret, aceasta începe deja imediat după naștere, când este vorba să-i punem pe cei micuți la piept. La unii merge imediat din prima, dar la alții începe deja prima luptă de putere. În timp ce Ruth-Elpida, al zecelea copilăș al nostru, deja după zece minute de la naștere se afla liniștită la supt, la Simon, primul născut, în acest punct au început primele probleme. Mai întâi nu putea suge, pentru că suflatul îi era mai ușor, apoi nu a mai vrut să sugă fiindcă laptele nu venea din prima clipă. Cât de recunoscători am fost atunci pentru sfaturile moașei noastre bătrâne, care ea însăși era mamă a șapte copii și a ajutat la nașterea a peste 3000 de copii. Ea a insistat ca copilul să învețe suptul, pentru că altfel curgerea laptelui nu va avea loc sau chiar după un scurt timp va seca din nou. Astfel ea ne-a susținut, în ciuda manifestărilor voinței primului nostru născut, să continuăm statornic cu exercițiile de supt. Multe mame eșuează deja în aceste prime minute, dând loc nemulțumirii micuților. Spun “nemulțumirea” și nu “voia rea” a copilului. Ca să ne înțelegem bine. Bebelușii noștri doar sunt atât de dulci și vrednici de iubit. Robia păcatului încă nu se arată la această vârstă în forma de “voie rea”, dar desigur în voia proprie și în nemulțumire. Dacă această voie proprie sau nemulțumire nu se conformează cu voia părinților, ea va degenera mai devreme sau mai târziu într-o rea-voință. Probabil vom recunoaște cel târziu atunci, că esența păcatului înseamnă pur și simplu despărțire de desăvârșirea dumnezeiască, iar rodul va fi mereu răutate și distrugere. Urmarea sunt multegreutăți.

Dacă mamele nu pierd chiar de la început curgerea laptelui, ele trebuie să-l mențină printr-o pompare anevoioasă. În acest fel ele, ca urmare a primei biruințe de voință a celui nou născut, deja au nevoie de timp dublu pentru alăptat. Mai întâi pomparea, apoi încălzitul și la urmă administrarea laptelui de mamă cu sticla.

În acest sens putem constata în general că fiecare înfrângere în fața voinței copilului va fi plătită cu felurite osteneli și greutateți chinuitoare. Pentru că lupta pentru voință continuă pas cu pas. Deja după câteva zile se decide cine impune ritmul alăptării. O concepție modernă spune să se lase neapărat ca copilul să decidă ritmul. Aceasta înseamnă ca mama dragă să fie non-stop la dispoziție. Dacă vrei să afli ce valoare are această învățătură, atunci du-te și practică această filozofie de hrănire în fața patronului tău la servicii. Va fi el binevoitor cu tine dacă tot timpul vei roade din ce ți-ai împachetat? Atunci de ce să se infiripe la micuții noștri un obicei de a mânca, de care după aceea ei trebuie să se dezobișnuiască anevoios o viață întreagă? Pe toți copiii noștri noi i-am deprins din primul ceas la un ritm regulat de alăptare și am avut astfel numai cele mai bune experiențe. În primele săptămâni aceasta înseamnă, de exemplu, o masă la fiecare patru ore. Ca să dau un exemplu practic: O masă la ora șase, apoi la zece, apoi la două, apoi din nou seara la șase, la zece și din nou la două dimineața. Cel târziu după o lună noi eliminăm masa de la ora două noaptea și obișnuim copilul la un ritm de cinci ore. Cel târziu după trei luni noi introducem faza de noapte lungă. Aceasta înseamnă că soția mea alăptează numai de patru ori, de exemplu la șapte, la 11, la trei și apoi din nou la ora 19. Desigur, eu numesc

aceste timpuri numai ca o variantă posibilă. Nici noi nu ne ținem de minute în mod legalist. Totuși indiferent ce fel de excepții spontane sunt necesare, important este din principiu ca întotdeauna voința copilului să fie conformată la cea a părinților și nu invers. Acest lucru este important pentru mamă și copil. Pentru mamă, ca ea să ajungă la somnul ei necesar și pentru copil, ca să învețe să se conformeze ordinii generale. În acest timp el nu va duce lipsă de nimic. Chiar dacă în prima noapte va plânge ceva mai lung, el nu va muri imediat. Chiar tema de a-l lăsa să plângă sau nu, este un câmp de luptă decisiv al impunerii voinței. Din pură teamă că copilului i-ar lipsi ceva sau că s-ar pierde favoarea întregii vecinătăți, deja la primul țipăt se sare din pat și se leagăna copilul pe brațe. Bineînțeles că îi va face plăcere, așa că la fiecare ocazie el va voi să repete acest exercițiu. Dacă după un timp puterea mamei se epuizează, trebuie să intre tatăl în joc. Pentru că de obicei în cursul zilei copilul de abia este solicitat în ceva, această afacere îi va face o plăcere deosebită. Cu alte cuvinte, criza căsniciei este deja programată dinainte dacă nu frângem voința celui micuț de la prima oră, adică o conformăm la cea a noastră.

Să nu vă gândiți imediat că cei mici trebuie să moară dacă nu sunt serviți pe loc! Cu cât le așezăm mai consecvent ritmul nostru, cu atât mai repede vor ajunge mulțumiți. La nici unul dintre cei zece copii ai noștri, după ce le-am introdus noile ritmuri, nu a trebuit să așteptăm mai mult de două nopți până la somnul lor continuu regulat. Cu toate că sunt personalități complet diferite, cu toții au dormit neîntrerupt fără eforturi cel târziu două săptămâni după naștere și o fac până astăzi. Același lucru îl mărturisesc și

părinții care acționează după aceste principii. Bineînțeles că unul sau altul a mai țipat ceva mai mult și am avut luptele noastre lăuntrice dacă această metodă este cea potrivită. Dar până în prezent atât copiii noștri cât și noi înșine avem nopți liniștite și netulburate. Dacă toți acei părinți care sunt chiriași în locuințe slab izolate fonic ar pune aceste lucruri la inimă, atunci vecinii ar fi deranjați eventual două sau trei nopți și după aceea s-ar reinstala din nou liniștea. Dar pentru că se dorește menajarea lor, luni întregi se tot aleargă noaptea și în felul acesta nici părinții, nici copiii și nici vecinii nu ajung să se odihnească cum se cuvine. La cei mai mulți somnul piere deja la primul strigăt și aceasta se repetă la fiecare alergare cu o regularitate chinuitoare.

În general, frângerea voinței este un exercițiu zilnic neîntrerupt. Abia ce cei mici pot să șadă și să bea din sticlă, mulți ori vor mereu să se ridice în picioare, ori mereu nu vor să bea ultima înghițitură din sticlă. O nu, acestea nu sunt nici întâmplătoare și nici bagatele. Ele sunt scene ale manifestărilor voinței omenești. Ferice de cel care le intuiește. La fel și tonurile plângăcioase care se îngrămădesc cu predilecție atunci când mămica sau tăticul discută ceva sau vor să se distreze cu cei veniți în vizită. Ferice de cel care îi învață limitele cu efectivitate. Abia ce se pot mișca în patru labe, pornește lupta pentru voința proprie începând la prize electrice, sertare și în general tot ce nu este bătut în cuie. Indiferent dacă este vorba de a mânca tot, de venit dacă este chemat sau alte exerciții; ferice de cel care în toate are grijă să nu cadă în plasa voinței copilului.

A educa corespunzător ființei

“Voi pune legile Mele în *mintea lor* și le voi scrie în inimile *lor...* căci toți Mă vor cunoaște în ei înșiși de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” (Evr.8.10-11).

“Învață pe copil calea *pe care trebuie s-o urmeze* și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Prov.22.6).

1. Voința proprie contra voința bună

Frângerea voinței proprii este cheia oricărei educații după voia lui Dumnezeu. Noi nu distrugem cu aceasta voința proprie, cum sunt de părere greșită unii oameni, ci noi o atestăm mai mult prin aceasta. Sfânta Scriptură ne spune cu toată claritatea că voința bună este substanțial prezentă la oricare om, dar nu și împlinirea binelui. Fiecare om, cât ar fi de păcătos, recunoaște foarte bine ce este desăvârșit, drept și bun. Dacă nu ar fi așa, la urma urmei Dumnezeu nu l-ar putea deloc trage la răspundere pe om. Atât conștiința noastră, cât și capacitatea rațională ne învață, de exemplu, că legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și bună. Deci voința dreaptă există la noi toți, numai împlinirea binelui nu. Chiar “voința proprie” este aceea care stă în permanență în calea “voinței proprii” bune. De aceea, prin frângerea voinței proprii se eliberează voința bună naturală, pentru ca ea,

capabilă de funcționare, să fie din nou atașată de voia desăvârșită a lui Dumnezeu, cum este scris: **“Fiți totdeauna ascultători (voința proprie frântă) ... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi atât voința cât și înfăptuirea dincolo de voința voastră bună”** (tradus din germană, nota trad.) (Filip.2. de la v.12). Așadar, în locul voinței proprii am putea vorbi și de o voință abătută, sau pe scurt, de voință păcătoasă. În același fel am putea vorbi în locul “voinței proprii” despre o voință împluternicită natural. Una dintre greșelile cele mai frecvente în educația copiilor constă în faptul că noi îndreptăm apelurile noastre cu tot efortul spre voința proprie bună a copilului în loc să le frângem simplu voința proprie căzută. Aceasta o facem numai fiindcă noi nu mai cunoaștem legitățile despre bine și rău, despre păcat și neprihănire. Căci imediat ce alungăm afară destul de temeinic răul, binele va curge de la sine în loc. Eu am spus, destul de temeinic! Aceasta este o lege simplă a naturii care încă nici nu are a face ceva cu credință sau necredință. Îmi mai aduc bine aminte cum au avut loc aceste acțiuni în trupul meu când încă mai eram un copil mic. Pe atunci eram orice numai nu evlavios și de aceea mama mea mă trata din când în când temeinic la fund cu băătorul de covoare. Să fi fost inima mea înainte cât de rea, împietrită sau nebunatică, după aceea ea era totdeauna ca lustruită. Îți mai amintești și tu? Mama mea nu mi-a impus niciodată binele. Ea a dat numai răul afară din mine. Aceasta și este o lege veșnic valabilă a Locului sfânt: după cum pe de o parte nici cea mai mică presiune nu avea voie să însoțească construirea Locului sfânt, așa pe de altă parte nici vreunul rău nu avea voie să intre în acesta. De aceea reține acest principiu important al educației: după cum binele nu poate fi introdus

niciodată cu forța în copil, la fel răul nu va putea fi scos niciodată fără forță din el.

Imediat ce răul este alungat afară, în locul său vin în mod sărbătoreasc intenția și voința bună. Această legitate funcționează până și în interiorul închisorilor pentru criminali. Sigur că aceasta încă nu ajunge. A fi umilit încă nu înseamnă neapărat a se umili. A fi împuternicit încă nu înseamnă neapărat a acționa împuternicit. Cu datul afară a răului nu se realizează decât baza pentru a face binele, nu mai mult. De aceea, problema începe aici imediat din nou. Cineva trebuie să domine mereu asupra răului și să-l mențină afară, altfel răul se reîntoarce în cel mai scurt timp. Aceasta - corespunzător revelației biblice- are loc de regulă în societatea a șapte însoțitori mai răi. Această lege nu intră în vigoare de abia la exorcism (**Luc.11.25-26**)¹. Prin urmare noi am pus bine prima temelie de abia atunci când cel care trebuie educat a ajuns la maturitate, adică a ajuns la capacitatea de a menține el însuși răul afara trupului său. Până atunci legile, educatorii și nu rareori puteri ale naturii trebuie să țină ca locțiitor răul în șah.

De aceea, două dintre cele mai importante probleme în educație sunt acelea ale atmosferei în casă și a exemplului personal. Orice scoatere a răului și dominare asupra lui nu ne ajută cu nimic atâta timp cât binele nu locuiește substanțial în casele noastre. Dar dacă noi părinții trăim într-o umblare bună cu voința proprie frântă, copiii ne vor urma de

¹ “Și când vine (adică demonul dat afară), o (casa, adică trupul omului eliberat anterior) găsește măturată și împodobită. Atunci se duce și mai ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el, intră împreună în casă, se așează în ea și starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi.”

la sine imediat ce am scos răul afară din ei. Noi încă nu am trebuit niciodată să întreprindem un efort special la vreunul dintre copiii noștri pentru a crea în ei o dorință după Dumnezeu. Aceasta a intrat mereu de la sine în ei pentru că ea locuiește în noi ca părinți. Cât de mulți părinți lasă mereu răul neîngrădit în copiii lor, căutând să le impună o oarecare evlavie. Ei nu vor ajunge niciodată la succesul dorit.

2. Legea ca îndrumător

Noi n-avem voie să ne temem deloc de lege. Atâta timp cât omul încă nu are un simțământ pentru neprihănire și pentru bine, legea îi este determinată ca îndrumător (**Gal.3.24¹; 1Tim.1.8-9²**). Ea trebuie să-l aducă fundamental în concordanță cu înalta țintă intenționată: anume unirea cu Dumnezeu! În principiu, legea nu este altceva decât un dar cu împrumut al acțiunii duhovnicești, anticiparea rezultatelor corespunzătoare duhului – numai fără înțelegerea corespunzătoare duhului. Așa a putut de exemplu Israelul vechi-testamentar să umble duhovnicește timp de secole, fără să fie însă în sine duhovnicesc. Popoarele din jurul lor aproape că n-au mai știut ce să creadă pentru că pe de o parte au trebuit să exclame corespunzător **Deut.4.6: “Într-adevăr, neamul acela mare este un popor înțelept și priceput!”**, iar pe de

¹ “Astfel legea ne-a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință.”

² “Noi știm că legea este bună dacă cineva o întrebuințează potrivit, știind că legea nu este pentru cel drept, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și pentru păcătoși, pentru cei fără evlavie și necurați ...”

altă parte au văzut și nepriceperea Israelului până la decădere totală. Dar problema nu se afla niciodată la lege, ci mai mult la lipsa Duhului. Israel nu a înțeles căile lui Dumnezeu, se spune de aceea mereu. Ce-i drept ei aveau prin lege rezultate duhovnicești și ca rod viața, dar ei n-au înțeles calea care duce acolo și gândul lui Dumnezeu. Ca acestea să poată fi cuprinse, a fost atunci sarcina Duhului (**Ioan 16.12-13**)¹. Ceea ce vreau să arăt cu aceasta este următorul lucru: dacă în primii ani de viață noi educăm copiii în mod consecvent după normele duhovnicești, adică după lege, noi nu le dăunăm cu nimic. Dimpotrivă. În timp ce ei încă nu pot înțelege sensul legilor, totuși ei învață să cunoască deja binecuvântarea ascultării față de aceste legi. Imediat ce primesc Duhul, ei vor înțelege din inimă și sensul și vor ajunge ei înșiși la aceleași rezultate pe care legea deja i-a sfătuit orbește cu insistență. Chiar disciplinarea consecventă sută la sută și conformarea cu legea lui Dumnezeu nu va fi niciodată o problemă, dar disciplinarea cu compromis desigur că o va fi. De aceea vai de toți cei care instruiesc doar forme moarte fără un mediu viu împrejur; care ei înșiși nu pătrund consecvent în indicațiile lui Dumnezeu și ca atare își taie împrejur copiii cu compromis. Ei vor avea ca urmași corcitură religioasă, evlavioși cu inimă împărțită fără putere. Aceasta este în faptă chiar o crimă. Toți creștinii rezervați față de lege încă n-au înțeles că Duhul Noului Testament este obligat acelorași legitați ca și celor ale Vechiului Testament, cu singura deosebire că nou-testamentarul înțelege duhovnicește din inimă de ce acțio-

¹ “Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul ...”

nează sfânt, drept și bine, adică corespunzător legii. De aceea ferice de copiii noștri dacă odată cu maturizarea lor ei nu trebuie să uite tot ceea ce au fost învățați înainte.

3. Pericolul cel mai mare

Noi vorbim deseori despre pericole pe calea vieții noastre, mai ales despre pericolele din partea Diavolului. Dar privit lucid, există un pericol mult mai mare, și acesta este Dumnezeu Însuși. Noi trebuie doar cu toții să fim conformați unui Dumnezeu preasfânt și uniți în El (**1Pet.1.15-16**)¹. Diavolul este încurcătorul și risipitorul. El caută să împiedice această unire cu Dumnezeu cu toate mijloacele. Dar biruința asupra lui este poruncită fiecărui copil al lui Dumnezeu și mulțumită Golgotei este realizabilă în scurt timp (**1Ioan 2.13-14**)². Deci unirea cu Dumnezeu, despre Care se spune: și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor, se află în fața noastră. A fi conformat acestui Dumnezeu preasfânt nu este o plimbare de duminică. Ferice de cel care are această țintă înaltă mereu în fața ochilor când educă copiii. Isus nu a spus degeaba: **“Am să vă arăt de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă**

¹ “Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”

² “Vă scriu părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu tinerilor, fiindcă ați biruit pe Cel Rău. Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început. V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe Cel Rău.”

temeți!” (Luc.12.5). Lui Israel acest Dumnezeu i-a spus mai mult decât o dată: **“... numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul tău, te-aș consuma.” (Exod.33.5).**

Legea are deci sarcina de a ne conforma acestui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este lege întrupată. Dar nu s-a intenționat niciodată ca legea să ducă această unire cu Dumnezeu la o finalizare desăvârșită. Mai degrabă legea trebuia să ne transmită gustul anticipat al vieții, pentru ca printr-un har și mai profund să putem fi încredințați mai departe legii Duhului de viață. De aceea a și spus Isus: **“Eu nu am venit să desființez legea sau prorocii, ci să o desăvârșesc (pleroo)”** (tradus din germană, nota trad.) (Mat.5.17). Dar a desăvârși înseamnă adăugarea a tot ceea ce încă a mai lipsit legii, adică a Duhului de viață din Dumnezeu, cum este scris: **“Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor ... căci toți Mă vor cunoaște în ei înșiși de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” (Evr.8.10-11).** Noi ne-am făcut lucrurile prea simple. Am declarat lucrarea lui Isus pe Golgota ca înlocuitor al “conformării noastre cu Dumnezeu”. Noi am fost învățați că Hristos este *sfârșitul* legii, în timp ce “telos” spune în acest loc că El este *ținta* legii (Rom.10.4)¹. Fiecare om trebuie să fie condus la o capitulare finală în lupta pentru îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil mai ales pentru noi cei nou-testamentari. Să nu vă temeți să-i învățați pe copiii voștri normele sfinte și desăvârșite ale legii. Ei nu pier datorită acestora. Ei pier numai dacă nu au luptat niciodată

¹ “Hristos este ținta legii, fiecăruia care crede spre neprihănire.” (tradus din germană, nota trad.)

cu această sfințenie și nu au avut parte niciodată de neputința lor în eforturile lor proprii. Numai cel care își pierde viața, o poate găsi. Legea vrea să aducă pe fiecare om la strigătul: **“O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?!” (Rom.7.24)**. Cel care nu cunoaște acest strigăt nu va înțelege niciodată cine este Isus și pentru ce a venit El de fapt. Copiii mei știu deja cu toții de mici ce înseamnă să fie păcătoși pierduți. Deseori am auzit exprimarea unor oameni crescuți evlavios: “Eu am crescut atât de protejat încât niciodată n-am putut primi o conștiință autentică a păcatului”. Ce rătăcire! Astfel de oameni au crescut cu totul altfel decât evlavios și protejați. Ei au crescut numai îngâmfați și fățarnici! Îți spun că fiecare dintre copiii mei, care știu să gândească, are mai multă conștiință de păcat decât unii criminali de după gratii. Dar aceasta nu pentru că ar fi săvârșit păcate mari sau pentru că eu le-aș fi vorbit nu știu cum în conștiință. Eu doar le-am prezentat umblarea mea în Duhul și le-am spus să mă imite. Simon al nostru s-a prăbușit în acestea pe când era încă un băiețel, fiindcă el a simțit cât îi era de imposibil să trăiască la fel ca și părinții săi. Dar pentru aceasta el umblă deja de mulți ani în Duhul lui Dumnezeu și face progrese continue. Însă înainte de a fi ajuns la o umblare de sine stătătoare în Duhul, el a strigat după iertarea păcatelor și de asemenea după taina cum să poată umbla viitor în rânduielile lui Dumnezeu. Exact în punctul acesta începe procesul de unire propriu zis.

4. Educația copiilor = a învăța a trăi în mod organic

Dumnezeu nu este numai dragoste. În El se ascund epoci și soroace, înălțimi și adâncimi, lărgimi și lungimi (**Efes.3. de la v.15**). Ființa Lui cuprinde cerul și pământul, viața și moartea, trecutul, prezentul și viitorul. În El locuiesc toate oștirile, ființele vii, puteri și stăpâniri. Când ne educăm copiii, această atotcuprindere a lui Dumnezeu ne influențează mereu, cum este scris: **“... ci v-ați apropiat de Muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri, de adunarea în sărbătoare și de Biserica celor întâi-născuți care sunt scriși în ceruri ... de duhurile celor dreپți făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou ...” (Evr.12. de la v.22)**. Puterea activă a lui Dumnezeu ne face tot mai mult atenți asupra faptului că nu este vorba numai de noi înșine. Duhul Domnului ne educă înspre înăuntrul unui ansamblu, înspre interiorul unui organism care cuprinde toți eonii. În scopul acestei mari ținte finale este de cea mai mare importanță ca noi să transmitem statornic copiilor noștri o conștiință organică de ansamblu. Niciodată și nicicând nu e voie să ne fie suficient să ne meargă bine numai nouă personal. Unde există un organism autentic, acolo întotdeauna toate mădulele suferă atunci când un mădular suferă. Pentru ca copiii noștri să ajungă la o conștiință de ansamblu suficientă, eu aplic ocazional și pedepse colective, chiar dacă unul sau doi, trei au păcătuit. Astfel, de exemplu, renunțăm la o excursie de care ne-am bucurat cu toții, sau facem curățenie în casă în loc să ne jucăm împreună etc. Dacă atunci copiii nevinovați nu pot

înțelege pentru ce au fost și ei pedepsiți cu ceilalți, eu le amintesc de Acan și întâmplarea de la Ai, de Saul, de recensământul poporului de către David ș.a.m.d. În fiecare dintre aceste cazuri, întregul popor a suferit din pricina păcatelor unor indivizi. Atunci le explic că ei nu au greșit cu același păcat, dar nici nu au inițiat ceva la timpul potrivit împotriva neliniștii apărute. Bineînțeles că nu iau astfel de măsuri samavolnic, ci numai atunci când coarda arcului a fost întinsă la maxim și nimeni nu s-a străduit pentru o soluție la timpul potrivit. În faptă și adevăr în viața organică niciodată unul singur nu poate păcătui fără ca, în vreo formă sau alta, toți să fie atinși. Chiar dacă nu recunoaștem aceasta așa de ușor, totuși este așa cu mare siguranță. Păcatul lui Adam ne lovește în față neîndurător până în ziua de azi. Când ne vom trezi odată să recunoaștem că numai atunci va putea veni pe pământ împărăția promisă a păcii, când vom fi învățat dinainte să trăim ca un organism *unit*? Învățați-i pe copiii voștri fără încetare: “Nouă tuturor ne va merge cu adevărat bine de abia după ce tuturor celor din jurul nostru le va merge bine.” Atâta timp cât copiii noștri, în tot ceea ce fac sau lasă, nu trăiesc în conștiința faptului că prin acestea ei influențează în permanență toată împrejurimea lor, ei încă nu sunt educați potrivit voiei lui Dumnezeu.

5. Educația = a învăța a trăi în mod simfonic

Prin urmare, atât unirea cu Dumnezeu cât și educația copiilor se aseamănă cu o orchestră simfonică uriașă. Aceasta se face la fel de puțin printr-o simplă mărturie de credință, ca și în muzică printr-o simplă aderare la o

orchestră. Îmi amintesc cât de multistratificate erau exercițiile când încă cântam într-o orchestră. Aici cunoașterea notelor, pe care aș vrea s-o compar aici cu cunoașterea Bibliei, era numai baza cea mai necesară. Pe deasupra mai era necesară încă și stăpânirea instrumentului propriu. Dar toate acestea încă nu ajutau la nimic dacă nu era stăpânită învățătura armoniei și nu se poseda un simțământ fin în cântarea împreună cu ceilalți. Cu cât a cântat cineva înainte mai mult pentru sine, cu atât mai mare obstacol era el ansamblului după aceea. Pe lângă toate acestea mai trebuiau să se potrivească și ritmul și temporizarea. Și în educație totul merge corespunzător principiilor de tip simfonic și temporizării lui Dumnezeu. Tot ceea ce nu a fost educat înspre un ansamblu în educația copiilor, îngreunează enorm parcursul vieții atât al copilului cât și, mai târziu, al mediului său social.

De aceea, vreau să spun aici din nou: Dragii mei, aveți curajul să procreați copii. Nicăieri organismul nu devine mai experimentabil în mod practic decât în familii crescânde. Există o mentalitate distructivă care vrea să ne convingă că doi copii și un câine sunt cel mai bun lucru. Un astfel de bagaj de idei nu vine din cer, ci în cel mai bun caz din America. În urmă cu 20 de ani aveam și eu această atitudine, dar legea Duhului de viață m-a învățat fără îndoială alta mai bună. Cu fiecare copil pe care ni l-a adăugat Dumnezeu, noi am devenit nespus de mai bogați în Dumnezeu Însuși. Faptul că copiii noștri, în ce privește comportamentul social, nu aduc decât cele mai bune calificative de la școală, este de abia lucrul cel mai mărunț. Dar aceasta nu este ținta, ci numai chiar logica cea mai de înțeles. Comportamentul social în organismul lui Dumnezeu este cu mult mai

desăvârșit decât acela dintr-o clasă de școală. Dar nicăieri nu se învață viața organică mai rapid, mai ușor și mai plăcut decât în familia proprie – pe cât posibil, într-o familie mare. Să nu ne temem că lumea ne-ar deveni prea îngustă. Încă nu am observat cât de infinit de mare a creat Dumnezeu nostru universul? Pământul nostru poate fi asemănat numai cu o moleculă în organismul lui Dumnezeu. Cum să nu ne deschidă El la vremea potrivită căi noi și dimensiuni neînchipuite? De aceea, din pricina unirii cu Dumnezeu, noi vă încurajăm: Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și vedeți toate minunățiile pe care le-a gândit Dumnezeu în această privință. Dincolo de toate avantajele duhovnicești, trebuie să ne mai gândim cât de importante sunt familiile crescând chiar privind ansamblul sistemelor sociale. Dacă această „politică de anticoncepție și a familiilor mici” nu va avea un sfârșit prompt, curând nimeni nu va mai profita de o asigurare de bătrânețe sau de urmași. Aceasta va deveni o pastilă amară pentru mulți bătrâni și mai ales pentru oameni cu puțini copii. Dar acum înapoi la linia duhovnicească.

6. Legea Duhului de viață

“Legea Duhului de viață te-a eliberat de legea păcatului și a morții” (tradus din germană, nota trad.) **(Rom.8.2).**

Atâta timp cât copiii nu au Duhul lui Dumnezeu, ei nici nu pot urma legii Duhului de viață. De abia după o iertare a păcatelor autentică li se va descoperi conștient mireasma Duhului de viață a lui Hristos. Imediat ce au primit acest Duh de viață, treaba devine literalmente deosebit de ușoară.

Fiindcă Dumnezeu Însuși este lege, acest Duh al vieții inerent se va dovedi numai acolo unde este Dumnezeu Însuși. În timp ce Israel a primit în esență numai zece porunci, legea Duhului de viață conține mii și mii – și totuși de fapt numai o singură poruncă. Ceea ce la prima vedere pare absolut imposibil, este în faptă și adevăr foarte simplu. Noi ne educăm copiii în esență numai după un singur și unic principiu din **Ioan 12.49-50**: **“El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică.”** Viață veșnică (eonică) se referă întotdeauna în primul rând la *viața de calitate, puterea și acțiunea veșniciei, sau a veacului (eonului) viitor*. Deci ea nu este numai veșnică în sensul unei vieți fără sfârșit, deși o conține bineînțeles și pe aceasta. Isus a spus: **“Eu am venit ca să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10.10)**. Și: **“Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască (experimentând) pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3)**. După care principiu de bază îți educi copiii? Cineva ar zice aici: “După porunca unică a dragostei” și desigur că în principiu el face bine cu aceasta. Dar atunci îl întreb: “Ce este dragostea?” și deja haosul este din nou complet. Pentru că în creștinism, de la dragostea excesivă până la loviturile de bici, există cam de toate considerate drept dragoste. Însă există un motiv foarte practic pentru care *nu* este spus: “În El era dragoste și dragostea era lumina oamenilor”, ci: **“În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1.4)**. Cunoști motivul? Unele lucruri pe care le face dragostea lui Dumnezeu pentru prezent

nu par a fi o bucurie, ci întristare, mai ales disciplinarea (**Evr.12.6+11**)¹. O disciplinare poate dura eventual foarte mult timp. Astfel dragostea, în multitudinea formelor ei, este foarte greu de recunoscut în cotidianul practic și de aceea nu este de folos ca lumină continuă a oamenilor. Dar nu așa este cu viața. Cel care cunoaște viața lui Dumnezeu află în El tot timpul o lumină mereu activă, mai ales în nevoie și sub disciplinare. Viața lui Dumnezeu se compune din pace și odihnă supranaturală, adevăr desăvârșit și dragoste desăvârșită, din bunătate și asprime, din har și judecată desăvârșită, din sfințenie și iertare etc. Cu alte cuvinte, viața lui Dumnezeu este în orice situație închipuibilă organul de măsură cel mai fin pentru viața desăvârșită a lui Dumnezeu. Noi suntem chemați să umblăm neîncetat în acest râu de putere al vieții și s-o avem într-un surplus mereu crescând. Ea este de găsit în toate și fiecare în care se află Dumnezeu; și se retrage pe loc de la toate și de la fiecare în care nu se află Dumnezeu. Dacă mergem pe căi neînțelese și grele și ele sunt de la Dumnezeu, atunci în ciuda tuturor greutateilor noi găsim viața Sa simțibilă în ele. Dacă mergem pe căi ușoare, care ni se par optime și ele nu sunt din Dumnezeu, atunci viața Lui nu este simțibilă în ele. Dacă ne întâlnim cu oameni, care ce-i drept ne impresionează puternic, și Dumnezeu nu este cu ei, atunci în aceste întâlniri *nu* găsim clar simțibilă viața Lui. Dacă ne întâlnim cu oameni care ne sunt extrem de incomozi și Dumnezeu este cu ei, atunci la

¹ “Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește.” „Orice disciplinare, deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor încercați prin ea *roada dăitoare de pace* a dreptății.”

întâlnirea cu ei găsim totuși sesizabilă viața Lui. Dacă întreprindem, fără să luăm seama, niște acțiuni și ele nu sunt din Dumnezeu, imediat lipsește râul vieții. Dacă mergem pe căi care nu ne convin deloc și Domnul este în ele, atunci noi găsim consecvent viața Lui în ele. Și la fel se întâmplă în toate constelațiile existenței pământești și în unirea noastră cu El.

Legea Duhului de viață poate reacționa în fracțiuni de secundă; ea acționează avertizând înainte, depunând mărturie în miezul lucrurilor și la fel și ulterior: Ea este prezentă unde se află Dumnezeu și lipsește unde nu este Dumnezeu. Ea ne învață tot timpul, mereu din nou și în toate. Dar deja la cea mai mică abatere de la desăvârșirea lui Dumnezeu, viața începe să se retragă de la noi. Cunoști această viață? Cel care nu o cunoaște și nu își orientează întreaga sa viață după ea, va trebui să bâjbâie veșnic în întuneric. Viața lui Dumnezeu Însuși este lumina noastră pe cale. Nici un om nu va putea să învețe să stea și să umble în prezența lui Dumnezeu, nemaivorbind de a putea fi unit cu El, dacă nu a fost conformat foarte practic acestui Dumnezeu preasfânt printr-un exercițiu consecvent. “Dar cum putem cunoaște calea?”, L-au întrebat pe Isus odată ucenicii speriați. **“Eu sunt calea, realitatea și viața”** (tradus din germană, nota trad.), a fost răspunsul Său scurt (**Ioan 14.6**). Numai viața Lui ne dă o lumină de încredere cu privire la căile Sale și realitatea Sa. Oriunde El nu este conținut, acolo nici viața nu este conținută; dar, oriunde El este conținut, acolo se manifestă și viața Lui. Imediat ce această viață se retrage (noi zicem “coboară”), noi ne oprim, zis cu alte cuvinte, și întrebăm: “Doamne, de ce?” Aceasta este

umblarea pură în Duhul. De aceea, fericite de fiecare copil care a primit din partea părinților săi Cuvântul lui Dumnezeu pus din belșug în poalele sale. Mai târziu el va primi în orice situație a vieții un răspuns rapid, imediat ce ia seama la impulsurile active ale acestei vieți. Prin Duhul Sfânt el va fi imediat învățat, reamintit și condus direct la rădăcina problemelor, cum este scris: **“Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul ... vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 16.13/14.26)**. Cunoști tu această umblare în viața dumnezeiască, veșnică și o înveți și pe copiii tăi?

Ținta cea mai fundamentală a oricărei educații a copiilor este umblarea matură a copiilor noștri în această lege a Duhului de viață. Poate crezi că aceasta ar fi prea înaltă pentru ei? Cu totul dimpotrivă. Numai noi adulții zburăm de cele mai multe ori mult prea sus. Dar copiii stăpânesc această lege a vieții mult mai rapid, pentru că datorită micimii lor domnia lui Dumnezeu le este mult mai aproape. Când Anni a trebuit să plece o dată pentru o oră și jumătate și nu era nimeni care să-i păzească pe copii, ea i-a dat pe scurt sarcina lui Jan-Henoch, având atunci vârsta de cinci ani, să vegheze asupra vieții existente și să nu permită intrarea nici unei neliniști. Când ea s-a întors, făcându-și deja ceva griji dacă oare au mers bine lucrurile, Jan-Henoch i-a venit în întâmpinare strălucind și a exclamat: “Hoi Mami, nu a int’l’at nici o neliniște!” Bineînțeles că așa ceva funcționează numai după ce copiii noștri au învățat să cunoască viața prin noi părinții.

Una dintre întrebările cele mai frecvente în educația copiilor noștri ar trebui să devină aceasta: “Copii, este viața conți-

nută sau nu?” “Copii, a urcat sau a coborât viața în această treabă?” Această întrebare le-o punem când ei doresc ceva, când nu pot înțelege ceva sau se îngrijorează despre ceva. Această întrebare le-o putem pune în fața unor decizii mici și mari când ei se află pe punctul de a se păcăli reciproc sau de a se ignora unul pe altul; această întrebare le-o punem înainte și după activități pe care le-au îndeplinit, dar și după ce ne-au relatat ceva sau au tăcut față de un lucru ș.a.m.d.

Principiul acestei vieți dumnezeiești probabil cel mai important este: **“Toate să se facă spre zidire”(1Cor.14.26)**. Niciodată și nicicând un cuvânt, o faptă sau o întâmplare nu va lăsa în urmă un *rod* distructiv, dacă ele avut avut loc acoperite de această viață veșnică. Chiar dacă momentan privit rațional ni se pare că viața ne-ar duce într-o direcție complet falsă și distructivă, rezultatul va fi zidire și viață și mai multă. Oriunde este conținută viața, *rodul* ei este zidire. Am spus rod! Să nu confunzi aici niciodată reacția cu rodul. Isus și trimișii Săi au lăsat pretutindeni în urma lor mireasma vieții spre viață; dar cei care au reacționat respingător împotriva acestei vieți, acelora mireasma ziditoare a vieții le-a devenit o mireasmă a morții trăgând în jos spre moarte **(2Cor.2.16)**¹. Deci rodul vieții poate fi măsurat numai la cei care acceptă și iubesc acțiunile vieții. **“Pe când dragostea zidește” (1Cor.8.1)**. Zidirea exprimă totdeauna un progres constructiv la construcția unei case de locuit, adică a lui Hristos. Orice am lucrat sub acoperământul vieții în bunătate sau asprime, inteligibil sau de neînțeles: rezultatul va avea

¹ “...pentru unii o mireasmă de la moarte spre moarte; dar pentru ceilalți, o mireasmă de la viață spre viață.”

mereu un efect ziditor constructiv, eliberator și binefăcător. Viața lui Dumnezeu constă esențial din putere și libertate, din bucurie și pace, din odihnă și relaxare, din puritate, altruism ș.a.m.d. Atât timp cât nu cunoști această viață activă, nu vei fi deloc capabil să-ți educi copiii corespunzător înaltei ținte veșnice.

Unirea cu Dumnezeu este dependentă de zeci de mii de legități, pentru că Dumnezeu personal este legea desăvârșită. Fără ca *din noi înșine* să fie nevoie să cunoaștem sau să stăpânim vreuna dintre aceste legități, Duhul de viață le cunoaște perfect, ne învață și ne călăuzește înspre înăuntrul întregului adevăr, cum este scris: **“Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. ... Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu ..., învățate de la Duhul ...”** (1Cor.2. de la v.9). Într-adevăr, nenumărate legități ne catapultează neîncetat afară din prezența lui Dumnezeu; și nici una din ele noi nu vom putea învăța s-o stăpânim vreodată din noi înșine. Totuși este posibil să fim întrupați în chip desăvârșit în acest Dumnezeu și anume deja aici pe pământ, cum este scris literal: **“În El locuiește întreaga plinătate a Dumnezeirii trupește** (adică înăuntru în noi!) **în jos; și voi sunteți în El ajunși făcuți desăvârșiți”** (tradus din germană, nota trad.) (Col.2.9). Numai un lucru este necesar: Trebuie să rămânem obligați vieții ca luminii noastre neîntrerupte și să-i învățăm

și pe copiii noștri cum se trăiește obligat în acest râu al vieții. Ferice de acela care și-a cizelat copiii de mici în legea poruncilor și a rânduielilor, pentru ca ei să fi primit o bază bună pentru umblarea viitoare în legea Duhului de viață. Legea Duhului de viață, ca efect final, nu va ajunge nicio-dată la alte rezultate decât legea literei. Ea o va desăvârși mai degrabă, cum este scris: **“Ați auzit că s-a zis celor din vechime ... Voi fiți deci desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit”** (Mat.5.21-48).

7. Educație corespunzătoare formei și ființei

După cum s-a tratat detaliat, prima treaptă a educației este totdeauna în primul rând una formală. O rezum pe scurt: Noi întipărim micuților Cuvântul lui Dumnezeu și formele corespunzătoare lui Dumnezeu, cum este scris: **“Să le întipărești fiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn (formal) de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare (formal) între ochi. Să le scrii (formal) pe ușorii casei tale și pe porțile tale”** (Deut.6.7-9). Această educație după formă este baza pentru educația după ființă care urmează. În nici un punct să nu ne oprim la simple forme religioase. De aceea și începem cât de devreme posibil cu educația după ființă. Primul pas al educației după ființă l-am tratat deja. Este ținerea obligativă a pasului cu legea Duhului de viață; orientarea neîntreruptă în mărturia vieții în toate și orice. Fără această familiarizare fundamentală cu viața din Dumnezeu, fiecare dezvoltare duhovnicească ulterioară este de la început imposibilă.

Simțirea corespunzătoare ființei

După ce le-am mijlocit copiilor noștri fundamente suficiente în Cuvânt și în deosebirea vieții, trebuie să-i îndemnăm spre căutarea, cercetarea și simțirea matură corespunzătoare Duhului. O primă treaptă a acestei simțiri poate fi folosită de exemplu în disciplinare. Atâta timp cât ei încă nu înțeleg, noi totdeauna le explicăm exact prin semne și cuvinte pentru ce primesc o pedeapsă. Noi dorim ca ei să înțeleagă pedeapsa și cât mai repede cu putință să mai învețe ceva prin aceasta. Dacă privim natura, trebuie să recunoaștem că ea ne educă în multe privințe mult mai repede și înainte de toate fără compromis decât noi pe copiii noștri. Cel care s-a ars deja la degete la un foc, o sobă sau altfel, știe despre ce vorbesc acum. La fel cel care a alunecat și a căzut o dată zdravăn la polei sau s-a tăiat în cioburi care zăceau împrejur. Și cel care și-a pus în mod ușuratic mâna la botul câinelui și a fost mușcat, de regulă nu o face a doua oară. Natura ne învață în toate gândirea și înțelegerea exactă. Dacă am circulat prea repede și nu am mai putut lua curba sau dacă am mâncat ceva stricat și ne-am intoxicat: natura acționează în noi fără băgare de seamă a omului în particular și răspunde la întrebări totdeauna abia după ce le punem conștient și vrem să și ascultăm. Dumnezeu le-a rânduit astfel pentru ca omul să învețe să caute, să gândească, să întrebe și să cerceteze. În acest fel ajungem cel mai repede la maturitate.

Din acest motiv este bine ca după o anumită maturizare să nu le spunem imediat copiilor noștri de ce au primit de exemplu o pedeapsă. Atâta timp cât le dăm mură-n gură în toate, noi îi educăm spre imaturitate și pasivitate. Și chiar dacă vin și ne pun în față tot felul de probleme, pune mereu

din nou întrebarea: “Tu te-ai gândit deja cu privire la aceasta, te-ai rugat pentru aceasta și ai căutat o soluție?” Te vei mira cât de des tocmai că nu este așa și ei te întrebă numai pentru că este calea mai comodă. Și când ei ar dori să știe dacă aceasta sau o altă intenție este în regulă, tu întrebă-i mai întâi: “Ce gândești tu însuți cu privire la aceasta; sau ce gândești că ar zice Domnul la aceasta? L-ai căutat deja pentru un răspuns?” Învață-i pe copii pe cât este cu putință ca în orice privință să gândească, să întrebe, să caute, să cerceteze, să bată la ușa lui Dumnezeu: “Pentru ce acum această pedeapsă..., de ce această tăiere împrejur..., ce ar spune Domnul la aceasta? ș.a.m.d.

În acest punct putem din nou să înțelegem mai bine pentru ce este atât de fundamental de important ca să întipărim copiilor noștri încă de mici Cuvântul lui Dumnezeu, pildele, legițile și normele dumnezeiești. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este asemănat cu o sămânță. Ca în hambare mari Cuvântul lui Dumnezeu să fie înmagazinat din belșug în copii. În vremea maturității, când ei primesc Duhul din Dumnezeu, ei sunt atunci capabili prin puterea Duhului ca în fiecare situație să ia din această comoară. Duhul Sfânt nu va lucra niciodată pe lângă Cuvântul vorbit, pentru că **“Duhul Sfânt ... vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14.26)**. Învață-i pe copiii tăi ca în orice situație a vieții să dea întâietate lui Hristos care locuiește în ei și să-L urmeze în acțiunile Sale. În nici o situație să nu reacționeze, să exprime ceva, să exprime înțelepciuni personale, să acționeze sau să ia decizii spontan din ei înșiși. Duhul lui Isus locuind în ei vrea să fie activ în orice situație a vieții în parte și în orice privință, ori de câte ori ei Îl așteaptă. Învață-i

aceasta! El nu ne va lăsa singuri nici un moment, în nici un caz sau situație. *Noi* suntem cei care Îl tot părăsim prin faptul că nu facem ce ne spune El. Dar Isus a putut spune: **“Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8.29).** De unde vine faptul că cu toată această promisiune așa de mulți strigă la Dumnezeu și apoi tot nu se întâmplă nimic? Nu trebuie să-i îndemnăm pe copiii noștri numai să *apeleze* la Isus. Noi trebuie să-i îndemnăm insistent să se *bazeze* pe Numele lui Isus! Pentru că la aceasta se referă cuvântul grec “epi-kaleo”. “Epi” înseamnă *pe* și “kaleo” *a chema*. Deci noi să-L chemăm pe Domnul, cu alte cuvinte să apelăm la El și să ne *bazăm* cu tărie pe El: **“pentru că El este Domn peste toți și El este bogat înăuntru în toți cei care se bazează pe El”** (tradus din germană, nota trad.) (Rom.10.12). Fără această așteptare statornic vie și puternică noi ne-am educat copiii noștri degeaba. Atât noi înșine cât și copiii noștri nu vor ajunge niciodată la țintă dacă nu învățăm în toate și în orice vreme să contăm pe aceste acțiuni vii ale lui Hristos și să mergem cu ele. O, ce minunat, că acest râu al vieții, al înțelepciunii și al putinței vrea să izvorească neînțecat din noi. Îl cunoașteți deja?

Ținta tuturor simțirilor corespunzătoare ființei este ca copiii să învețe să ne asculte deja de la prima îndrumare. Nu este cam pedant? Să nu uităm niciodată că avem de antrenat copiii noștri la ascultare față de glasul Duhului Sfânt! Copiii nu sunt ai noștri! Nici noi înșine nu ne aparținem. Atât noi înșine cât și copiii aparțin lui Dumnezeu și El ni i-a încredințat pentru un timp scurt ca să-i echipăm înspre unirea cu El. Cel care cunoaște Biblia, știe cât de repede și des deja o

singură neascultare față de Duhul Sfânt a avut repercusiuni cu urmări grele, până chiar mortale. Să ne gândim numai la Anania și Safira, la Saul, la proroci și mulți alții. La Dumnezeu este de la sine înțeles ca noi să ascultăm imediat la prima indicație. Noi trebuie să râvnim ca copiii noștri să se ridice și să ne vină în întâmpinare voitori deja în timp ce le dăm o îndrumare pentru prima dată.

Recunoaștere și deosebire corespunzătoare ființei

În fine copiii trebuie să învețe în toate situațiile vieții, pe toate căile și în toate acțiunile să recunoască și să deosebească corespunzător ființei. Ei să nu învețe să întrebe numai ca cei vechi-testamentari “ce” și “cât de mult” este de exemplu de făcut. Un nou-testamentar întreabă dincolo de aceasta “cum” și “pentru ce” trebuie făcut ceva. Când Vechiul Testament vorbește despre lege, rânduială și țel stabilit, atunci textul canonic indică spre ceva rigid, exterior, deci spre pietre cioplite cu țintele lor exterioare. Dimpotrivă, Noul Testament vorbește despre poruncă (entolă), care înseamnă stabilirea *interioară* a țelului. Isus a spus: **“Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14.21)**. Tradus corespunzător ființei înseamnă: **“Cel care a înțeles intenția Mea lăuntrică și în timp ce îndeplinește îndrumările Mele le are veghind în fața ochilor – acela este cel care Mă iubește.”** Vechi-testamentarul îndeplinește o lege numai pe dinafară, cioplită în piatră, iar cel nou-testamentar caută să recunoască și să transpună în practică o îndrumare corespunzător ființei

lăuntrice. Mai încerc să lămuresc această deosebire prin exemplul unei pedepse corespunzătoare ființei. Într-o zi i-am spus lui David al nostru: “În timp ce noi acum, ca familie întreagă, facem o excursie, tu poți face ordine și curățenie în casă.” Bineînțeles că prima sa întrebare a fost “ce am făcut?” Și a doua “cât de mult trebuie să fac curățenie?” În orice caz, primul răspuns a trebuit să-l caute el însuși în ziua aceea. Când am revenit acasă, nu m-am uitat în primul rând *ce* curățenie a făcut, ci *cum* a făcut curățenie. De asemenea m-a interesat mai puțin dacă lucrarea a fost făcută în casă, ci mai mult dacă lucrarea a fost făcută în David. Deja la prima privire se putea cunoaște nu numai că și-a îndeplinit cu mare râvnă sarcina dată, ci dincolo de aceasta încă a mai și pus sărbătorește masa și a pregătit cina pentru toți. În aceasta am putut deduce cu o oarecare siguranță că el a înțeles porunca nu numai vechi-testamentară, ci nou-testamentară. Și așa a și fost. David a putut spune foarte clar de ce a primit tocmai această pedeapsă. El a putut spune acest lucru, fiindcă pedeapsa a fost o *pedeapsă corespunzătoare ființei* și a înțeles ținta lăuntrică a acesteia.

Pedepsire corespunzătoare ființei

După cum în gospodărie o pată de ulei se tratează altfel decât o pată de marmeladă, la fel trebuie să lucrăm și în privința abaterilor cu pedepse diferite. Toate legile naturii sunt date numai pentru cunoașterea lui Dumnezeu, a Împărăției Sale și a lui Hristos. Învățăm neîncetat din ele? Fiecare fel de meserie, începând cu cea de casnică, dacă se privește mai atent, este o unică propovăduire a lui Hristos. Fiecare dintre noi să învețe să-și tălmăcească meseria sa cu

ochi duhovnicești. Deci nu există un detergent duhovnicesc universal. Pedepsa este cea mai eficientă, dacă o potrivim orientat spre ființa abaterii. Dacă nu o facem, atunci se poate întâmpla ușor ca printr-o disciplinare să ajungem chiar la opusul intenției noastre. Eu am încercat o dată să curăț o pată dizolvabilă în apă cu benzină și o pată de ulei cu apă; amândouă au eșuat și au agravat paguba. Astfel de exemple ne învață că atât intenția aspră cât și cea blândă pot agrava o pagubă. Cel care vrea să-și educe copiii dumnezeiește trebuie să dispună de atâtea feluri de disciplinare ca și o bună gospodină de substanțe și metode de curățire. Aici nu se face nimic prin simpla folosire a nuielui. *Principiul suprem al pedepsirii corespunzătoare ființei este totdeauna corespondența după fel.* Poate că această lege a naturii se înțelege cel mai clar când trebuie tratată o pată de vin roșu sau de ceară. În loc să se încerce să se curețe pata de vin roșu cu toate cele posibile, se poate turna cât mai repede cu puțință ceva vin alb peste pată. Aceasta sună cam neobișnuit, dar aduce spontan mai mult succes decât alte substanțe, fiindcă vinul alb este cel mai asemănător după fel și de aceea dizolvă cel mai bine culoarea roșie. La o pată de ceară nu ajută nici apa și nici substanțe tari. Aici este nevoie de căldură. Corespunzător ființei, ceara este ceva care se topește. Deci ia fierul de călcat, o foaie de sugativă interpusă și s-a dus pata. Dar dacă se confundă pata de ceară cu o gumă de mestecat, cu fierul de călcat ai ghinion. Pentru o pată de gumă de mestecat este valabil chiar contrariul. Aceasta se răcește cel mai bine temeinic cu cuburi de gheață, ca să devină tare și să poată fi răzuită cu cuțitul. În exact același mod trebuie abordată și disciplinarea copiilor, deseori în cele mai felurite moduri. Ferice de cel care

recunoaște ființa fiecărei abateri și fericite de copiii săi pentru că: **“Educă copilul corespunzător căii sale și el nu se va abate de la ea chiar dacă va îmbătrâni”** (tradus din germană, nota trad.) (Prov.22.6).

Exemple: Bineînțeles că aceste exemple nu cuprind acum toate problemele și treptele de vârstă. Ele vor să fie numai câteva puncte practice de reper pentru studiul individual. Roagă-te în fața fiecărei situații noi și lasă-L pe Domnul să-ți dăruiască înțelepciune și deosebire, ca tu însuți să găsești corespondentele potrivite. *Principiul este: Permite copilului să simtă în toate ființa a ceea ce pricinuieste:* Dacă de exemplu este încet și leneș, atunci întâmpină-l mai întâi cu hărnicie și muncă. Dacă se dedă la lăcomie, atunci disciplinează-l cu renunțare. Este zgârcit, atunci să primească ocazie să împartă drăgălășeniile sale cu alții. Dacă nerecunoștința, nemulțumirea sau lipsa de chef devin dominante, atunci condu-l la renunțare sau arest. Nu a lucrat Domnul exact în același fel față de poporul Său nerecunoscător? Nechibzuința se înfrânează cel mai bine cu exerciții de cugetare, risipa cu lipsă, lipsa de responsabilitate cu obligații. Dacă un copil înclină să-și ascundă greșelile sau păcatele sale, ființa care se ascunde este frica de lumină. Nu folosește la nimic dacă el va depune eforturi ca să nu mai facă păcate sau abateri, pe cât posibil. Eșuarea deasă vine de la Domnul, pentru ca să învețe să se smerească în lumină. De aceea insistă ca el să vină regulat și să-și aducă la lumină abaterile sale. Dacă copiii se părăsesc între ei, atunci de exemplu, cel puțin o dată pe zi, să-și facă *conștient* reciproc ceva bun. Dar dacă ei sunt împotriviți și răi sau sălbatici, neînfrânați și trufași împotriva muștrării, atunci să nu cruți nuiaua. Le

dai două, trei lovituri cumsecade pe fund și deja este curățită din nou voința, cămărilor trupului dereticate și nebunia îndepărtată din inima băiatului.
(Prov.20.30¹/22.15²).

¹ “Dungile sângerânde curăță pe cel rău și loviturile curăță părțile cele mai lăuntrice.” (tradus din germană, nota trad.)

² “Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua disciplinei o va dezlipi de el.”

Pentru înțelegere: Prin “dungi sângerânde” noi nu înțelegem literal dungi sângerânde, ci ceea ce a fost întotdeauna: de exemplu când cu câteva decenii în urmă învățătorul ne lovea cu linialul în palmă. Atunci pentru scurt timp rămânea “marcat roșu”. Prin nuiia noi înțelegem o vergea de bambus lungă cam de 50 cm și grosă de 5 mm.

A educa corespunzător vocației

“Planurile se pun la cale prin sfat: Fă războiul cu prudență” (Prov.20.18).

“Căci prin măsuri chibzuite câștigi bătălia și prin marele număr al sfătuitoarelor ai biruința” (Prov.24.6).

1. A educa corespunzător vocației este tactică de luptă duhovnicească

Educația copiilor este tactică de luptă duhovnicească de grad înalt. Poate că încă n-ai reflectat niciodată despre această corelație. Pentru cei mai mulți educația copiilor nu este o temă deosebită. Ei gândesc că este pur și simplu natural ca educația să se facă cumva într-un fel corect, deși în toată lumea se poate vedea cât de deplorabil eșuează aici natura. Și aceasta o face atât la cei evlavioși cât și la cei neevlavioși, fără nici o deosebire. De ce este educația copiilor tactică de luptă duhovnicească de grad înalt? Îți numesc câteva realități: în timpul schimbării erelor în istoria mântuirii copiii au fost dintotdeauna punctul de atenție central al Diavolului. Chiar astăzi ei sunt din nou punctul lui de atac cel mai central și de aceea nu sunt deloc neutri. Gândește-te numai la *reglementarea nașterilor*. Lupta începe chiar la procreare. De aceea trebuie să ne fie clar că

dacă vrem să avem copii și să-i creștem, vom avea de a face cu Diavolul. Împotrivorul lui Dumnezeu intanționează să împiedice pe cât mai mulți copii posibil, pentru că promisiuni importante ale Scripturii indică spre faptul că a lui cădere va fi îndeplinită printr-un neam omenesc viitor, și anume, în legătură directă cu copii și prunci. Prima dintre aceste promisiuni se află în **Gen.3.15**: **“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul ...”**. Știm că această promisiune Isus a împlinit-o ca pârgă. Dar știm de asemenea din **Efes.6** și din belșug din experiență proprie că această luptă s-a transpus mult dincolo de Golgota și peste Biserica Hristosului înviat. **“Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor (stăpânitorii lumii) acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești” (v.12)**.

2. Promisiunea unei generații viitoare de eliberatori

Și astăzi există din nou în cadrul neamului omenesc aleși hotărâți mai dinainte, care în același fel, asemenea de exemplu lui Moise, sunt rânduiți să salveze poporul. În mod special, pentru această vreme din urmă există promisiuni și indicații clare că Dumnezeu își va trezi ca niciodată înainte pe fiii Săi aleși. El Își va aduce la desăvârșire Trupul-Hristos și prin acesta va aduce răscumpărare acestei creații. Pentru aceasta, două locuri din Scriptură: **“... vom ajunge toți înăuntrul unității credinței și a cunoștinței Fiului lui**

Dumnezeu, înăuntrul maturității bărbătești depline, înăuntrul desăvârșirii creșterii plinătății lui Hristos. Pentru că să nu mai fim imaturi ...!” (tradus din germană, nota trad.) (Efes.4.13-14). **“Eu judec că suferințele din timpul de acum nu se pot măsura cu slava viitoare care se află pe punctul de a fi descoperită înăuntrul nostru (!). Pentru că creația nerăbdătoare plină de dor așteaptă dezvelirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creația a fost supusă deșertăciunii – nu de bunăvoie, ci prin cel care a supus-o –, înspre așteptarea că în timpul acesta chiar și însăși creația va fi eliberată de robia deșertăciunii spre libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Căci știm că până acum întreaga creație suspină împreună și împreună se află în (aceste) dureri de naștere”** (tradus din germană, nota trad.) (Rom.8.18-22).

Cu cât studiez mai mult timp Scriptura, cu atât mai profund crește în mine convingerea că desăvârșirea lui Hristos are a face direct cu o nouă generație de copii. Este vorba probabil despre trei feluri de copii. În primul rând despre copii reali trupești. În al doilea rând, despre o generație foarte tânără în sens duhovnicesc; cu aceasta mă refer la oameni, tineri sau vârstnici, care vor fi apucați de o lucrare de desăvârșire a Duhului, dar în ceea ce privește vârsta lor duhovnicească ei sunt încă ca nou-născuți. În al treilea rând mă gândesc la acei oameni care la nivel mondial vor fi disprețuiți ca niște copii din pricina prestigiului lor. Pentru că este scris: **“Din gura copiilor și a pruncilor, Tu ai întemeiat¹ o putere din**

¹ ..., sau puse temelilele unei cetăți – (în acest fel pusă temelia unui război duhovnicesc).

pricina asupritorilor tăi, pentru a aduce la deplina tăcere/încetare pe vrăjmaș și pe cel setos de răzbunare” (tradus din germană, nota trad.) (**Ps.8.3**). Dar cine este asupritorul lui Dumnezeu? Cine este dușmanul lui Dumnezeu și cel setos de răzbunare, despre care este vorba aici? Care sunt copiii și pruncii prin care vor fi așezate temeliiile unei cetăți? Știm că acest psalm a avut o împlinire inițială la intrarea lui Isus în Ierusalim (**Mat.21.16**). Dar oare prin gura copiilor și a pruncilor de atunci cel setos de răzbunare a fost adus realmente la tăcere *deplină* după cum am citit-o? Doar știm că imediat următorul verset în **Mat.21.17** spune: **“Și lăsându-i, a ieșit afară din cetate ...”** Deci cu alte cuvinte vrăjmașul lui Dumnezeu încă nu a încetat pe deplin. El încă nu a fost adus la o tăcere completă prin gura copiilor! De ce aceasta? Pentru că intrarea lui Isus în Ierusalim a fost numai o umbră profetică, dar care în vremea noastră din urmă *trebuie să se împlinească aici pe pământ* în Ierusalimul „de sus”, care este adevărata noastră mamă (**Evr.12.22¹; Gal.4.26²**). Un lucru să nu uitați niciodată: Conform promisiunii lui Dumnezeu, acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu, acestui setos de răzbunare îi trebuie astupată gura *aici pe pământ* încă cel puțin o mie de ani (**Apoc.20.3**)³. Cel care adaugă sau ia numai un singur cuvânt al acestei promisiuni, o va face cu prețul drepturilor sale de moștenire cerească

¹ “... ci v-ați apropiat de Muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri, de adunarea în sărbătoare ...”

² “Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este mama noastră.”

³ “L-a aruncat în Adânc, l-a închis și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.”

(Apoc.22.18-19)¹. Pentru că fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să-și afle împlinirea, așa și **Mat.6.10**: **“Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.”!**

Alte mărturii de texte referitoare la copii și prunci: **“Și balaurul (Diavolul) a stat înaintea femeii care era să nască, pentru ca să-i sfâșie copilul când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care va păstori toate neamurile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie”** (Apoc.12.4-5). Poți recunoaște în Scriptură că lupta de desăvârșire se află neîncetat într-o strânsă legătură cu copii, cei slabi și prunci? **“Și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari”** (tradus din germană, nota trad.) (1Cor.1.27). Pentru a obliga stăpânirile și puterile cerești să îngenuncheze, este nevoie de mărime cerească. **“Cine este mai mare în împărăția cerurilor?” Și Isus, chemând la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat vă spun, dacă nu vă veți întoarce și veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor”** (Mat.18.1-3). **“... căci împărția lui Dumnezeu este a unora ca ei!”** (Luc.18.16). **“Feriți-vă să nu disprețuiți nici măcar pe unul din acești micuți ...”** (Mat.18.10).

¹ “Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

3. Cooperarea cerească cu cel slab

Pentru că aceasta este așa, Diavolul a luptat dintotdeauna la acest nivel. El știe exact că purtătorii acestor promisiuni numite mai sus își poartă vocația lor deja de la naștere. El știe exact că copiii viitori îi vor zdrobi capul dacă vor fi educați numai corespunzător condițiilor lui Dumnezeu. Desigur că știm că aceasta nu se va face prin “firea copiilor”, pentru că carnea și sângele, nici cea a celor mari și nici cea a celor mici, nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Dar partea slabă are în sine faptul că se încredințează lui Dumnezeu și își înalță rugăciunile către Dumnezeu până ce se mișcă cerul și puternicii lui răspund. Cum este scris: **“Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat jos înaintea Mielului, având fiecare câte o harpă și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților”** (Apoc.5.8). **“Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților la altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Și fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și au fost glasuri, tunete și un cutremur de pământ”** (Apoc.8.3-5). Deci cei puternici ai cerului sunt puși în mișcare prin cei slabi ai pământului. Pentru că este așa, Cel Rău a luptat dintotdeauna la acest nivel. Regența lui

Dumnezeu aparține copiilor, celor slabi și pruncilor¹. Dacă aceștia nu vor fi încurcați, Împărăția lui Dumnezeu își va croi drum prin ei cu o putere irezistibilă. De aceea Isus a dispus o sentință deosebit de dură pentru toți cei care vor da o ocazie de încurcătură cu lumea și păcatul acestor micuți: **“Dar pentru oricine va fi o pricină de cădere pentru unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării” (Mat.18.6).**

4. Alegerea dinainte de naștere

Fiecare salvator, pe care Dumnezeu l-a trimis vreodată pe acest pământ și va mai trimite, și-a purtat menirea sa încă înainte de întemeierea lumii. **“... după cum ne-a ales El înainte de întemeierea lumii ...” (Efes.1.4) “Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam; și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor” (Ier.1.5).** De ce a început Diavolul uciderea copiilor prin Faraonul Egiptului? Fiindcă prin aceasta el a vrut să-l împiedice pe Moise, mântuitorul promis! La vremea promisă venirii lui Isus a avut loc din același motiv uciderea copiilor în Betleem. Și în zilele noastre, când vorbim de desăvârșirea Bisericii, este vorba de o naștere a unei întregi *generații de eliberatori*. De aceea Diavolul a început din

¹ “Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și le-ai descoperit pruncilor.” (Mat.11.25)

nou cu uciderea copiilor. Dar fiindcă știe că de data aceasta generația promisă nu va veni dintr-un oraș sau o țară anume, ci undeva din toate națiunile, el ucide cu o mânie oarbă copilașii în toată lumea. Prima sa mutare de șah se află în *reglementarea nașterilor*, încât copiii nici să nu fie creați. Cu aceasta el se atinge de prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o omenirii pur și simplu: **“Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul ...” (Gen.1.28)**. Aceeași poruncă de binecuvântare s-a dat din nou lui Noe și “lumii noi” (Gen.9.1). Când vom recunoaște în sfârșit că este glasul lui Satan care ne tot șoptește pe cât posibil să nu avem copii, sau atunci maximal unul sau doi? Doar lui îi e frică numai de faptul că și din tine apare generația de eliberatori promisă! Dumnezeu nu Și-a retras niciodată prima sa poruncă de binecuvântare. Această lume are nevoie de copii consacrați lui Dumnezeu! Dumnezeu duce dorul consacraților Săi!

Faptul că vrăjmașul lui Dumnezeu vrea mult mai mult decât anticoncepția, se dovedește în uciderea neîncetată a copiilor pe care el o practică la nivel mondial – *avortul*. Că acest val de ucidere și-a atins punctul culminant al tuturor timpurilor chiar în zilele noastre, dovedește că exact acum a venit ceasul când generația nouă de eliberatori promisă este pe punctul de a se scula. Dacă în vremea lui Moise au fost mii și în vremea lui Isus zeci de mii, în prezent sunt milioane de copii care sunt omorâți anual. Vom împiedica noi creștinii împreună cu ceilalți această generație promisă sau chiar o vom omorâ în pântecul matern? Ca și pe vremea lui Moise și Isus, uciderea prezentă a copiilor este din nou subvenționată de stat. Din nou se află în spate un regim politic ca la

Faraon și Irod. Numai că de data aceasta statul modern ucide în numele asigurării sociale. Împotriva tuturor protestelor oficiale, în zilele noastre a fost ocrotită prin lege chiar și pastila ucigașă de avort RU-486. Pe cât de adevărat la început, din pricina uciderilor egiptene a copiilor, Nilul a devenit sânge, pe atât de adevărat este că la sfârșit, din pricina uciderilor la nivel mondial a copiilor, luna se va preface în sânge. Judecata Celui Atotputernic va avea loc, și de data aceasta fără ocol și cu asprime împotriva tuturor celor ale căror mâini sunt pătate de sângele acestor copii. La toate uciderile în pântecul matern se mai adaugă și nenumăratele *morți timpurii* prin complicații la naștere, accidente, moartea pruncului, malformații prin medicamente dăunătoare, folosirea drogurilor ș.a.m.d. Toate acestea Dumnezeu le urăște.

5. Idolatrizarea copilului

Dacă vrăjmașul nu reușește să-iucidă pe fiii promiși, atunci el vine imediat din partea cealaltă ca Irod și spune: Unde este copilașul ca să vin și eu să mă închin lui? Dar nu ca să-i dea cu adevărat cinste, ci ca să-l ucidă cu viclenie într-alt fel. De aceea idolatrizarea copilului este un al doilea câmp de bătălie mare pe care îl poți vedea la nivel mondial. Cel care nu recunoaște în idolatrizarea copilului o tactică a vrăjmașului, este orb culpabil în fața adevărului. Practica sa o poți vedea în fiecare prospect de reclamă, în fiecare magazin sau casă de modă. De aceea „omorârea copilului” prin idolatrizare a devenit o molimă populară, mai răspândită chiar decât avortul. Începând cu produsele pentru sticla

cu biberon, la îngrijirea corporală și alte produse. Numai ce este cel mai bun are voie să fie suficient pentru micuțul iubit – indiferent cât ar “costa”. Suntem de fapt conștienți ce fel de mentalitate se produce și se alimentează în copii prin aceasta? Cataloage de jucării, aproape așa mari ca și cărțile de telefoane. Să nu credeți că această idolatrizare a copiilor nu va avea consecințe asupra vocației lor în Duhul. Îndărătul acestei idolizătrizări se ascunde esențial o umplere unică cu lumea, o umplere cu poftă, patimă și dependență. Copilul trebuie să ajungă de mic dependent de poftă. S-ar putea ca producătorii acestor mărfuri să nu fie conștienți ai cui slujitori au devenit prin supra-oferta lor. Produsele pentru sticla cu biberon, cu a căror pachete de reclamă am putea hrăni câteodată o jumătate de familie, sunt pline de zahăr și excitante ale paalatului gurii, care fac ca gustul copiilor să fie refractar la mâncare sănătoasă, simplă și naturală. Exact acesta este deja un prim țepuș insinctual împotriva Evangheliei și a legilor ei fundamentale. Este un război duhovnicesc ținut pe care aici vrăjmașul îl duce la temeliile familiei. Dacă copiii devin mai mari, propriu zis orice lucru care există pentru oameni mari poți cumpăra pentru ei și în miniatură. Începând cu dotări atotcuprinzătoare pentru păpuși, până la cărucioare de copii, buggy ș.a.m.d., până la motocicletele mici autentice, mașini, computere, televizoare ș.a.m.d. Multe jucării în valoare de mii de Mărci (sau milioane de Lei), care celor mici le sugerează neîncetat conștiința domniei regești a firii lor. Aproape toate ofertele actuale pentru copii, fie moda hainelor, a părului sau a pantofilor, fie literatura pentru copii pătată de urâciuni, jucării horror, filme și piese radiofonice distructive – și înainte de toate miile de diferite delicatese pentru copii – pur

și simplu toate lucrează diametral opus Împărăției lui Dumnezeu. Această șiretenie de luptă a idolatrizării extrage copilului orice capacitate de simțire dumnezeiască. Pe această cale copiii să nu ajungă niciodată să primească Duhul, fiindcă de primirea Duhului aparține credința. Dar credința este mai mult decât o simplă considerare că ceva ar fi adevărat. Numai acela poate să creadă, care mai dinainte a fost confruntat cu legea și cu sfințenia lui Dumnezeu și a fost înfrânt. Numai acela poate să creadă care, pe baza luptelor lăuntrice și a înfrânării, a străpuns spre cunoașterea adevărului. Numai acela poate să creadă care a dat lovitura absolut mortală vieții sale egoiste și și-a luat adio de la ea. Nici unul care nu se tăgăduiește pe sine permanent și exersează înfrânarea la toate nivelele, nu va fi vreodată capabil să asculte de Duhul lui Dumnezeu (**Luc.14.33**)¹. Și exact aceste capacități, fără a fi conștient de aceasta, sunt amputate copilului, și anume pe calea idolatrizării.

6. Dumnezeu Își caută consacrații Săi

Există o paralelă importantă între istoria eliberatorilor anteriori și generația de eliberatori promisă nouă. Pe lângă mulți alții, mă gândesc la marele proroc și judecător Samuel, la Samson, la Ioan Botezătorul sau la Isus. Ei erau într-un fel umbra generației de eliberatori gata să apară. Un lucru aveau ei cu toții în comun. Ei au introdus schimbări epocale,

¹ “Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”

pentru că ei au fost consacrați lui Dumnezeu de către părinții lor încă înainte de nașterea, respectiv de procrearea lor. Citește pentru aceasta **1Sam.1.11**; **Jud.13.4-5**; **Luc.1,11-16**; **Mat.1.18-25**.

În **Num.6** Dumnezeu, Domnul, a dat poporului Său Israel o lege pentru nazirei, care conținea prescripții dumnezeiești pentru consacrații lui Dumnezeu. Nazireu se putea deveni și benevol și pentru un timp limitat. Însemna o consacrare foarte specială cu condiții țintite. Oricine împlinea aceste condiții ca Domnului prin credință, primea de la Dumnezeu haruri, daruri și puteri neobișnuite. Dar nicăieri nu găsim binecuvântări mai mari decât peste acei oameni care au fost consacrați lui Dumnezeu din pântecul matern, respectiv deja înainte de procreare. Condițiile de îndeplinit pentru aceasta nu erau deloc grele, și nu sunt nici astăzi. Cel puțin pentru cei care au fost consacrați deja din pântecul matern.

Ar putea exista aici pe pământ ceva mai chibzuit decât creșterea de fii și fiice consacrați lui Dumnezeu? Nu ai vrut și tu să ai astfel de copii, care să fie consacrați lui Dumnezeu încă *înainte de procreare*? Știi ceva, eu am *fără excepție numai din aceștia* – între timp sunt zece! Cinci fii consacrați și cinci fiice consacrate! Aleluia! Și nimeni de sub tot cerul nu poate să împiedice această consacrare! De câte ori nu le-am putut spune deja și de fiecare dată ei mi-au ascultat cuvintele consimțindu-le solemn: “Voi toți existați numai pentru că Dumnezeu a intrat în viața lui tăticu și mămica și ne-a câștigat inimile pentru voi. Viața voastră nu este pentru noi și nu este pentru voi înșivă. Ea este trainică numai dacă voi o trăiți cu totul dăruită Domnului. Numai în El curge

râul binecuvântării consacării voastre. Dacă vă veți pune la dispoziție viața cu inima neîmpărțită ca organe ale lui Dumnezeu, atunci binecuvântarea voastră o va depăși cu mult pe a noastră.”

7. Cum se educă copiii proprii corespunzător vocației?

Cel mai normal lucru la Dumnezeu este ca fiecare generație să depășească binecuvântarea, puterea, priceperea, puterea capacității ș.a.m.d. a celei anterioare ei (**Ps.78.3-8**)¹. Dacă vrem să introducem copiii noștri în plinătatea moștenirii rânduită lor și în plinătatea puterii Duhului, trebuie să-i creștem după principiile nazireilor. Condițiile vechi-testamentare ale nazireilor erau foarte simple: să-și crească părul liber, să nu se apropie de un cadavru și începând de la sâmburi până la coajă să nu se atingă de orice savurare din viță. Nici struguri, nici stafide, nici oțet de vin și nici vin, nici must, nici băuturi amețitoare. (**Num.6. de la v.1**). Toate acestea au un sens simbolic. După cum legea vechi-testa-

¹ “Ce am auzit, ce știm, ce ne-au istorisit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti generației care va veni laudele Domnului, puterea Lui și lucrările minunate pe care le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de generația care va veni după ei, de copii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor, pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Să nu fie ca părinții lor, o generație îndărătnică și răzvrătită, o generație care nu și-a pregătit inima și al cărei duh nu era credincios lui Dumnezeu.”

mentară este numai umbra *legii Duhului de viață* nou-testamentară, la fel legea nazireatului vechi-testamentară este numai o umbră a generației de nazirei a vremii desăvârșirii. Savurarea rodului viței, a vinului și a băuturii amețitoare reprezintă simbolic dragostea pentru plăceri și patima neînfrânării în orice privință. Strugurii și stafidele sunt o imagine pentru pofta palatului gurii, vinul o imagine pentru pofta dragostei (**Cânt.2.4-5**)¹ și a patimei (**Efes.5.18**)², iar băutura amețitoare o imagine a destrăbălării și imoralității de orice fel (**Rom.13.13**)³. A se păstra curat la exterior de rodul și produsele viței cât și a se ține departe de cadavre, nu era cine știe ce. La fel de puțin creșterea părului. Dar a se ține la toate nivelele departe de *ființa lăuntrică* a neînfrânării este măiestrie adevărată. Exact despre această înfrânare esențială este vorba în desăvârșire. Rămânerea departe de la *ființa pofcioasă* nu de la sâmbure la coaja strugurelui, ci de la sâmburul cel mai lăuntric până la exprimarea vizibilă. Împotrivirea deja de la început oricăror pofte rivalizante palatine, acustice și sexuale, cât și a oricăror patimi. În toate și în orice Dumnezeu caută adevărarea umbrei vechi-testamentare. Nu numai a nu-și omorî semenul și a comite vizibil adulter ș.a.m.d. Ci chiar din inimă a nu urî și de a împiedica ochilor deja prima privire a infidelității (**Mat.5.21-30**). Nu numai a lăsa să crească părul, ci chiar după trup, suflet și

¹ “El m-a adus în casa vinului și dragostea era steagul fluturat peste mine. Întăriți-mă cu turte de struguri, înviorați-mă cu mere, căci sunt bolnavă de dragoste.”

² “Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de duh ...”

³ “Să umblăm frumos ca în timpul zilei, nu în chefuri și beții, nu în desfrânări și fapte de rușine, nu în certuri și în invidie.”

duh a rămâne și a crește *continuu* în și alături de legământul și de viața lui Dumnezeu. **“Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi” (Ioan 15.4)**. O astfel de viață în Hristos preimagina în umbră printre altele părul lung. Un proces neîntrerupt. Rămânerea cu și în Dumnezeu fără a fi tăiat de la El.

Același principiu este valabil și pentru atingerea unui cadavru. Această poruncă preimaginează în umbră tragedia când noi ne facem una sau avem părtășie duhovnicească cu un om din care emană neînduplecat numai moarte duhovnicească. O, cât de temeinică și radicală trebuie să fie separarea noastră în Duhul dacă vrem să fim purtătorii Duhului lui Dumnezeu mereu salvator. Nu am numărat zilele, săptămânile și lunile despărțirii de Dumnezeu nedorite pe care le-am avut ca urmare a părtășiiilor neatente și nediferențiate cu oameni din care emana moarte duhovnicească. A rămâne departe de un cadavru autentic nu este ceva deosebit. Dar a nu atinge lăuntric efectele de dospeală ale unui om necurat este deja ceva cu mult mai pretențios. Mai ales dacă el este purtătorul morții duhovnicești și acționează în acest fel în mijlocul nostru ca o dospeală.

8. Privilegiul copiilor

Dar vedem că în contrar cu noi, adulții, toate aceste condiții de nazireat sunt ușoare pentru copiii noștri dacă deja din pântecul mamei îi obișnuim cu acestea. Pentru noi, care ne-am adăpat și stricat trupul, sufletul și duhul cu tot felul de patimi și poftă, o astfel de viață ni se pare inumană. Palatele gurilor noastre lăcomesc după savurări și delicatose. Ochii

noștri cutreieră neliniștiți și nu se satură de privirea lacomă. Urechile noastre ascultă de multe ori neprotejate șoaptele inutile, iar glandele poftei noastre încep să aburească la fiecare mișcare de ademenire omenesc-firească. Ce existență nenorocită – cât de mort și nefolosibil pentru Dumnezeu!

De fapt de unde avem noi, adulții, aceste vicii și pofte? Ele ne-au fost infiltrate și educate din copilărie. Bunica mea obișnuia să spună: “Mâncăcioșii nu sunt născuți așa. Ei sunt educați să fie mâncăcioși.” Surplusul bunăstării ne-a înecat viața duhovnicească. Dulciuri, snack-uri și belșuguri ne-au obișnuit palatul gurii cu cele mai alese și bune lucruri. Televizorul ne-a antrenat ochii și pofta simțurilor la cea mai înaltă măsură de consum a plăcerii. Toate mulțimile de oferte din magazine, literatura și reclama ne-au mărit necesitatea de consum până la aviditate. Am devenit atot-mâncăcioși, atot-băutori și atot-însărcinați. Glandele plăcerilor noastre își emană secrețiile stricăcioase deja la cel mai fin semn al unei excitații audibile, vizibile sau palpabile. Am devenit sclavii nenorociți a trupurilor, poftelor, excitațiilor și răutăților noastre. Exact din acest motiv Domnul trebuie să ne spună: Dacă nu vă întoarceți, să deveniți ca niște copii ...

Vedeți, copiii noștri ar putea să crească liberi de toate aceste instincte rele, dacă noi nu le-am trezi și alimenta mereu în ei. Dar dacă nu recunoaștem că educația copiilor are a face ceva cu o tactică de luptă duhovnicească de cel mai înalt rang, nu vom scăpa niciodată din acest cerc vicios al Diavolului. Căci mereu suntem convinși să credem că de exemplu copiii și dulciurile aparțin în același fel laolaltă, ca buza de sus cu cea de jos. Sub argumentul neîncetat “doar și noi am fost cândva copii” simțim obligativitatea de a-i

îndopa cu toate articolele de idolatrizare. Anume cu acelea care le-am primit personal ca copil și mai ales cu cele de care am dus lipsă ca copil. Ne aducem aminte de toate cele pe care alți copii le-au avut atunci și personal nu le-am avut, dar le-am poftit. Dorim cruțarea copiilor de aceste chinuri ale necesității de a pofti, dar uităm aici că cele mai multe pofte au existat numai, fiindcă mai înainte ele au fost aprinse din toate părțile de către adulți. Să încetăm în sfârșit să transpunem experiențele noastre de acest fel pe copiii noștri. De exemplu, câte reproșuri a trebuit să ascultăm numai pentru că nu participăm la toată amețea crăciunului. Toți și-au revărsat amintirile lor sufletești din tinerețe asupra copiilor noștri jelindu-ne de toate în urechi cât de chinuitor trebuie să fie pentru copiii noștri. Dar nu este așa deloc. Copiii noștri disprețuiesc toată această vrăjitorie sufletească, pentru că adevărul Duhului le hrănește inimile și ei îl iubesc pe acesta. Pentru ei crăciunul este ceea ce este el în faptă și adevăr: o sărbătoare idolatră spre cinstea poftei ochilor, a palatului gurii și a simțămintelor. O zi de jertfă și de aducere aminte nu a Domnului, ci a neguțătorilor și schimbătorilor de bani, care de la un capăt la altul al țării au făcut din casa lui Dumnezeu o peșteră de tâlhari. O zi de jertfă și de aducere aminte a propriei burți și a sufletului propriu și la urma urmei a “Semiramidei”, acelei mame străbune a crăciunului, a cărei nume înseamnă și “slăvirea prin cântece”, “a lăuda”, “cântec” și “cântare”. (Mai mult despre adevărata origine a crăciunului în cartea mea “Destinul Laodiceei”). Copiii mei nu au suferit nici măcar un ceas pentru că noi nu sărbătorim crăciunul. La fel se petrece și în toate celelalte domenii în care noi i-am păstrat curați, pentru că a lor este împărăția cerurilor. La ei femininul încă nu este feminitate și

masculinul nu este masculinitate. Pentru ei superiorul este ca inferiorul și inferiorul ca superior. La ei interiorul este ca și exteriorul și exteriorul ca și interiorul. Pentru copii normal și de dorit este întotdeauna ceea ce ei ajung să cunoască în primul rând de la noi. Normele noastre valorice sunt normele lor. Din acest motiv din cea mai fragedă tinerețe eu le-am făcut de preț copiilor mei ceea ce este de preț în cer – și de disprețuit, ceea ce este disprețuit în cer. De totul și de orice ce ne paralizează și ne întristează în Duhul, noi i-am învățat deja pe copilași să se ferească. De exemplu, să nu se uite cu nesaț după lucrurile după care pofteste lumea, să nu-și deschidă inima la flirturi premature etc. În toate ei să învețe să aștepte timpul și semnalul Duhului. De la început ei să nu privească nici femininul în feminitatea sa și nici masculinul în masculinitatea sa ș.a.m.d. Ceea ce mai îngreunează uneori punerea acestor temelii la copii noștri sunt copleșirile cu “binele” din toate părțile. De exemplu li se aduc toate dulciurile posibile, nefiind deloc conștient cât de tare se rivalizează cu aceasta cu evoluția lor. Nu spun aceasta cu reproș. Noi știm foarte bine cât de bine intenționate sunt toate acestea. Lăsați-ne să cunoaștem în toate limita. Cât de incredibil de aspră este sentința lui Isus în privința celor care sunt o pricină de încurcătură pentru cei mici, care cred în El. Vai de noi dacă acestor micuți, cărora le aparține Împărăția lui Dumnezeu, le pregătim pricină de încurcătură prin prea mult comportament necugetat omenesc-sufletesc, copleșindu-i cu toate lucrurile posibile, care trezesc numai poftă rivalizante. De aceea, îndepărtați toate copleșirile cu delicatese și altele asemănătoare! Îndepărtați jucăriile care provoacă dependență. Îndepărtați toate

contactele care au influență rea, îndepărtați orice literatură întinătoare ș.a.m.d.

9. Educație ascetică?

Spun eu prin acestea că ar trebui să ne creștem copiii noștri ca asceți, oprindu-i cu încăpățănare, de exemplu, de la orice bucurie a palatului gurii, interzicându-le orice contact cu necredincioși sau altfel de credincioși? Nu, în nici un caz. În principiu noi suntem liberi față de toate și toți – dar trebuie să ne promoveze, trebuie să activeze viața! Tot ceea ce nu promovează adevărata viață în noi, pentru ce-i de folos? Îndepărtează-o, căci ea omoară numai! Noi permitem, atât nouă cât și copiilor noștri, tot ce ne-a dat Dumnezeu delicios pentru consum. Din când în când noi îi invităm din inimă la câte o masă festivă, savurăm cu ei cafea și prăjitură, o înghețată sau orice altceva. Noi nu suntem nici împotriva relației sexuale naturale în căsnicie sau împotriva vreunui consum de alcool. Cum am și putea atâta timp cât există o poruncă de zeciuială ca de exemplu în **Deut.14.26**¹. Dar toate acestea își au timpurile lor bine așezate, măsura și cadrul lor duhovnicesc. Ceea ce nu tolerează Dumnezeu nici un moment sunt patimile firești (**Gal.5.24**)². Timpurile și

¹ “Acolo să cumperi cu banii aceia tot ce vei dori: boi, oi, vin și băuturi tari, tot ce-ți va dori inima; să le mănânci înaintea DOMNULUI Dumnezeului tău și să te bucuri tu și familia ta.”

² “Dar cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă cu patimile și poftele ei.” Patimă înseamnă: o pornire de simțământ, o patimă de simțământ necontrolat și intensiv pentru sau împotriva la ceva.

granițele lui Dumnezeu sunt supra-ordonate celor ale noastre în toate domeniile. Ferice de cel care renunță la pretențiile și impulsurile personale atâta timp, până ce sosesc momentele lui Dumnezeu. Ferice de cel care atunci găsește și măsura potrivită, care permite ca din fiecare savurare a vremelnicului să recolteze în același timp o zidire a omului lăuntric, pentru că acesta este singurul semn legitim pentru măsura potrivită și vremea potrivită: Tot ceea ce facem aparent, dar care nu ne zidește lăuntric, nu a fost în Duhul. Înțelegi aceasta? Dacă este folosirea vinului sau alcoolului, o mâncare delicioasă, o vreme de cafea și prăjitură, o relație sexuală conjugală ș.a.m.d., totul zidește atât lăuntric cât și aparent dacă ea fost în Hristos. În afara Lui chiar și cea mai sănătoasă mâncare de legume și cea mai biblică faptă dezidește. Ne orientăm noi în toate după legea Duhului de viață în Hristos? Trăim pentru Domnul sau numai pentru noi înșine?

10. Educația în afara familiei

Dacă avem sub control toate aceste exerciții fundamentale, gheara Împotrivorului se întinde după copiii noștri și din complet alte laturi. Dacă ne convine sau nu, statul se amestecă tot mai mult – și prin ce fel de filozofii oribile – în educația copiilor noștri. Înainte nu era așa. Toată această ființă statală, care nu a existat, pur și simplu dincolo de capetele părinților, așează norme referitor la tot ce trebuie să știe, să înțeleagă, să fie, să producă și să reprezinte copilul.

Devierea psihologică

Astăzi în copii se îndoctrinează, cu precădere prin psihologie, o ființă firească sută la sută. Educația psihologică leagă pe om de mintea omenească nemântuită, de viața simțămintelor omenești nemântuite și înainte de toate și de voința proprie omenească nemântuită. Toți părinții psihologiei și-au câștigat cunoștința din introspecțiune. Ei au observat tot felul de modele de comportament și impulsuri ale ființei lor firești și au făcut din ea o învățătură general valabilă. Noi nu spunem că observațiile lor au fost false. Problema este că întreaga lor înțelegere omenească se află pe o bază neduhovnicească. Psihologia este o învățătură omenească firească. Ea nu cunoaște nici acțiunile Duhului, nici legitățile cerești cărora omul trebuie să le fie supus și să fie născut din nou. Aceste învățături inspirate demonic găsesc tot mai mult intrare și la acei creștini, care ce-i drept au o formă aparentă de evlavie, dar nu cunosc duhul și puterea acesteia. Cu aceasta eu nu consider că psihologia este greșită în toate. Ea are multe lucruri potrivite, dar în cele mai fundamentale principii nimic nu ar putea abate mai periculos decât ea. Ea se aseamănă cu un tren care aleargă, dar într-o direcție complet falsă. De aceea vai de toți cei care doresc să unească Cuvântul lui Dumnezeu cu psihologia. Psihologia după legea preoțească va birui mereu (**Hag.2. de la v.11¹; Col.2.8-9¹+18-19²**). Cel care în creșterea creștină a

¹ “Așa vorbește DOMNUL oștirilor: ,Întrebă pe preoți cu privire la lege: Dacă poartă cineva în poala hainei lui carne sfințită și atinge cu haina lui pâine, vin, untdelemn sau o mâncare oarecare, lucrurile aceasta vor fi sfințite?’ Preoții au răspuns: ,Nu.’ Și Hagai a zis: ,Dacă se atinge cineva necurat prin atingerea de un

-continuarea pe pagina următoare-

copiilor sau altundeva va consimți chiar și numai colateral unirea cu psihologia, se aseamănă cu un grădinar, care ce-i drept toarnă asupra plantelor sale apa bună a Cuvântului lui Dumnezeu, dar mai departe nu face nimic decât să lase în seama naturii și să se încreadă că natura va face să răsară de la sine toate legumele. Și ea cu adevărat va face să răsară plante, dar numai buruiană. Eu vorbesc acum în special despre vederile anti-autoritare ale psihologiei. Apoi dacă această buruiană răsare vizibil în fața întregii lumi, fie de la răsărit până la apus prin pereți vâruți sau de la nord până la sud prin criminalitatea crescândă a tineretului, acești vraci găsesc mereu explicații sucite tot mai noi și mai rafinate, pe care ei le pun ca un vâl peste ochii poporului adus la tâmpenie de ei înșiși. Desigur că până la urmă ei vor descrie aceste excrescențe rele ca simplu „cele plante din grădina lui Dumnezeu, în ale căror avantaje noi încă nu le-am pătruns ...” Lupilor! Șarlatanilor!

trup mort, de toate aceste lucruri, vor deveni ele necurate?’ Și preoții au răspuns: ‚Vor fi necurate.’”

¹ “Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.”

² “Nimeni să nu vă răpească premiul făcându-și voia lui însuși, în smerenie falsă și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă prin gândurile firii păcătoase, neținându-se strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și strâns unit, prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu.”

Devieri politice, sportive, religioase

Inspirat de astfel de lupi, statul se atinge tot mai mult de formarea politică, sportivă și religioasă a copiilor noștri. Chiar până la bagajul de idei ezoterice și oculte nu lipsește nimic din șiretenia de luptă a vrăjmașului în școli. Din pricina spațiului, nu vreau să intru în toate detaliile. Poate numai o observație marginală la tema sport. Încă ne mai este cunoscut astăzi că în ochii primilor creștini sportul era considerat o absolută idolatrie și decădere? Citiți o dată cărțile istorice ale Macabeilor. Acolo veți vedea cum mai exista la început bagajul sfânt al gândirii după voia lui Dumnezeu. Învăț eu aici un legalism încăpățânat și îngust? Nici o frică, eu nu cred că Dumnezeu ar avea ceva folos dacă ne-am comporta ca niște călugări. “Aceasta să o faci, dar nici pe cealalta să nu o lași ... aceasta nu e voie și aceea nu Îi este plăcut lui Dumnezeu ... aceasta o face un bun creștin și aceea să nu o faci un bun creștin ...” Te afli încă în conexiunea celor spuse? Mai înțelegi de ce aceste intervenții și amestecări sunt atât de periculoase? Ele nu numai că rivalizează cu bagajul gândurilor și comportamentului corespunzător voiei lui Dumnezeu a copiilor noștri, ci și cu autoritatea puterii și acțiunilor lor după voia lui Dumnezeu în Duhul Sfânt! Reține în fața ochilor tăi că indicațiile mele nu te amăgesc înspre forme forțate religioase! Peste copiii noștri să cadă Duhul Domnului. Ei să ajungă umpluți cu puterea și ungera Celui Atotputernic, purtători ai unei treziri străpungătoare – începând între copii. Copiii noștri să ia din nou în stăpânire dreptul de moștenire neglijat de noi și să ne demonstreze nouă, celor mai vârstnici, spre rușinea noastră, ce înseamnă cu adevărat puterea asupra păcatului, firii și Diavolului. Prin ei să se realizeze lucrările lui

Dumnezeu care să transpună această creație oftândă în chiote de bucurie și stelele de pe cer în dans. În timp ce ei cresc într-un contact ocular netulburat și o relație neîmpărțită cu Dumnezeu cel Atotputernic, în timp ce ei devin un câmp de putere mereu crescând al lui Dumnezeu, prin ei să se facă lucrările lui Dumnezeu, cum lumea nu le-a mai văzut niciodată. Dar tactica principală a lui Satan este ocuparea foarte înceată, dar continuă a acestei țări promise. Aceasta noi o mai numim “tactică de salam” (expresie germană, nota trad.). De aceea să vă orientați neîncetat după mărturiile textelor vremurilor primare. Nu râdeți și nu batjocoriți “îngustimea” credincioșilor de atunci, pentru că aceștia erau mult mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât noi.

Deviere didactică religioasă

Pretutindeni este sugerată și pregătită sistematic religia mondială unică. Eu cred că mulți învățători în școli nu sunt conștienți ce fel de temelii așează ei în copii prin țințele lor de învățatură anticipate. La știința despre secte se învață sistematic că sectă este tot ceea ce nu corespunde noii biserici mondiale, respectiv religiei mondiale. Preoteasa satului nostru a avut o dată îndrăzneala să incite elevii împotriva mea ca sectant la ora oficială de predare a religiei. Dacă nu ar fi întrerupt-o un băiat necredincios și nu ar fi învinuit-o de denigrare oficială, cine știe ce ar fi făcut ca pas următor. Fiindcă acest băiat l-a cunoscut pe Simon al nostru, el a intervenit strigând cu voce tare: “Nu este adevărat, aceasta este o minciună. Eu îi cunosc pe Sasek’și, ei sunt în ordine!” Binecuvântat să fie de Domnul, pentru că el a făcut ceea ce este exact sarcina corespunzătoare la școală a tuturor

copiilor consacrați lui Dumnezeu! Îi mai învățăm pe copiii noștri a sta îndrăzneț alături de adevăr? Cel care nu face aceasta este el însuși un dezertor. Căci Domnul ne-a rânduit pe noi creștinii și pe nimeni alții să fim sare și lumină pentru această lume! De aceea vestiți cu îndrăzneală că sub cerul întreg există *numai o singură* cale a mântuirii, și aceasta este Hristos. Toate celelalte religii, filozofii și învățături sunt porunci omenești seducătoare care prăvălesc oamenii în cădere, iad și nimicire. Cel care nu își învață copiii să stea pentru adevăr fără compromis, îi predă neocrotiți sabiei cu două tăișuri a dospelii didactice. Aceasta îi va lovi mai întâi pe copii și apoi pe autorii tăcerii lor – părinții lor. Păstrați în fața ochilor aceste șiretlicuri de război ale celui setos de răzbunare împotriva copiilor noștri, pentru că pretutindeni el acționează nemilos dezintegrator asupra lor.

Devierea educației sexuale

Încotro s-a dezvoltat istoria valizei de sex între timp? Ne-am împotrivit suficient acestui duh al desfrânării, a curviei și a perversiunii din școlile noastre? Deja în anii 90, la inițiativa alianței familiilor catolice, s-a impus valiza de sex în școlile oficiale cu predare în limba germană. Împotriva tuturor protestelor, cuvântul duhovnicilor catolici și a anturajului lor a avut atunci o greutate mai mare decât cea a oponenților lor. S-a declarat simplu: “Este timpul ca tineretul să fie educat sexual bine.” Ca urmare, de atunci urma să se explice copiilor la școală cum se poate avea un orgasm în felul cel mai degenerat și fără contact sexual. Ne-am împotrivit vehement, corespunzător voiei lui Dumnezeu, până la extirparea spațiilor special planificate pentru flirt, în care

între băieți și fete să se practice așa ceva? Am condamnat până în temelii indicațiile didactice din valiza de sex? Să amintesc un citat: “Dacă îți dai seama că ți-ar fi mai drag să ai a face cu un partener de același sex (în realitate sau fantezie), atunci să nu suprimi aceste sentimente. Cel mai bine atașează-te de una din inițiativele homosexuale, dacă ai posibilitatea.” În Numele Domnului oștirilor poruncesc tuturor creștinilor: Ridicați-vă la orice ocazie și dărâmați astfel de practici demonice chiar în toate pornirile lor cele mai mărunte. Cel care tace în fața acestora, se face părtaș vinovăției Sodomei și Gomorei. Nu vă temeți să vă ridicați deschis împotriva acestor practici perverse și oribile. Temeți-vă mai mult de ce va veni asupra noastră dacă acestea nu le-am extirpat din butuc și rădăcină! Sodoma și Gomora desfrânată suferă conform **Iuda 7**¹ pedeapsa focului veșnic. Eu spun încă o dată în Numele lui Isus: Cel care tace în fața tuturor acestor urâciuni, se face părtaș lor și va fi disciplinat de sfințenia lui Dumnezeu, indiferent de persoană, cu aceleași pedepse ca și cândva inițiatorii lor. Pedeapsa focului veșnic va fi încă întrecută de către generația actuală. Cu cât de adevărat este scris că ziua de judecată îi va fi mai suportabilă Sodomei decât Capernaumului (**Mat.11.24**)². Pentru că Capernaum a fost orașul în care a crescut Isus, cinstea Capernaumului a fost ridicată până la cer, dar până în iad urma să fie aruncat datorită lepădării Fiului lui

¹ “Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, care se dăduseră ca și ele cu totul desfrânării și umblau după trup străin, sunt ca un exemplu, suferind pedeapsa unui foc veșnic.”

² “De aceea vă spun că în ziua judecării va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.”

Dumnezeu. Și generația noastră? Ea are în mâinile ei întreaga Sfântă Scriptură și alături de ea toți martorii istoriei. Începând cu semnul curcubeului pe cer până la numărarea anilor după Hristos, toate mărturisesc de un Dumnezeu viu care a lovit această lume cu judecată și har și o va lovi din nou. Prin sute de martori oculari și prin sângele sutelor de martiri ni s-a zugrăvit în fața ochilor că aici există un Dumnezeu de trei ori sfânt care ne va trage la răspundere în ziua de judecată. Cândva fiecare generație va fi judecată corespunzător celui ce i-ar fi fost posibil și nu corespunzător celui ce ea însăși a declarat ca posibil, respectiv imposibil.

Dacă prima *omenire înainte de potop* (eu vorbesc aici în pilda viei, **Mat.20. de la v.1**) a trebuit să lucreze 12 ore grele pentru a primi un dinar, pe *vremea lui Avraam* oamenii au trebuit să lucreze probabil numai nouă ore pentru acesta. Prin slujirea lui Moise și *sub lege* același dinar, pe care vreau să-l aseamăn cu cunoașterea și partea cu Dumnezeu, a putut fi câștigat deja în numai șase ore. Penultima generație, care a fost chemată în același fel într-al nouălea ceas în vie sub slujirea și *prima venire a lui Isus*, a ajuns comparativ în numai trei ore la același dinar. Dar *generația noastră de astăzi* se află în semnul legității-din **Rom.9.28**, unde este scris: **“Pentru că în timp ce Dumnezeu desăvârșește Cuvântul (Hristos) și îl scurtează (accelerându-l) în orice privință, Domnul îl va împlini pe pământ”** (tradus din germană, nota trad.). S-ar mai putea spune: Pentru că în ultimele zile din pricina aleșilor, ca să nu ajungă și ei la cădere, toate acțiunile lui Dumnezeu vor avea loc mult mai rapid și mai concentrat decât vreodată înainte, noi putem ajunge la unirea cu Dumnezeu într-un timp de 12 ori mai

scurt decât prima generație, comparabil numai unei singure ore. Deci cui i s-a dat mult, de la acela se va și cere mult, zice Domnul. Așadar în judecată generația noastră va întrece chiar și Capernaumul, pentru că dacă în Capernaum s-ar fi dat așa o plinătate de descoperire istorică și duhovnicească ca nouă, el ar fi rămas până în ziua de azi. Viu este Domnul, că atât Sodomei și Gomorei cât și Capernaumului îi va fi mai ușor în ziua judecății decât acestei generații actuale întinată cu urâciuni, mândră și incorijibilă.

11. Sfințenia lui Dumnezeu în educația copiilor noștri

Ținta întregii educații de copii trebuie să fie echiparea copiilor noștri spre întâlnirea cu Dumnezeu de trei ori sfânt. Voi să fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt, zice Domnul. Natura Dumnezeului nostru este lege înfocată. Prezența Sa preasfântă va face să devină fum și cenușă tot ce nu corespunde naturii Sale. Numai prin credință și iertarea păcatelor noastre, nu putem intra nici pe departe în prezența lui Dumnezeu. Putem avea dorința după El cât am vrea: **“Dar fără sfințire nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu.”** (tradus din germană, nota trad.) Așa sună legea înfocată care este dată celor îndreptățiți (Evr.12.14). **“Ci după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea (!) voastră, căci este scris: ,Fiți (nu credeți!) sfinți, căci Eu sunt sfânt.”** (1Pet.1.15-16). **“... în ziua aceea cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul, cu toate lucrările de pe el, vor fi arse ... ce fel de oameni ar trebui**

să fiți voi, printr-o purtare sfântă (nu printr-o credință sfântă!) **și evlavioasă ...” (2Pet.3.10-11)**. Acesta este mesajul actual pentru noi, copiii noștri și către lumea întreagă: Întoarceți-vă și lăsați-vă conformați la timp cu această natură de foc a lui Dumnezeu. Pentru că va arde tot ce nu corespunde ei. Ea se descoperă în Noul Legământ mai mistuitoare decât în cel vechi. Nu din noi înșine sau prin niște exerciții oarecare religioase, ci în puterea Duhului Sfânt și a Hristosului locuind în noi trebuie să aibe loc. Nu din fapte făcute în neprihănire, ci din fapte pe care Hristosul locuind în noi le produce din noi în puterea harului prin credință. **“Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a făcut voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, îi vor cere mai mult” (Luc.12.47-48)**. **“Dar Eu vă spun că orșicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui.” “Căci adevărat vă spun cât timp nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate. Așa că oricine va înlătura una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va practica și va învăța pe alții, va fi chemat mare în împărăția cerurilor” (Mat.5.28+18-19)**.

12. Judecăți de iad

Din pricina sufletelor copiilor voștri, a căror înfățișare este văzută tot timpul de îngerii sfinți, învățați-i din nou normele sfinte și adevărate ale lui Dumnezeu. Noi cu toții vom sta în veșnicie atât de aproape sau de departe de Dumnezeu, cât de mult am fost adaptați sau neadaptați aici pe pământ naturii Sale sublime de foc mistuitor. De exemplu homosexualii vor suferi cu siguranță focul iadului dacă ei nu se vor lăsa mântuiți complet practic din urâciunile lor (**Apoc.21.8**)¹. Oricine tăgăduiește normele preasfinte ale lui Dumnezeu, se împotrivește propovăduirii și reaşezării lor, va deveni un fiu al pieirii. Oricine încurcă pe unul din micuții Săi consacrați în păcat și îl abate astfel de la drumul său, va fi aruncat în fundul iazului de foc. Cel care nu urăște din adâncul inimii toată bunăstarea, toate neînfrânările în mâncare, băutură, limbă rea și sexualitatea, va pierde drepturile sale de moștenire. Cel care nu evită toate izvoarele imoralității, ale poftelor firești și a lăcomiei, va bea din același potir de judecată ca și inițiatorii lor. Cel care nu îi învață pe copiii săi adevăratele și veșnicile norme ale judecății, pentru că el însuși nu trăiește sfânt, va fi părtaș judecății celor declarați vinovați de uciderea generației promise de salvatori. În Numele lui Isus, să propovăduim din nou adevărul judecăților veninde. Permiteți lumii să cunoască din nou că pentru ea nu există scăpare de iad dacă nu se întoarce și nu se pocăiește. Viu este Dumnezeu că nici unul, care undeva pe

¹ “Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți minciנוși, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.”

ascuns sau oficial răspândește imagini imorale sau alte urâciuni nu va scăpa de judecata iadului. Eu consider chiar că oricine va agăța o singură poză imorală într-un loc oficial nu va scăpa de focul iadului – decât dacă află căință foarte practică, întoarcere și pocăință. Acesta este adevărul absolut pe care fiecare ticălos, fiecare funcționar, de asemenea și fiecare curte judecătorească și toți oamenii trebuie să-l audă din nou. De aceea învățați și educați pe copiii voștri așa cum ne-a învățat Sfânta Scriptură. Un jurnalist, datorită unor exprimări mult mai nevinovate, m-a prezentat în presă ca sectant brutal, amintind de Dumnezeu bun și îndurător. Dar nimeni nu a avertizat mai mult de iad decât Isus Hristos, care S-a dus la cruce pentru păcatele noastre. Așadar, încurajați din nou copiii să poată sta drept pentru aceste adevăruri începând de la copii mici. Atât noi cât și copiii noștri nu ne putem păzi de aluatul dospit destrăbător al orbirii duhovnicești decât dacă ne împotrivim falsificărilor și minciunilor cu o mărturie deschisă contrară. Orice tăcere față de păcatele vizibile adună în noi imediat nepăsarea și insensibilitatea duhovnicească. Tăcerea duce la vină comună. Dar la toate acestea să nu pierdeți din vedere nici un moment că corespunzător lui **Iosua 11.19**¹ nici o țară și nici o cetate nu s-a predat pașnic. Toate au trebuit cucerite de Israel prin luptă. Educația copiilor este luptă duhovnicească de cel mai înalt rang. Nimic, dar nimic nu se va dezvolta “de la sine” după natură sau „normal” duhovnicește. Numai ceea ce am putut lua din copii după legea morții și a învierii, va purta roadă rămânând în ei. Dar cel

¹ „N-a rămas nici o cetate care să fi făcut pace cu fiii lui Israel, afară de heviții care locuiau în Gabaon; pe toate (celelalte) le-au luat prin luptă.”

mai neînsemnat compromis care este împotriva legii Duhului de viață, cât ar fi el de neînsemnat, ca bărbatul din Luz – mai devreme sau mai târziu va deveni o “cetate”, un bastion duhovnicesc împotriva noastră și a copiilor noștri. De aceea fii vigilent, puternic și fără frică în lupta pentru copiii tăi, pentru că ni s-a promis: **“Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat, cum am spus lui Moise” (Ios.1.3). “Pentru Tine suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși, în toate acestea noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Rom.8.36-37). “El Însuși creează în noi ce-i este plăcut Lui prin Isus Hristos, a Căruia este slava în toată veșnicia!”** (tradus din germană, nota trad.) (Evr.13.21).

Altarul de familie

“În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel pentru familia lui, un miel pentru fiecare casă” (Exod.12.3).

“Timp de șapte zile să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca ceea ce este dospit, sufletul acela va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie născut în țară” (Exod.12.19).

“Nici unul dintre voi să nu iasă din casă până dimineața. Când DOMNUL va trece să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, DOMNUL va trece pe lângă ușă și nu va îngădui nimictorului să intre în casele voastre ca să vă lovească” (Exod.12.22-23).

1. Altarul de familie în schimbări epocale

Înainte de unele schimbări mari și epocale sau judecăți dumnezeiești în Scriptură găsim tot mereu exemplar cum au loc ultimele și decisivele echipări în interiorul propriei familii și propriei case. Aceasta este dintotdeauna strategia lui Dumnezeu. Înainte de a veni ultima judecată grea peste Egipt, copiii lui Israel aveau de ridicat un “altar de familie”

de pe care ei trebuiau să mănânce mielul întreg împreună cu ierburile amare, organe interne, capul și picioarele din față pentru mântuirea lor.

Înainte de a veni marele potop peste lume, activitățile familiei lui Noe s-au concentrat exclusiv numai în construirea arcei. Cu toate că el a predicat spre afară timp îndelungat această judecată venindă, activitățile sale principale s-au concentrat la urmă totuși pe cadrul celui mai restrâns cerc familial – noi numim în general această lucrare spre interior “altarul de familie”. La timpul potrivit Noe era echipat împreună cu casa sa și erau adunați înăuntrul acestei arce. Astfel Dumnezeu a sigilat această casă.

Înainte de a ploua foc peste Sodoma și Gomora, Lot avea și el să-și adune familia întreagă în casă. Numai pe această cale putea fi sigilată salvarea sa. Toate aceste trei judecăți dumnezeiești sunt puse în Sfânta Scriptură într-o relație directă cu mântuirea noastră din marea judecată a timpului de pe urmă. Isus a spus că la sfârșit va fi ca în zilele lui Noe și noi să luăm aminte la soția lui Lot! Ți-ai adus deja familia ta în casă ca acești bărbați? Sunteți acolo adunați în jurul altarului de familie? Știm că paștele a fost o imagine referitoare la Domnul nostru Isus. Știm despre cele trei mari sărbători ale vechiului popor de legământ, Israel: Paștele, sărbătoarea săptămânilor și sărbătoarea corturilor. Știm că mielul de paște s-a împlinit în Isus Hristos pe cruce la Golgota și sărbătoarea săptămânilor în revărsarea Duhului Sfânt de Rusalii. Noi ne știm ca binecuvântați ai Domnului prin aceste două sărbători împlinite. Dar o suntem cu adevărat? Noi o vom fi numai dacă și prescripțiile sărbătorilor se pot împlini în noi!

După cum până acum fiecare schimbare de epocă s-a împlinit la nivel colectiv, așa și condițiile mântuirii au trebuit să fie împlinite totdeauna la nivel colectiv. În zilele noastre nu va fi altfel. Una dintre aceste condiții colective de prim rang este ultima echipare în casa proprie – altarul de familie!

2. Sărbătoarea corturilor

Un alt martor al Scripturii cu privire la această mare realitate este sărbătoarea corturilor. Această sărbătoare a fost cea mai mare în Israel, mai mare decât Paștele! Mai mare decât sărbătoarea Rusaliilor! Paștele și Rusaliile s-au împlinit în noi ca eveniment istoric al mântuirii¹. Atunci tocmai cea mai mare dintre sărbători nu ar trebui să se împlinească la fel în noi ca eveniment istoric al mântuirii? Dar dacă trebuie să se împlinească în noi ca Golgota și Rusaliile, cum va fi atunci? Și care sunt condițiile sărbătorii? Ai observat deja că atât jertfa de la Golgota cât și revărsarea Duhului Sfânt nu ne folosesc absolut la nimic atâta timp cât noi nu acceptăm condițiile lui Dumnezeu? Oare împlinirea celei mai mari sărbători, anume sărbătoarea corturilor, să fie deodată complet altfel?

¹ Eveniment istoric al mântuirii: Prin eveniment istoric al mântuirii noi înțelegem întotdeauna un lucru care se îndeplinește la nivel mondial, în mare și în ansamblu. De exemplu mielul de paște a fost o umbră a aceluia eveniment de cuprindere mondială (deci eveniment istoric al mântuirii) al morții de jertfă a lui Isus pe cruce. Eveniment istoric al mântuirii înseamnă: împlinirea unei acțiuni în forma realității arătate înainte ca umbră, și anume asupra întregii omeniri.

Înainte de a privi¹ numai prin câteva cuvinte acest eveniment istoric al mântuirii, aş vrea să pun degetul pe caracteristica principală a acestei mari sărbători: Fiecare casă, înghesuită în spaţiul cel mai restrâns, într-un cort din frunze! La îndeplinirea tradiţională a sărbătorii corturilor era normal ca toţi să pelegrineze la Ierusalim (aceasta este pacea şi odihna lui Dumnezeu) ca acolo să-şi ridice corturile din frunze şi să locuiască în ele ca familii întregi. – Ți-ai adus deja casa ta, celula ta, familia ta într-o comunitate mai strânsă în acest cort? Este o casă prin a cărei pereţi şi acoperiş poţi privi stelele cerului. Este o casă care are o trăinicie numai pentru un timp foarte scurt. Este o casă fără luxul şi pompul pământesc. Este o casă a emigrării, o casă a tranzitului. Este o casă care pe de o parte este clar delimitată împrejur şi totuşi deschisă spre toate părţile, așa încât vântul poate sufla prin ea din toate direcțiile. Poate Duhul Domnului să sufle deja prin casa ta din toate părţile, deşi trăieşti clar delimitat cu ai tăi? Este casa unei schimbări epocale! Schimbarea cărei epoci? După cum prin împlinirea paştelui *trupul nostru* a fost curăţit de păcate (**Evr.10.22²; 2Cor.7.1³**) şi în împlinirea sărbătorii Rusaliilor *trupul nostru* a fost umplut cu Duhul Sfânt spre sfinţire, la fel în împlinirea sărbătorii corturilor *trupul nostru* să fie eliberat din sclavia existenţei acesteia. Cum este scris: **“Şi nu numai ea, dar şi noi care**

¹ Pentru studiul temeinic al acestei tematici comandă caseta audio „Cele trei mari sărbători”.

² “Să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranţă a credinţei, cu inimile stropite şi curăţite de o conştiinţă rea şi cu trupul spălat cu apă curată.”

³ “Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, iubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, ducând până la capăt sfinţirea în frică de Dumnezeu.”

avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Rom.8.23). Facem și credem și noi la fel?!

Pavel, apostolul neamurilor, umplut cu cunoștința lui Dumnezeu ca nimeni altul, a aspirat zi și noapte după această răscumpărare a trupului, ca să ajungă la această înviere (**Filip.3.10-12**)¹. Și nouă să ne cadă așa simplu în poală? Încă tot mai sperăm într-o răpire ieftină, care zboară spre noi ca un simplu cadou-surpriză? Speranța noastră în răscumpărarea trupului încă tot este legată nedespărțit de imaginea morții trupești? Ca atare, încă tot moartea este “prietenul și eliberatorul tău”? Îți spun, al meu nu mai este. În întreaga Scriptură ea nu l-a reprezentat niciodată! Scriptura descrie moartea întotdeauna numai ca pe un vrăjmaș și cu privire la organismul lui Hristos o numește *ultimul vrăjmaș* (**1Cor.15.25-26**)²! Cel care a gustat realitatea minunată a sărbătorii corturilor iminente, răscumpărătorul lui nu mai este moartea trupească, ci pătrunderea vieții de înviere dumnezeiești în mijlocul acestei creații stricate, muribunde și oftânde! Noi așteptăm transformarea trupului nostru muritor *prin viața* lui Hristos! Noi așteptăm viață de înviere în timp ce ne pregătim corturile. Așadar toate și orice se petrec în jurul altarului nostru de familie în legătură cu scoaterea “penultimilor” dușmani ai vieții lui Hristos și

¹ “... ca să-L apuc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți. Nu că am câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-L apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.”

² “Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimic va fi moartea.”

prin aceasta cu pregătirea pentru venirea judecății focului și a extirpării care va veni peste lumea aceasta. Pentru că tăiatul paștelui a simbolizat numai prima, iar mâncarea acestui miel după prescripție dumnezeiască în cercul familiei, cealaltă mare realitate. Și aceasta are loc de la Golgota până în zilele noastre. Din punctul de vedere al evenimentelor istorice ale mântuirii noi ne aflăm acum direct în ceasul exodului, în ceasul ultimei nopți, în care vor fi loviți primii născuți și îngerul nimicirii va lovi tot ce nu poartă semnul mielului pe ușa casei, pragul de sus și ușori. Întreb din nou: Te afli împreună cu familia ta „înăuntru în casă”? Este casa ta semnată cu sânge de sus și pe cele două părți? Sunteți nedospîți acolo înăuntru?! Moarte și nimicire vin peste toate casele timpului acesta care nu prezintă o adevărată preumbrie a paștelui. Ai știut că duhul judecății și cel al extirpării merg înaintea Domnului nostru? Pentru că este scris:

“... focul va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui” (Ps.50.3). Sau: **“Și rămășița în Sion ce a rămas în Ierusalim, se va numi “sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, în Ierusalim, când Domnul va spăla murdăria fiicelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul arderii (al arderii totale și curățirii). DOMNUL va crea peste toată întinderea Muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua și un nor de flăcări strălucitoare noaptea: peste toată slava va fi un acoperământ, un cort, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii” (Isa.4.3-6).** Acest text vorbește profetic despre îndeplinirea la nivel mondial, despre adevărarea

evenimentului istoric de mântuire a sărbătorii corturilor. Trebuie să recunoaștem necesitatea unui altar de familie la timpul potrivit?

3. Lucrarea spre interior

“Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: ,Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?” (Ioan 14.22).

Această întrebare se pune de către creștinism până în ziua de azi. Propovăduitorii de influență mondială îi seduc în acest timp pe credincioși și îi mână înspre masa mare în loc de a-i trimite înăuntru în casele lor, la altarul lor de familie. Rodul: Se condamnă lucrarea-spre-înăuntru ca pe ceva păgubitor și se invocă în locul acesteia spre misiunea mondială. Dar Isus nu a fost deloc așa de misionar cum se tot declară: El S-a știut chemat în primul rând numai pentru casa lui Israel, așa că în acea vreme nu a dat nici măcar vreun răspuns la strigătul de ajutor al păgânilor nevoiași (**Mat.15.26-27**)¹. Apoi El a vorbit către Israel, către care Se știa trimis exclusiv, aproape numai în pilde, așa că aproape nimeni nu Îl putea înțelege. Dar cum și-a motivat El vorbirile Sale cifrate? **“De aceea le vorbesc în pilde ..., ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să-i vindec” (Mat.13.13-15).** Pe această cale El a descalificat cea mai mare parte din Israel și numai

¹ „El însă răspunzând a zis: ,Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.’ ,Da, Doamne,’ a zis ea, ,dar și căței mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.’”

o foarte mică rămășiță a rămas dintre ei. Cum este scris: **“Nu le vorbea deloc fără pildă, dar când era singur la o parte, explica ucenicilor Săi toate lucrurile” (Marc.4.34).** Și cât de mare nevoie este ca El să ni Se descopere nouă și nu lumii! Calea intrând în Împărăția lui Dumnezeu și ieșind afară din judecățile dumnezeiești este o cale dramatic de pretențioasă. Ea solicită întreaga noastră viață cu tot ceea ce suntem și avem. Înainte de a trece la practica altarului de familie mai rezum încă o dată pe scurt cele spuse aici. Eu vorbesc atât de mult despre aceste corelații mari, pentru că fără această viziune fundamentală a corelațiilor istorice a evenimentelor mântuirii, fiecare altar de familie trebuie să se însălbaticească. Ia-ți timp ca să prelucrezi conștient aceste fundamente.

4. Nu îmbunătățirea lumii-ci înrăutățirea lumii!

Isus nu a venit să așeze pacea în haosul nostru. El a venit să aducă sabia, focul și judecata, adică reșezarea! El *nu* a venit să îmbunătățească *această* lume, pe cât se poate să o “creștinizeze”. El a venit să conducă lumea aceasta într-o judecată, în haosul lucrărilor ei proprii! Citește în **Romani 1**: Oricine nu reacționează la acțiunile pătrunderii împărăției cu întoarcere și schimbarea minții, va fi mânat prin ea înspre propriile sale poftes, în propriile sale absurdități, constrângeri și răutăți. Până în cele mai scârboase patimi, confuzia simțămintelor și boli conduce această pătrundere a Împărăției lui Dumnezeu. Cum este scris: **“... pentru unii o mireasmă de la moarte spre moarte; dar pentru ceilalți o mireasmă de la viață spre viață”**

(2Cor.2.16). Dar celor ai Săi, celor zdrobiți, celor răstigniți față de voia și viața lor egoistă, El li Se descoperă în mod deosebit. Care este strategia acestui procedeu?

Lumea să se scufunde tot mai mult în stricăciunea lucrărilor proprii, în timp ce ucenicii Săi să ajungă descoperiți tot mai mult ca lumină strălucitoare și “Ierusalim ceresc”. Cum este scris: **“Zbuciumați-vă voi popoare și înspăimântați-vă! Și ascultați voi locuitorii îndepărtați ai pământului! Încingeți-vă și vă înspăimântați (fiți umpluți de spaimă sau fiți zdrobiți). Urziți un plan, el se va sfărâma! Sfătuiți-vă și nu va avea loc! PENTRU CĂ EMANUEL”** (tradus din germană, nota trad.) **(Isa.8. de la v.9).** Citește o dată în liniștea ta restul versetelor până la v.20 și vei descoperi că acolo se descrie exact epoca noastră. Se tot vorbește mereu de conjurație mondială când vin toate nimicirile, războaiele ș.a.m.d. peste această lume. Dar Isaia strigă: Nu vorbiți despre conjurație, pentru că *este Domnul, este Emanuel*, este iubitul vostru Isus care activează toate acestea! De aceea el spune mai departe: **“De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El (Isus) va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de cădere ... un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!”** (Isa.8.13-14).

Dar *în* ucenicii Săi, corespunzător **v.16**¹, El a pecetluit mărturia, pentru ca taina lui Dumnezeu să fie ascunsă *în ei*. Pe scurt, focul vine crescând peste această lume, cutremurarea și nimicire până la nu-se-mai-poate, până ce *totul* este aplecat în praf și în cenușă. Numai ai Săi vor răsări ca soarele și vor străluci ca lumina zilei. Atâta smerește Domnul întreaga omenire până ce *fiecare* genunchi s-a

¹ “Leagă această mărturie, pecetluiește legea între ucenicii Mei.”

plecat și *fiecare* limbă mărturisește că Hristos este Domnul, și anume nu numai undeva sus în cer. Corespunzător mărturiei Scripturii Dumnezeu merge atât de departe, până ce fiecare locuitor al pământului se va agăța de poala hainei unuia aparținător Lui, unuia aparținător Domnului. El sfârșeamă, până ce puterea casei lui Dumnezeu va umple *întreg* pământul și pretutindeni unde este Sionul autentic, unde este Ierusalimul ceresc, va fi călăuzire și domnie. Prin această judecată trebuie să se ajungă până acolo ca fiii lui Dumnezeu să reazeze ordinea inițială a acestei lumi pentru o mie de ani. Va fi peste noi acoperișul promis al cortului din **Isa.4** prin așezarea altarului de familie, sau vom fi smulși prin duhul judecării, al focului și al extirpării împreună cu nelegiuții acestei lumi? Nici o nelegiuire nu va mai rămâne la împlinirea sărbătorii corturilor, pentru că este scris: **“Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe muntele¹ Meu cel sfânt” (Isa.11.9). “Să piară păcătoșii de pe pământ și cei răi să nu mai fie! – Aleluia!” (Ps.104.35)².**

5. Practica altarului de familie

“Căci vă spun, că dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor și fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Mat.5.20).

“Căci suntem în timpul când judecata începe la casa lui Dumnezeu ... Și dacă cel drept scapă cu greu (anevoie), ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1Pet.4,17-18).

¹ Munte înseamnă întotdeauna domeniu de putere.

² Mesaj suplimentar pe casetă: “Pentru ce nu lumii?” (4 noiembrie 2000)

“Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile prin dureri ulterioare ale excesului și beție și îngrijorările existențiale, și ziua aceea să vină peste voi fără veste; căci ea va veni ca un laț peste toți cei care locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați deci tot timpul și rugați-vă ca să fiți întăriți să scăpați de toate acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului” (tradus din germană, nota trad.) (Luc.21.34-36).

Centrul absolut al altarului de familie reprezintă statul împreună înaintea Fiului Omului ca în părtășia Sa să fim întăriți în orice privință. Sarcina principală a altarului de familie constă în înlăturarea a tot ceea ce într-un fel încețoșează, îngreunează, paralizează sau falsifică această părtășie directă în Fiul. **Luc.21.35** ne arată că nu este în nici un caz voia Domnului ca acea zi să vină nepregătit peste noi. În **v.35** Isus *nu* ne învață doar să ne rugăm mereu ca să putem scăpa de această judecată. Mai mult, noi să fim întăriți în orice privință tot timpul veghiind și rugându-ne, înlăturând *împreună* orice îngreunare, abatere și despărțire de părtășia lui Hristos.

Versetele introductive ne descoperă fără echivoc că chiar și cel neprihănit de abia va fi mântuit. Taina mântuirii tocmai că nu se află numai în mielul de paște înjunghiat, ci dincolo de acesta în mod deosebit și în sărbătoarea azimilor, care a urmat pas cu pas Paștelui timp de șapte zile întregi. Noi ne aflăm la sfârșitul împlinirii istorice de mântuire a acestei sărbători. Prin urmare, la altarul de familie fiecare formă de aluat dospit trebuie să fie scos în comun! După cum în celelalte cărți ale mele am prezentat mai în detaliu, că dimensiunea cea mai vitală a mântuirii nu se află la nivel

individual, ci la nivel colectiv, organic. De aceea se și spune “tu și casa ta să fie mântuiți”. Oricare tată de familie care omite să măture din casa sa aluatul dospit al fărădelegii, al răutății și al ticăloșiei, aluatul dospit al necurăției și al păcatului de orice fel din familia sa, nu va avea parte de această mare mântuire. Dacă el a făcut ce i-a stat în putere, el va fi luat iar cei neascultători vor fi lăsați (**Luc.17.34**)¹. Gândiți-vă și la ginerii lui Lot! Aceste texte sunt foarte grave, iubiților. Pentru că dacă neprihănirea noastră nu o va depăși în toate privințele cu mult pe cea a cărturarilor și fariseilor de atunci, noi nu vom intra în împărăția viitoare promisă. Tot ceea ce lămuiesc aici cu privire la familie, este valabil și pentru oricare altă formă a vieții colective, fie ele celule mici sau comunități ș.a.m.d. La urma urmei aceste principii sunt valabile și pentru oricare biserică locală.

Din acest motiv, în practica altarului de familie nu există *nici o* despărțire între viața bisericii și viața familiei. La fel nu există *nici o* deosebire între viața cotidiană și viața bisericii. Adevărata viață a bisericii este continuarea cotidianului și cotidianul este continuarea vieții bisericii. Dacă se adună o biserică autentică a lui Hristos, Duhul Sfânt nu tratează nimic altceva decât suma vieții ei cotidiene. Și dacă o biserică autentică a Domnului se află în cotidian, Duhul Sfânt nu tratează în ei altceva decât suma vieții adunării precedente. Este mereu unul și același Domn care ne învață, ne corectează, ne zidește și ne echipează. Așadar întotdeauna primul și în același timp cel mai concret elan al altarului de familie începe la noi imediat după adunarea

¹ “Vă spun că în noaptea aceea doi inși vor fi în același pat: unul va fi luat și altul va fi lăsat.”

bisericii noastre locale. Tot ceea ce Duhul lui Dumnezeu a lucrat, a vorbit și a mărturisit în adunarea locală, noi prelucrăm în ziua următoare, sau simplu la următorul prilej, ca familie întreagă. Nici o predică și nici vreo acțiune a Duhului nu are voie să existe la noi în adunarea locală, pe care după aceea să n-o digerăm ulterior și s-o „întrupăm” în comun, de la cel mai mic până la cel mai mare. Poporul lui Dumnezeu este mereu asemănat cu oi. Oile sunt rumegătoare. Așadar, la altarul de familie noi să rumegăm tot ceea ce a lucrat Duhul lui Dumnezeu în adunare. Abia după ce noi am înțeles totul bine în comun, am întărit și am transpus în faptă, *din aceasta* rezultă din nou o creștere a acțiunilor Duhului Sfânt. Eu accentuez: în jos până la cel mai mic să fie ulterior prelucrat, întărit și transpus în faptă! În ce fel se întâmplă aceasta, rămâne încredințat fiecărei case în parte.

Noi o practicăm în așa fel că, de exemplu, în ziua noastră liberă ne adunăm întreaga familie la ora 10.30, pentru a ne pune înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și după aceea fiecare povestește celorlalți ce a lucrat Duhul lui Dumnezeu prin el în ziua anterioară. Cei cinci copii ai noștri mai în vârstă au deja adunări proprii sau slujiri de îngrijire. Cu un timp în urmă, mai întâi rezumam ceea ce am predicat în ziua anterioară și apoi copiii povesteau cum au predicat și au dat învățătură în adunările lor de copii. Celor mici noi le prezentăm totul într-o formă simplificată pe bază de povestiri ș.a.m.d., ca ei să poată fi împreună cu noi în aceleași acțiuni ale Duhului. Astăzi acest timp nu ne mai ajunge deloc, altfel ne-am afla și întreaga duminică în adunare. Corespunzător situației, noi repartizăm informările reciproce de-a lungul întregii săptămâni. Astfel, de exemplu, duminica

dimineța repet copiilor mei ceea ce *eu* am dat învățătură sâmbătă în adunări și o rumeg apoi împreună cu ei, iar apoi copiii, unul după altul, de luni până vineri, în timp ce prânzim împreună, relatează despre adunările *lor*. Pe această cale ne este posibil să rămânem neîncetat în acțiunile Duhului Sfânt. În acest fel este înlăturată imediat fără greutate și problema pălăvrăgelii goale la masă, a lipsei de disciplină, a zburdălniciei, etc.

Altarul de familie este într-un fel organul sănătos de digere, stomacul bisericii. Numai porcii și alte animale necurate nu sunt rumegătoare. Rămâi tu și casa ta în Cuvântul Domnului pe care l-a vorbit ție și casei tale? Rămâneți în Cuvântul Meu, a zis Domnul! **„Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ele sunt strânse, aruncate în foc și ard”** (Ioan 15. 5-6).

Mulți se tot minunează mereu că ei nu înaintează în privința duhovnicească. Aici se află un răspuns esențial. Adevărată viață creștină înseamnă a rămâne înăuntrul Lui, a rămâne în acțiunile Sale și în procesele sfințirii Duhului Sfânt. În **Ioan 14.21**¹ Domnul ne descoperă taina progreselor duhovnicești. *El* dă o poruncă, *noi* o auzim și o împlinim prin faptul că rămânem în ea și o păzim. *Prin aceasta* se ajunge la o descoperire mai profundă a Lui Însuși și la o locuire lăuntrică a lui Dumnezeu tot mai progresivă. Ținta altarului de familie este unirea deplină în Hristos ca întreagă casă. O

¹ „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

cunoaștere comună, continuă a ceea ce lucrează Duhul Domnului actual în noi, în jurul nostru și prin noi. O conștiință comună continuă, unde ne aflăm chiar acum, trebuie să devină pentru noi o stare normală.

6. Familia ca și câmp de putere

La această rămânere înăuntru nu este vorba numai de o creștere continuă a cunoașterii sau a cunoștinței lui Dumnezeu sub formă de revelație. **„Căci împărăția lui Dumnezeu stă nu în cuvinte, ci în putere” (1Cor.4.20)**. Altarul de familie este locul unde este construit câmpul de putere a lui Dumnezeu în casa noastră. Ce fel de câmp de putere este acesta? Eu o spun neobosit prin cuvintele lui Pavel: **„Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui și astfel în orice fel să ajung la învierea afară dintre cei morți. Nu că deja aș fi pus mâna pe ¹(toată această) prada de sus sau că (în toate acestea) am și ajuns desăvârșit; dar alerg (după toate acestea) înainte, să pot lua² și eu (toate acestea) în stăpânire, întrucât și eu am fost luat în stăpânire de Hristos Isus”** (tradus din germană, nota trad.) **(Filip.3.10-13)**. El însuși și puterea Sa de înviere sunt ridicăți în cercul

¹ În textul canonic în locurile acestea lipsesc prenumele (acestea, aceasta), de asemenea în v.13. Acolo toate cele numite înainte sunt cuprinse simplu în forma plurală. Aceasta ar suna oarecum ca și: „cele” din spatele meu le uit – dar pe „cele” dinaintea mea le urmez.

² Katalambano = de sus în jos: a apuca, a lua în stăpânire, a ocupa, a lua prada, a cuceri, a prinde, a se impune,...

altarului de familie. Noi suntem dependenți pe viață și moarte de faptul că acest câmp de putere al învierii să fie construit până la străpungerea deplină. Dacă acestea sunt pentru tine „sate boemiane” (zicală germană, însemnând aproximativ: „lucruri de neînțelese”, nota trad.), atunci luptă-te ca să le poți cuprinde. Pentru cei care au primit îndurare în acest timp din urmă aceasta este o luptă existențială, așa cum a fost și pentru Pavel.

Este de mirare cât de puțini își pot cel puțin închipui ceva cu privire la acest câmp de putere amintit. Multora, datorită invizibilității sale, le este pur și simplu prea mistic. Și totuși, în același timp, zi de zi, ei sunt loviți de acțiuni ale puterilor invizibile, încât de multe ori nici nu mai știu unde le stă capul. Ce-i drept, ei mărturisesc prin cuvintele proprii că în familiile lor invadează neîntrerupt distrugere și stricăciune, totuși ei nu își pot închipui nimic în ce privește „câmpul de putere”. O spun ca pe un cuvânt al Domnului: Ori un câmp de putere, ori altul va birui! Ori este câmpul de putere al morții, sau este câmpul de putere al vieții care te învinge pe tine și casa ta. Nu pot exista amândouă în același timp. Această mare despărțire se află acum în desfășurare. Încă tot nu știi despre ce mărturisesc aici? Încăpățânatele, neinstruibilele și nezdrobotile! Doar știi exact ce duh lucrează când este ceartă și luptă în casa ta! Doar știi ce fel de puteri sunt în acțiune când dispoziția rea, gelozia, lenea sau tristețea domină scena. Doar cunoști autoritatea și puterea răului, a necurăției, a dezbinării, a mâniei și a disarmoniei. Doar ești martorul acțiunilor de putere care se manifestă în întreaga lume. Cum ura și dușmănia se hrănesc și cresc zi de zi. Doar vezi ce fel de putere acționează încât omul pierde orice fel de simțământ etic-moral și cade astfel în cele mai deșănțate

perversiuni. Doar știi foarte exact că această putere crește mereu până la deplina stricăciune și nimicire a omenirii. De ce trebuie atunci să fie ceva deosebit când în cealaltă privință trebuie să crească neîncetat puterea Duhului Sfânt în ființa păcii, a luminii, a bucuriei și a puterii de capacitate? Dacă unul din câmpurile de putere nu exclamă niciodată „este destul” până ce nu și-a târât prada în moarte, de ce să fie ceva imposibil dacă celălalt câmp de putere nu exclamă niciodată „destul” până ce nu și-a strămutat prada înăuntrul lumii cerești? Dacă unul din câmpurile de putere conduce jos în moartea și putrefacția prematură, de ce să nu conducă celălalt câmp de putere în învierea prematură? O spun încă o dată: Prietenul și eliberatorul nostru nu se numește „moarte”, ci puterea de înviere, puterea de viață din Hristos și aceasta acum și astăzi, aici în mijlocul acestei creații stricate și consacrate morții! Așteptarea și speranța unui creștin autentic constă în luarea și transformarea trupului său în răpirea promisă, și anume, aceasta încă în vremea vieții (1Tes.4.16-17)¹. Dar aceasta este în esență un rod al altarului de familie și nu al mărturisirilor găunoase și goale de credință, a rugăciunilor aparent sfinte pentru mântuire ș.a.m.d. De aceea să ridicăm din nou altarul de familie și să-i dăm prioritatea cea mai înaltă.

¹ „... și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh ...”

„Odihnă de jur împrejur”

1. Semnele de recunoaștere ale domniei lui Dumnezeu

„Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom.14.17).

„... un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui ... El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit ... iată ce va face râvna DOMNULUI oștirilor” (Isa.9.6-7).

Elementul mereu central al altarului de familie este această pace dumnezeiască și înmulțirea acestei păci prin înmulțirea domniei Fiului. Împărăția lui Dumnezeu *este* dreptate totală, ... *este* pace, ... *este* bucurie în Duhul Sfânt. Deci Împărăția, adică domnia lui Dumnezeu, nu *duce* numai la dreptate ș.a.m.d., ci ea *constă* din dreptate, ea *este* pace și bucurie în Duhul Sfânt. De am putea sesiza aceasta. Foarte puțini creștini își evaluează viața lor de familie după proprietățile adevăratei împărății. Toate celelalte par să fie mai importante. Norme și forme biblice, râvnă misionară și obiceiuri religioase, legalism sau anarhie duhovnicească – toate își găsesc locul în bisericile și familiile noastre, numai acel

unul și adevărat nu. Toate lucrările și activitățile ar trebui să le măsurăm și să le îndeplinim *numai* corespunzător prezenței păcii și vieții dumnezeiești. Toate celelalte nu sunt Împărăția lui Dumnezeu – toate celelalte nu sunt domnia Sa. Practica și administrarea altarului de familie este în primul rând aceeași ca și cea a unei împărății cu împăratul ei. Legitățile trăite ale altarului de familie sunt aceleași cu cele ale Israelului cu Dumnezeuul său. Cum ar și putea fi altfel? Fiecare celulă dintr-un trup reprezintă numai trupul însuși. Ea este unul și același lucru în amănunt, cum este și în ansamblu. De aceea eu fac o chemare nouă taților, ca răspunzători ai altarului de familie: Acționați după înțelepciunea împăraților, judecați după înțelepciunea preoților, instruiți familiile voastre în autoritatea învățătorilor, conduceți-i în felul păstorilor, adunați-i în viziunea apostolilor, călăuziți-i în duhul prorocilor și tăiați-i împrejur în sfințenia judecătorilor. Fiți asemenea împăraților înțelepți, cum este scris: **„Un împărat înțelept îi împrăștie pe cei răi și trece cu roata peste ei (și lasă vina lor să vină asupra lor)”** (Prov.20.26).

Cum arată așa ceva în practica altarului de familie? În primul rând principiul: *Fiecare păcat, care are loc în cadrul familiilor noastre, devine o împovărare comună*. Fiecare păcat, care nu este muștrătat special, adică după felul sfințeniei și ordinii lui Dumnezeu, se extinde în creștere și devine o tumoare mortală. Fiindcă fiecare familie este un mic organism. De aceea să nu cruți niciodată un păcătos! Un împărat înțelept aduce vina înapoi asupra capului aceluia care a înfăptuit-o, spune Sfânta Scriptură. De câte ori trecem sub tăcere păcatele micuților noștri iubiți! Prin faptul că îi cruțăm, noi ajungem sub legea complicității. Aceasta

înseamnă foarte concret că ființa abaterii lor trece asupra noastră, cum este scris: „... să mustră pe aproapele tău ca să nu te încarci cu un păcat din cauza lui” (Lev.19.17). Tot ceea ce este valabil pentru împărați și conducători de adunare, este valabil și pentru tine ca și căpetenie a altarului de familie. Purtarea pasivă a vinei străine îți înțețoșează părtășia cu Dumnezeu, îți frânge puterea în trup, suflet și duh și te duce la o îngrămădire de poveri duhovnicești vechi. Dincolo de aceasta, se extinde o paralizie și un văl duhovnicesc peste întreaga familie. Exact acesta este motivul pentru care cele mai multe familii creștine sunt moarte duhovnicește. Deficitul constant al mamelor și taților se află bazat în cea mai mare parte în acest lucru. Dumnezeu are plăcere în continua suprasolicitare, dar nu în continua supra-împovărare prin deficite. Noi să fim puternici în slăbiciune și nu paralizați în deficite. Aveți grijă așadar, ca fiecare păcat să-l aduceți înapoi pe capul celui care l-a săvârșit. Cu aceasta mă refer în primul rând la exercitarea unei dovediri fără compromis a vinovăției. După cum împăratul nu mustră pe un răufăcător numai simplu prin cuvinte, lăsându-l apoi să plece nepedepsit, nici noi ca familie să nu ne cruțăm reciproc. Semnul adevăratei biruințe asupra unei vinovății constă în pacea, în odihna care se reîntoarce asupra teritoriului chinuit. Dacă această pace lipsește, lipsește Împărăția lui Dumnezeu. Dacă această odihnă lipsește, lipsește străpungerea. Pentru creștinii care trăiesc superficial și nu au în cap decât serviciul lor pământesc ș.a.m.d., problemele cu păcate nebiruite pot să nu joace un rol important în viașa lor. De fapt ei sunt morți duhovnicește în orice privință. Dar pentru noi, care trăim sub domnia păcii, înseamnă că nu rareori, poate deja

dis-de-diminează să stăm împreună toată familia și să prelucrăm omisiunile zilei anterioare. Îmi amintesc de zile în care deja la ora patru dimineața am stat ca familie întreagă înaintea lui Dumnezeu până ce odihna a intrat din nou cu adevărat de jur împrejur. Aceasta este pentru noi un lucru de neocolit, pentru că cerințele zilei veninde nu permit poveri din abateri vechi. Fă și tu la fel ca tată de familie. Să nu spui niciodată: eu nu sunt un conducător de adunare. Bineînțeles că ești un conducător de adunare. Tu conduci o celulă de bază de nelipsit a bisericii tale!

2. Baza odihnei de jur împrejur

Dacă vrem să îngrijim altarul de familie după voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne orientăm după normele și principiile Scripturii. Un singur lucru a vrut să vadă Dumnezeu dintotdeauna în poporul Său și aceasta o numim corespunzător Scripturii „odihnă de jur împrejur”. Dacă înmulțirea domniei și a păcii în Împărăția Sa urmează să fie fără sfârșit, atunci numai odihna de jur împrejur poate fi rezultatul corespunzător voiei lui Dumnezeu. Dumnezeu a încercat neîncetat să-Și conducă poporul Său la odihnă. Dar **Evrei 4. de la v.1** mărturisește despre profunda seriozitate și spaimă în caz că nu ajungem la această odihnă. Corespunzător versetului 8, Iosua nu a adus poporul în această „odihnă de sus în jos” (literal) promisă, așa că această odihnă de Sabat a fost păstrată pentru noi. În **Ieremia 31.2** se spune: **„Israel a umblat ca să ajungă la odihna sa.”** (tradus din germană, nota trad.). Acesta este sensul călătoriei noastre: Odihnă de jur împrejur față de toți dușmanii. În Vechiul

Testament se accentuează de peste douăzeci de ori că Israel trebuia să aibe odihnă de jur împrejur față de toți dușmanii săi. De aceea cuvintele de judecată sunt puternice, ca de exemplu în **Judecători 1**, pentru că Israel a omis mereu să dea afară pe *toți* dușmanii și ca urmare nu a avut odihnă de jur împrejur. Pentru a întări această intenție a lui Dumnezeu referitoare la odihna de jur împrejur, iată aici câteva dovezi ale Scripturii: **Deut.12.9-10**¹; **Ios.21.44**²; **2Sam.7.1**³; **1Împ.5.18**⁴; **1Cron.22.9+18**⁵; **2Cron.14.7**⁶/**15.15**⁷/**20.30**⁸/**32.22**⁹.

¹ „... fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea în care DOMNUL Dumnezeuul vostru v-o dă. Dar când veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care DOMNUL Dumnezeuul vostru va face s-o moșteniți, și când El vă va da odihnă de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară și veți locui în siguranță ...”

² „Și DOMNUL le-a dat odihnă de jur împrejur, cum jurase părinților lor; și nici unul din vrăjmașii lor nu putuse să le stea împotriva: DOMNUL i-a dat pe toți vrăjmașii în mâinile lor.”

³ „Când împăratul a locuit în casa lui și când DOMNUL i-a dat odihnă de toți vrăjmașii care-l înconjurau ...”

⁴ „Acum DOMNUL Dumnezeuul meu mi-a dat odihnă din toate părțile; nu mai am nici adversar, nici nenorociri.”

⁵ „Iată, ți se va naște un fiu care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă de toți vrăjmașii lui de jur împrejur; căci numele lui va fi Solomon și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în zilele lui.” „DOMNUL Dumnezeuul vostru nu este oare cu voi și nu v-a dat El odihnă în toate părțile? Căci a dat în mâinile mele pe locuitorii țării și țara este supusă înaintea DOMNULUI și înaintea poporului Său.”

⁶ „El a zis lui Iuda: „Să zidim aceste cetăți și să le înconjurăm cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare; țara este înaintea noastră, căci am căutat pe DOMNUL Dumnezeuul nostru. L-am căutat și El ne-a dat odihnă din toate părțile.” Au zidit deci și au prosperat.”

⁷ „Și tot Iuda s-a bucurat de jurământul acesta, căci juraseră din toată inima lor, căutaseră pe Domnul cu toată dorința lor și-L găsiseră. Și DOMNUL le-a dat odihnă de jur împrejur.”

-continuarea pe pagina următoare-

În practica noastră de astăzi această odihnă de jur împrejur nu înseamnă altceva decât faptul că este cel mai normal și mai natural lucru ca noi, ca familii, chiar și ca familii mari, ca biserică ș.a.m.d., să ajungem la supremația deplină peste toate focarele de neliniște din viața noastră. *Prin focare de neliniște înțelegem tot ce desparte, ce ne desparte într-un fel de părtășia Duhului lui Isus Hristos.* Pacea dumnezeiască poate exista totdeauna numai acolo unde trăim echitabil corespunzător necesității ansamblului. Sfințenia lui Dumnezeu nu poate fi înșelată. Cea mai mică nedreptate duce la înăbușirea Duhului Sfânt, adică a păcii, pe care Hristos ne-a dat-o ca semn al adevăratei Împărății. Pe de o parte domnia aceasta este foarte sensibilă, totuși pe de altă parte umblarea în această Împărăție este posibilă, și anume împreună.

3. Practica odihnei de jur împrejur

„Și DOMNUL Dumnezeuul tău va izgoni încetul cu încetul aceste popoare dinaintea ta: nu le vei putea nimici îndată, ca nu cumva animalele sălbatice să se înmulțească în jurul tău” (Deut.7.22).

Zidirea odihnei de jur împrejur are loc după aceleași principii ca și cucerirea țării prin Israel. Aceasta o amintesc spre protecția noastră, ca noi să nu credem că le-am putea

⁸ „Și împărăția lui Iosafat a fost liniștită și Dumnezeuul lui i-a dat pace de jur împrejur.”

⁹ „Astfel DOMNUL I-a scăpat pe Ezechia și pe locuitorii Ierusalimului din mâna lui Sanherib, împăratul Asiriei, și din mâna tuturor, și i-a ocrotit din toate părțile.”

avea pe toate împreună sub control de azi pe mâine. Israel trebuia să cutreiere și să cerceteze mai întâi în lung și în lat întreaga țară promisă. Dumnezeu a lucrat toate aceste lucruri cu acest popor pentru ca să știm cum va proceda El duhovnicește cu noi. Recunoașterea de jur împrejur aparține prin urmare celei mai importante baze de odihnă de jur împrejur. Deci în practica duhovnicească eu procedez în felul următor: adun întreaga mea familie și o învăț aceste fundamente ale odihnei de jur împrejur. În primul rând le mijlocesc următoarea viziune: *Dumnezeu nu Se mulțumește cu nimic mai puțin, decât ca să avem supremația și domnia asupra tuturor focarelor de neliniște din viața noastră. De la cel mai mare până la cel mai mic, fiecare vrăjmaș trebuie să ajungă sub picioarele noastre.* Practică-o și tu exact la fel. Să nu încerci niciodată să pretinzi vreo ascultare din partea familiei tale, fără ca mai dinainte să le dai viziunea, despre ce este vorba de fapt și pentru ce trebuie ea să asculte. Fără viziune poporul devine fără frâu. Acesta este și motivul pentru care această învățătură transmite totdeauna atât de multă viziune. Imediat după ce știi ce ținte nemaiauzite se află după toate acestea, exercițiile tale cotidiene au acum cu adevărat un sens. Deci încearcă mai întâi să entuziasmezi întreaga ta familie cu o viziune. Ea să spună, ca un singur om, din convingerea cea mai lăuntrică: da, noi îi vom înfrânge pe toți dușmanii noștri și vom ajuta la pătrunderea Împărăției păcii promise în mijlocul nostru. Imediat ce simți că ți-ai câștigat familia, să distribui foi de hârtie goale și începe să cercetezi împreună cu ea țara. Invită-ți familia să-și noteze pe hârtie în general oriunde strânge pantoful. Tot ce într-un fel este un focar de neliniște în viața familiei, să fie notat.

Strategia primei faze constă numai în adunarea necoordonată a punctelor de neliniște. Noi notăm focarele *personale* de neliniște, cât și acelea din cadrul *căsniciei*, apoi cele din întreaga *familie*. Același lucru îl facem cu privire la *viața* noastră *profesională*, la *contactele* noastre *din afara familiei* și la *cunoștințe* ș.a.m.d. După ce am parcurs țara în lungul și în latul ei, am cercetat și am notat totul, urmează probabil cea mai importantă fază. Exact în acest punct s-a prăbușit Israelul. Ei au văzut deodată numai uriași de nebiruit. Ei nu au mai văzut decât munți de probleme și imposibilități. „Punctele de neliniște” existente au depășit posibilitățile și puterile lor proprii într-o așa măsură, încât în fața lor s-au simțit ca niște lăcuste. De altfel, această sesizare a corespuns realității. În același fel va corespunde realității, când întreaga avalanșă de focare de neliniște va avea un efect zdrobitor asupra noastră. În acest punct pur și simplu să nu uităm faptul că niciodată nu s-a pus problema să comparăm situațiile, problemele și uriașii *cu noi înșine*. Nu prin puterea oștirilor și destoinicia omenească, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor! Pentru că Israelul s-a descurajat în acest loc, el a trebuit să rămână timp de 40 de ani în pustiu. Această școală a durat exact timpul până când a fost frântă și ultima rezistență împotriva căilor lui Dumnezeu. O vom face noi mai bine? Domnul să fie îndurător cu noi!

După ce am notat toate focarele de neliniște, noi începem înaintea lui Dumnezeu să le ordonăm sistematic. Ai observat deja că Dumnezeu este un strateg excepțional? Întreaga Scriptură este plină de principii și rânduieli duhovnicești. Noi avem un haos în viețile și familiile noastre, numai fiindcă nu ne orientăm după aceste principii de viață.

Întotdeauna noi vrem ori totul deodată, ori nu facem absolut nimic. Dar corespunzător **1Cor.15** Dumnezeu aatacă țintit un vrăjmaș după altul după prioritățile Sale notate dinainte. De aceea ia-ți liniștit timp. Folosește atâtea întruniri, câte sunt necesare, pentru a planta *viziunea* odihnei de jur împrejur în familia ta. După aceea folosește din nou atâtea întruniri, câte sunt necesare, pentru a aduna întreaga *colecție de focare de neliniște*. Dacă această colecție este încheiată, folosește din nou atâtea întruniri, câte sunt necesare, pentru a *ordona sistematic* punctele de neliniște. Despre aceasta imediat mai mult.

Abia după ce totul este structurat și ordonat clar și sistematic, noi începem pas cu pas să le realizăm practic. Și acest *pas cu pas* trebuie discutat și abordat în întruniri țintite. Dar cel târziu, când va fi vorba de practica biruinței, vei observa că ai nevoie urgentă de fiecare din membrii familiei tale. Niciodată nu vei putea demola singur acest munte. Și exact în această acțiune comună constă cea mai profundă binecuvântare a altarului de familie. Aici începe câmpul tău de misiune și sarcina ta de misiune! Aici începe viața ta de echipă! Și exact *acesta* este locul în care Duhul Sfânt cade peste tine și familia ta – dacă veți acționa cu îndrăzneală împreună prin credință. Îți spun în Numele Domnului că aici are loc și în nici un alt loc. Aici se află vrăjmașii reali, ai tăi și ai voștri! Cât de mulți sunt mai degrabă dispuși să zboare peste ocean, ca acolo să facă lucruri mari pentru Dumnezeu, cu un canoe și un cuțit de junglă, însă numai acolo, unde începe cu adevărat, la baza haosului real, ei nu sunt dispuși să-și întemeieze centrala de misiune. Dar exact aici, și în nici un alt loc, începe adevărata zidire a bisericii, începe

adevărata misiune, începe adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, începe împărăția de o mie de ani a păcii!

4. Familia ta – o echipă!

Poate că acum șezi consternat și te uiți cu familia ta pe o listă cu probabil peste o sută de puncte. Dar nu are nici o importanță. Prima binecuvântare a odihnei de jur împrejur constă deja numai în faptul că am devenit o echipă și pornim împreună împotriva acestor vrăjmași. Deja numai prin această decizie comună, mulți vrăjmași vor fi înlăturați. Cel mai important lucru la odihna de jur împrejur nu este biruința finală a tuturor punctelor de neliniște, ci vederea clară de ansamblu în comun peste acestea. Atâta timp cât împărăția de o mie de ani nu se va manifesta la nivel mondial, noi vom avea a face cu focare de neliniște. Dar este o deosebire ca între cer și pământ dacă ne aflăm deasupra sau dedesubtul acestor focare de neliniște. Cum pot arăta astfel de focare de neliniște ne arată lista care urmează, extrasă din cursul de învățatură „Odihnă de jur împrejur Nr.6”:

- Câinele nostru ne neliniștește, nimeni nu vrea să se plimbe cu el.
- Când avem o vizită, la noi totul se dă peste cap.
- Copiii își cumpără pe ascuns dulciuri la chioșc.
- Seara am mari greutateți să închid televizorul.
- Copiii pur și simplu nu vor să asculte.
- Dacă ceva nu merge, îmi pierd repede răbdarea.
- Copiii se supără între ei.

- Îmi rod unghiile până la rădăcină.
- Pur și simplu nu-mi pot controla gândurile.
- Aș avea cu plăcere mulți copii, dar mi-e teamă de viitor.
- Copiii exersează la instrumentul lor numai dacă îi forțez.
- Lipsesc banii pentru satisfacerea dorințelor personale.
- Aș dori mult să fiu zveltă.
- Cu partenerul meu de căsnicie îmi lipsește o părtășie mai profundă.
- Am probleme dacă sunt dirijat încolo și încioace.
- Copiii sunt lacomi.
- Ca pereche în căsnicie noi nu avem aceeași înțelegere duhovnicească.
- Dacă sunt suprasolicitat, strig la copii.
- Uneori am gânduri de sinucidere.
- Muncile în gospodărie sunt făcute de copii numai superficial.
- Dimineața am nevoie de două cafele ca să mă trezesc.
- Dacă ne-am certat, de multe ori nu mai vorbim timp îndelungat unul cu altul.
- Mi-e greu să iert.
- Am dezordine la cumpărături.

Și multe lucruri mărunte ar putea sta aici, ca de exemplu:

- Să nu uit mereu agrafa pentru dinți.
- Urinatul în pat.
- Ordine la mânuși/căciuli.
- Diferite boli.
- Bunăvoință deficitară.
- Baia lăsată curată la ieșire.
- Stingerea luminilor sau închiderea ușilor.
- Să nu fie lăsate lucruri împrăștiate peste tot.

- Ordinea în cameră ș.a.m.d.

Astfel de listări, după cum am amintit, pot avea un efect foarte zdrobitor asupra noastră. Oamenii au neîncetat impresia că Împărăția lui Dumnezeu ar fi peste măsură de complicată. Dar ea nu este complicată, ea este numai fără compromis. Ea pare complicată numai dacă vrem să ne impunem împotriva legilor duhovnicești ale naturii. Ordinea va pătrunde numai acolo unde credința, încrederea și pacea alcătuiesc fundamentul. Din această cauză în Israel, înaintea fiecărei noi plecări și la fiecare atac de luptă, seminția lui Iuda trebuia să meargă în față. O spun încă o dată: Altarul tău de familie trebuie practicat după aceleași principii cum le-a imaginat dinainte vechiul popor de legământ Israel. De aceea, principiul înseamnă „Iuda în față” dacă este vorba de abordarea și de înfrângerea „vrăjmașilor” noștri. Iuda înseamnă: mărturisitor, lăudător, Cel lăudat este Dumnezeu, preamărire. Aceasta înseamnă în practică: **„Cu inima se crede spre neprihănire, dar cu gura se mărturisește spre mântuire”** (tradus din germană, nota trad.) (**Rom.10.10**). Înseamnă că fără credință este imposibil să fii plăcut lui Dumnezeu. Pentru că cine vrea ceva de la Dumnezeu trebuie să creadă că El există și celor care Îl caută El le va fi un răsplătitor (**Evr.11.6**). Iuda în față, în practica altarului de familie, înseamnă să proclamăm biruința deja împlinită a sângelui lui Isus peste toți vrăjmașii și focarele noastre de neliniște reale(!). Încă înainte de a-l simți pe primul vrăjmaș sub tălpile picioarelor noastre, noi exclamăm: Aceste șapte națiuni mai mari și mai puternice sunt ale mele! Da, este

adevărat, sunt șapte națiuni, și anume mai mari și mai puternice decât noi (**Deut.7.2**)¹. Așa a fost dintotdeauna și așa și trebuie să fie. Dar Dumnezeu ni le-a pus în fața noastră ca să învățăm să întindem mâna spre El, ca să învățăm să mișcăm mâna Lui peste noi. Cum altfel ar putea El să ne învețe aceasta, decât prin șapte națiuni mai mari și mai puternice, de statură mai înaltă decât suntem noi înșine? De aceea să nu cădem în aceleași păcate ca și Israelii! Proclamați cea mai deplină încredințare a credinței, cu preamărire în gâtul vostru: **Canaan este al meu!**

Canaan înseamnă șes, câmpie, lipsa de perspectivă, subjugare, umilire. Noi tălmăcim aceste nume astfel: Nu vă temeți nici de depresivități, nici de apăsări, nici de muțenie, nici de neputință! Nu vă temeți de nici un duh înrobitor! Proclamați împotriva oricărui legalism, împotriva oricărei crispări: Canaan este al meu! Proclamați această biruință împotriva oricărei lipse simțibile de autoritate. Proclamă împotriva oricărei înjosiri și umiliri a vieții familiei tale: Canaan este al meu!

De asemenea, proclamați împreună: **Het este al meu!** Het înseamnă frică, spaimă, groaznic, uriaș. Tălmăcirea: Nu vă lăsați deturnați de la această mărturie a credinței nici prin descurajare, nici prin tristețe, nici prin frică, nici prin gânduri negative și reflectări. Și dacă ar fi să vă sperie fantome, necredința să roadă la inimă, proclamați împotriva oricărei moliciuni, clătinări, împotriva oricărei nesiguranțe și îndoielii: Het este al meu!

¹ „... când DOMNUL Dumnezeuul tău ți le va da în mâini și le vei bate, să le distrugi în întregime, să nu închei legământ cu ele și să n-ai milă de ele.”

Fără să vă îndoiiți proclamați și: **Ghircasiții sunt ai mei!** Ghircasiți înseamnă nămolos, argilos, pământ lutos, cei din țara nămolului sau țara lutului. Acest popor „mai puternic” reprezintă tot ce este mlăștinos, greoi, instabil și vâscos în viața noastră. Aflându-ne în mijlocul mlaștinei sau stând pe drum lunecos, noi zicem: Gata cu orice blestem al instabilității în viața noastră! Ce-i drept, picioarele noastre încă mai sunt afundate în mijlocul noroiului și anevoios este fiecare pas. Dar mâinile, inima și capul nostru sunt ridicate libere spre cer, de acolo ne vine ajutorul! Chiar dacă toate eșecurile, nenorocirea și lipsa de salvare sunt din vina proprie – El ne pune picioarele pe temelia tare pentru că noi ne căim de toate nelegiuirile noastre și ne încredem din nou în El. Noi nu ne temem de tine, mlaștină paralizantă – ghircasitul este al meu!

În același fel, proclamați: **Amoriții sunt ai mei!** Amorit înseamnă locuitor de munte, locuitor de culme, cei impunători, impresionanți, convingători, bogați în cuvinte. Pentru noi aceasta înseamnă: Proclamați biruința lui Hristos asupra oricărei mândrii, îngâmfări și oricărui orgoliu în familiile voastre. Demolați orice protest, orice știut mai bine, deșertăciunea și înălțarea din mijlocul vostru. Proclamați peste toată puterea proprie, peste toată vorbăria și orice impresiune: Vremea simplei teorii s-a încheiat, pentru că al meu este amoritul.

În același fel proclamați și peste perisiții vrăjmași: **Țara perisiților este a mea!** Perisiți înseamnă cei locuind risipiți, locuitorii teritoriului deschis, fără ziduri. Cu alte cuvinte, terminați cu orice lipsă de obligativitate, cu orice lipsă de deosebire și lipsă de judecată din mijlocul vostru. Împotriți-vă oricărui duh libertin și subjuogați teritoriul lipsit de

granițe. Proclamați oricărei lipse de orientare, oricărui duh ecumenic al amestecării, proclamați în fața oricărei neînfrânări, lipse de grijă și abateri: Țara perisiților este a mea!

Nici heviților să nu le lăsați țara. Proclamați: **Heviții sunt ai mei!** Hevit înseamnă sătean, locuitor în teritoriul de mijloc, cei vii, locuitori ai satului. Așadar, înlăturați toate aceste atitudini pământeste-sufletești. Gata cu locuitorii teritoriului de mijloc! Ziceți: „Noi nu suntem nici locuitori ai iadului, nici locuitori ai pământului, ci suntem locuitori ai cerului.” Oriunde se arată bunăstarea vremelnică, sociabilitatea, dragostea pentru lume și mediocritatea, oriunde se arată umanismul și siguranța pământească scrise mai mare decât Numele lui Dumnezeu, acolo proclamați: Heviții sunt ai mei!

În sfârșit nu lăsați nici iebusiților vreo palmă de pământ. Pentru că: „**Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat**” (Ios.1.3). Iebusit înseamnă călcare în picioare, întărit prin călcare, loc tare. Deci nu vă speriați nici de domeniile încarnate și întărite din familiile voastre. Nu vă opriți în fața neîmpăcărilor, disprețului și ignoranței. Anunțați lupta împotriva oricărei împietriri, închideri și tăceri. Nu vă speriați de duhuri de ceartă, dispute, discordii și respingere. De asemenea, nu vă plecați în fața tradițiilor de orice fel. Lucrurile tradiționale sunt locuri bătătorite, locuri întărite. Arați-le! În duhul lui Iuda în față, proclamați cu cea mai mare nădejde a credinței și încredințarea biruinței: Voi, toate cărările stâlcite și uzate, **țara iebusiților este a mea!**

Vedeți, exact în acest loc este cerută îndrăzneala credinței, puterea de biruință și preamărirea. Exact aici începe să se

împlinescă Cuvântul: să pornim cu preamărire în gâtlejurile noastre și cu o sabie cu două tăișuri în mâna noastră. *Aici* este practic câmpul nostru de luptă și nu pe alte înălțimi sau oarecare conferințe grozave de credință. Fiecare imposibilitate și fiecare focar de neliniște aparent invincibil din familia noastră seamănă cu una dintre aceste șapte națiuni. Ori de câte ori nu vom porni ofensiva împotriva acestor vrăjmași într-o încredințare proclamată de biruință, plini de credință și unitate, noi îl vom avea pe Dumnezeu împotriva noastră. El ne va trimite înapoi în pustiu și ne va face să înconjurăm atâta timp muntele, până ce întreaga viață proprie a murit în noi. Fie ca noi toți să fim cruțați de o astfel de trudă! De aceea să nu uitați înaintea nici unei noi porniri, nici înaintea unei noi „declarații de război”, înaintea nici unui nou teritoriu spre care porniți: Iuda în față! (Num.2.9¹/10.14-20²; Jud.1.1-2³/20.18⁴).

¹ „Toți cei din tabăra lui Iuda care fuseseră numărați erau o sută optzeci și șase de mii patru sute, după oștirea lor. Ei să pornească cei dintâi.”

² „Întâi a pornit steagul taberei fiilor lui Iuda, împreună cu oștirile lui. Peste oștirea lui era mai mare Hanșon, fiul lui Aminadab; peste oștirea seminției fiilor lui Isahar era Netaneel, fiul lui Țuar; peste oștirea seminției fiilor lui Zabulon era Eliab, fiul lui Helon. Când a fost demontat cortul, au pornit întâi fiii lui Gherșon și fiii lui Merari, purtând cortul. Apoi a pornit steagul taberei lui Ruben, împreună cu oștirile lui. Peste oștirea lui Ruben era Elișur, fiul lui Ședeur; peste oștirea seminției fiilor lui Simeon era Șelumiel, fiul lui Țurișadai; peste oștirea seminției fiilor lui Gad era Eliasaf, fiul lui Deuel.”

³ „După moartea lui Iosua, fiii lui Israel au întrebat pe DOMNUL, spunând: ‚Cine dintre noi să se suie întâi împotriva canaanților ca să lupte cu ei? Și DOMNUL a spus: ‚Iuda să se suie; iată că am dat țara în mâna lui.’”

⁴ „Și fiii lui Israel s-au sculat, s-au suit la Betel și au întrebat pe Dumnezeu, zicând: ‚Cine dintre noi să se suie întâi ca să lupte împotriva fiilor lui Beniamin?’ Și DOMNUL a spus: ‚Iuda să se suie întâi.’”

5. Găsirea priorității

Mai întâi păcatul

„Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește (1.!) păcatul, (2.) dreptatea și (3.) judecata” (Ioan 16.8).

„Fățarnicule, scoate *întâi* (1.!) bârna din ochiul *tău* și atunci (2.) vei vedea clar să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Mat.7.5).

„Fariseu orb! *Curăță* *întâi* (1.!) *partea dinăuntru a paharului și a farfuriei, pentru ca* (2.) *și partea de afară să fie curată” (Mat.23.26).*

Aceste trei locuri din Scriptură ne descoperă fără echivoc că o biruință asupra focarelor de neliniște are rost abia dacă pornim mai întâi împotriva acelor focare de neliniște care au a face direct cu păcatul. Dar nu cu păcatul fratelui, ci cu cel propriu. De aceea, primul punct important de găsire a priorității biblice este: Însemnarea păcatului *propriu*. Acest principiu de prioritate corespunde la rândul său rânduiei Locașului sfânt. Omul nu a putut niciodată să intre într-o relație cu Dumnezeu pe o altă cale decât în primul rând prin biruința asupra păcatului. Aceasta are loc la altarul de jertfă de ardere la intrarea Locașului sfânt. Din această cauză trebuie să eșueze orice efort care vrea să biruiască mai întâi focarele de neliniște *tehnice, general familiare* sau *profesionale*. Pe scurt, cel mai simplu va fi dacă ne ordonăm

listele noastre de neliniște mai întâi după următoarele criterii: 1. Care sunt punctele mele *personale* de neliniște. 2. Care sunt punctele de neliniște în *căsnicie*. 3. Care sunt punctele *familiare* de neliniște. În această ordine trebuie să fie abordați și „vrăjmașii”. Apoi se procedează în același fel mai departe și cu punctele de neliniște *profesionale* și altele din afara familiei ș.a.m.d. Expunerea acestora aici ar depăși acest cadru. Despre acestea există explicații detaliate pe casete audio. Sunt convins că dacă noi, ca preoți ai casei, începând cu noi înșine, am *porni împotriva ființei păcatului propriu*¹, deja multe din focarele comune de neliniște ar fi înlăturate. De aceea noi nu ne preocupăm deloc în primul rând de toate zecile de puncte posibile înainte de a nu fi abordat direct focarele personale de neliniște.

După ce am biruit problemele păcatelor personale corespunzător Duhului, noi ne preocupăm în continuare cu focarele de neliniște din căsnicie și cele comune. Și acolo este din nou valabil să deosebim mai întâi care dintre focarele de neliniște au de a face direct cu păcatul și care sunt poate mai mult de natură tehnică. A avea prea puțin timp unul pentru altul, lipsa de bani sau orice ar mai putea fi.

Abia după ce și la nivelul căsniciei am stabilit o dispoziție clară, noi începem să abordăm problemele comune fami-

¹ Există o deosebire între păcatele factice și păcatele de ființă. De exemplu, mă pot întoarce de la păcatul faptic „preacurvia” și să nu mai preacurvesc. Dar aceasta nu înseamnă neapărat că am părăsit în același timp și *fința abaterii*, adică infidelitatea, pofta carnală. (Tălmăciri detaliate la tema „ființa păcatului” găsești în cartea mea „Cunoașterea lui Dumnezeu”, capitolul „Progrese evidente”).

liare. Totuși aceasta nu înseamnă că toate problemele trebuie să le avem deja sub picioare. Voi mai menționa în continuare ceva mai mult cu privire la găsirea priorităților. În orice caz noi nu abordăm în același timp pe toți vrăjmașii. Odihnă de jur împrejur nu înseamnă în primul rând a nu mai avea probleme, ci a avea problemele ordonate sub supraveghere, știind în ce ordine să le abordăm. Deja numai această dispoziție ne aduce multă odihnă de jur împrejur. Chiar dacă la nivel de familie luăm sub lupă problemele *comune*, noi pornim din nou după același principiu. Mai întâi deosebim problemele tehnice de problemele păcatelor. Este o deosebire dacă de exemplu focarele de neliniște ale copiilor sunt din motive didactice, medicale sau sociale, sau dacă izvorăsc din păcate tipice, ca de exemplu egoism, ceartă, zgârcenie, invidie ș.a.m.d. Și la nivel familiar noi începem mai întâi să abordăm focarele de neliniște ale păcatului. Tot restul nu are nici o valoare, pentru că ungera lui Dumnezeu nu se află pe acesta. Prima ungeră pe care Dumnezeu ne-o dă, El ne-o dă la jertfa pentru păcat. Așadar, nu poate exista niciodată vreun misionar care pe undeva înspre afară să facă slujiri mari și înăuntru în casa sa să fie un haos. El se va afla mereu sub un duh fals și va și transmite un duh fals, cum este scris: **„Sunt invitați însoțitorii la împărțirea prăzii, dar ochii propriilor copii se topesc”** (tradus din germană, nota trad.) (Iov 17.5). Așa ceva este o urâciune în fața lui Dumnezeu! Chiar dacă ungera lui va produce semne și minuni, la urmă ea va purta totuși roadele seducerii și ale morții.

Mai întâi ce este evident

Din experiență, la fiecare nivel se arată în același timp cele mai felurite focare de neliniște care au a face cu păcatul. Care dintre aceste focare de neliniște trebuie abordat mai întâi? Și aici Scriptura dă o învățătură clară de prioritate. **„Înțelepciunea este în fața omului priceput, dar ochii nebunului o caută la capătul pământului” (Prov.17.24).** **„Înțeleptul își are ochii în cap” (Ecl.2.14).** **„Lucrurile ascunse sunt ale DOMNULUI Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pe vecie ...” (Deut.29.29).** Se spune că ucenicii l-ar fi întrebat o dată pe Isus, „Spune-ne, cum va fi sfârșitul nostru.” La aceasta Isus ar fi răspuns: „Ați descoperit deja începutul, că întrebați de sfârșit?” De aceea, al doilea punct principal al găsirii priorității biblice l-am putea enunța în felul următor: Mai întâi vine totdeauna „naturalul”, ce este „evident” și „aflându-se în fața ochilor”! Deci, ia-ți lista la mână și întreabă-te în toate, indiferent dacă este vorba de un păcat personal, de căsnicie sau familie: *Care este punctul cel mai evident?* Sau am făcut deja ce mi-a fost posibil? Numesc un exemplu, ca să ilustrez aceasta puțin: Poate că te lupți cu un păcat personal al poftei ochilor și cu un păcat care chinuie mereu familia ta și viața ta de căsnicie, de exemplu televizorul. Există mereu ceartă pentru programe și tu privești mereu programe murdare. Ce va fi acum mai aproape: să abordezi mai întâi în rugăciune sau orice altă cale pofta ochilor tăi, sau să apuci pe loc televizorul și să-l arunci din casă? Un alt exemplu: Ai vicii păcătoase în familia ta, și fiind în același timp predicator, ai vicii păcătoase și în biserica ta. Unde se află lucrul cel mai evident? Scriptura spune: **„Dar dacă cineva nu poartă de grijă de**

ai săi și mai ales de cei din casa lui, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios” (1Tim.5.8). Sau: „Căci dacă cineva nu știe să-și conducă bine casa lui, cum va îngriji de biserica lui Dumnezeu?” (1Tim.3.5).

Acest principiu a ceea ce este evident se referă la toate domeniile de neliniște, atât cele tehnice cât și cele personale, atât cele lumești cât și cele religioase. De aceea folosește-l din nou la fiecare nou nivel de biruință. Ți vorbesc destul de simplu? Dacă îți este prea complicat, îți propun să comanzi cursul nostru „Odihnă dejur împrejur”. Acolo îți vor fi explicate în șapte pași aceste exerciții.

După aceste principii noi nu lucrăm numai în familia noastră și în viața bisericii noastre. Și OCG¹ lucrează după aceleași principii. Este cu adevărat ceva foarte satisfăcător când aceste priorități s-au prelucrat împreună de întreaga familie și experimentezi cum toate devin mai simple și mai clare. Cu cât ne ținem mai exact de aceste principii, cu atât propășim mai repede – cu condiția să lucrăm toate din duhul lui „Iuda în față”!

Închei această învățătură cu o ultimă indicație pentru găsirea priorităților.

În primul rând Împărăția lui Dumnezeu

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat.6.33).

¹ Organische Christus-Generation (Genația Organică-Hristos – nota trad.): mișcare supraconfesională pentru promovarea vieții organice și a colaborării tuturor creștinilor.

„... în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filip.2.3-4).

Și pe toate celelalte domenii de neliniște trebuie să învățăm să le privim și să le judecăm pornind din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu, înainte de a întreprinde alte feluri de eforturi. Amintesc aici, de exemplu, nevoile financiare ale israeliților din vremea lui Maleahi și Hagai. Ei au putut birui acest focar de neliniște numai pe o singură cale. Toate plângerile, strigătele și împrumuturile de bani nu au ajutat la nimic. Pungile goale au fost rânduite de Dumnezeu și aceasta atâta timp până ce au adus întreaga zeciuală în casa vistieriei ca să fie hrană în casa lui Dumnezeu! **(Mal.3.10)**¹ În același fel, fiecare domeniu de neliniște are în vreo formă o legătură directă cu legitățile și rânduielile Împărăției lui Dumnezeu. Multe lucruri care ne neliniștesc, nu ne-ar fi neliniștit niciodată dacă ne-am fi întrebat foarte lucid de la început: „Pot spune în acest caz foarte liber, *facă-se voia Domnului?*” Din fericire, această încercare o putem face și ulterior. Poți spune la toate: *Facă-se voia Domnului?* Cu aceasta vreau să indic simplu spre realitatea faptului că multe lucruri pot ajunge de-abia atunci la odihnă și la o încheiere adevărată, când noi pur și simplu le îngropăm și le uităm. Multe lucruri sunt numai lumești și nu au nici un loc în Împărăția lui Dumnezeu. De aceea să nu încerci niciodată

¹ „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice DOMNUL oștirilor, dacă nu vă voi deschide zăgazarile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare care va da pe deasupra.”

să-ți ridici altarul de familie pe calea largă. Calea îngustă este îngustă pe toate laturile! Nici să nu te jeleşti și să nu te plângi vreodată pentru oarecare pierderi pe care ar putea să ți le aducă voia fără compromis a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne retrage lumea pentru că nu ne permite nimic, ci pentru că vrea să ne permită lucruri mult mai bune. Să nu uitați aceasta niciodată! De aceea de multe ori, a finaliza un lucru înseamnă pur și simplu a-l îngropa.

Una dintre cele mai importante întrebări pe care ar trebui să ne-o punem deseori la altarul de familie este aceasta: Slujește acest lucru cu adevărat ansamblului? În principiu, Împărăția lui Dumnezeu este orientată întotdeauna spre binele general. Aici nu este vorba numai de „eu și tu” și nici pe atât de „eu, mie, al meu”. În adevărata Împărăție a lui Dumnezeu toate sunt pentru „El și ale Lui”, pentru „noi și ale noastre”. Ca să aducem la un numitor comun întreaga linie a Împărăției lui Dumnezeu, în acest loc nu pot omite să amintesc perspectiva slujirilor pe care le-a trimis Dumnezeu. Mă refer acum nominal la slujirile apostolice. Când văduva din Sarepta, din pricina foametei, nu a mai avut decât un pumn de făină și puțin untdelemn în ulcior, acesta i-a fost desigur cel mai mare focar de neliniște. Ea se afla chiar pe punctul de a culege câteva lemne cu care vroia să coacă ultima bucată de pâine pentru ea și fiul ei și apoi să moară. Când Ilie a apărut la ea, nu a existat decât o cale de ieșire din focarul ei de neliniște mortală. Ilie i-a zis: **„Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie o mică turtă și adu-mi-o” (1Împ.17.13)**. Ce ne învață acest cuvânt? Împărăția lui Dumnezeu, spune-i domnia lui Dumnezeu, decurge după căi ordonate, cum este scris: **„Și**

Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi apostoli; al doilea proroci; al treilea învățători; apoi ...” (1Cor.12.28). Multe focare de neliniște vor dispărea de abia după ce noi ne vom introduce în ordinea de ansamblu a lui Dumnezeu. Pavel spunea despre sine: „... eu ca un arhitect înțelept am pus temelie ... Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă ... Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra ...” (1Cor.3.10).

Cele mai multe focare de neliniște provin din faptul că noi nu ne aflăm înăuntrul întregului râu al Locului sfânt. Prea mulți predicatori și păstori zidesc biserici în afara liniei apostolico-profetice. De aici vine faptul că nu este nici o curgere a Duhului, sau dacă este prezentă o curgere a duhului, este o curgere a unui râu spiritual fals. O adevărată biruință atotcuprinzătoare asupra focarelor noastre de neliniște, fie ele la nivel personal, la nivel de căsnicie sau de familie, fie ele la nivel profesional, extrafamiliar sau de rudenie, va fi întotdeauna posibilă abia atunci când noi ne vom afla în râul de ansamblu apostolico-profetic al Locului sfânt. Mișcați aceste indicații deosebit de importante în cadrul altarului vostru de familie. Faceți-vă socoteala, dacă tot ceea ce faceți este așezat într-o ordine de ansamblu și este făcut pentru scopul cel mai bun al ansamblului sau dacă se află în afara râului de ansamblu al Locului sfânt. Faceți-vă socoteala comună dacă vă aflați sub o slujire apostolică cu adevărat autentică și așezată de Dumnezeu. Pentru prea mulți poftele firii fac parte dintre focarele cele mai mari și de neînfrânt ale neliniștei. Cu cât doresc mai mult să le biruiescă, cu atât mai rău este de ei. Ei cunosc de fapt promisiunea din **Gal.5.16**, care spune: „**Umblați prin**

Duhul și nu veți împlini pofta firii păcătoase”, dar ei nu reușesc această umblare în Duhul și de aceea firea pofteste neîncetat și ei nu ajung la nici o suprafață. Ceea ce ei nu știu, și probabil nu au fost învățați corespunzător de pe nici un amvon, este legătura dintre **Gal.5.16** și **Gal.5.25**. Pentru că acolo Pavel vorbește a doua oară despre umblarea în Duhul: **„Dacă trăim prin Duhul să și umblăm prin Duhul” (v.25)**. Ceea ce nu vedem prea ușor în traducerea germană (nici în cea română – nota trad.), se exprimă în limba greacă cu o pregnanță dramatică. Anume, în timp ce „umblați în Duhul” din **v.16** vorbește despre o simplă *umblare încoace sau încolo*, „umblare” în Duhul din **v.25** vorbește despre o umblare *în același pas*, despre o *încadrare într-o ordine generală existentă*. Iată, am găsit-o, în sfârșit! „Peripateo” din **v.16** și „stoicheo” din **v.25** noi le-am tradus pe ambele cu „umblare”, dar aceasta nu corespunde nici realității duhovnicești și nici mărturiei biblice. Nu corespunde principiilor Împărăției lui Dumnezeu! De aceea, noi nu vom putea umbla cu adevărat în Duhul exact atâta timp cât noi încă ne aflăm în afara ordinei de ansamblu, în afara lucrărilor pregătite mai dinainte de Dumnezeu și în afara slujirii stabilite pentru noi. De aceea, cel care trăiește în Duhul, adică este născut din nou, trebuie să se lase și încadrat prin Duhul ca element, adică ca parte a unui întreg, mergând în cadență în rândul ordinei de ansamblu. Aceasta se referă în primul rând la noi, capii de familie, dar apoi și la noi ca parteneri de căsnicie și toți copiii. Linia apostolică de ansamblu, pe care o lucrează Duhul lui Dumnezeu, merge întotdeauna de la cel mai mare în jos până la cel mai mic. De aceea este de cea mai mare importanță, să abordăm acest principiu al odihnei de jur împrejur cu întreaga familie.

Toate focarele comune de neliniște într-o familie sunt provocate în comun. Din această cauză este necesar ca ele să fie abordate și biruite în comun.

6. Delegarea de responsabilități

În faptă și adevăr, fiecare focar de neliniște în parte are în permanență un corespondent complet practic în cadrul familiei. Mă refer aici la o lecție utilă, practică, spre propășirea fiecăruia slab în parte din părtășia noastră. Abia acolo unde noi pășim împreună, ca o echipă, spre aceste focare de neliniște, Duhul lui Dumnezeu începe să curgă în mijlocul nostru. Dar va începe să curgă și mai mult dacă fiecare dintre noi, corespunzător capacității sale, abordează aceste focare de neliniște. Râul ungerii, râul Duhului Sfânt, se află mereu numai acolo unde Duhul Sfânt vrea cu adevărat să lucreze prin noi. Din această cauză, noi delegăm mereu felurile focare de neliniște, începând de la cel mai mic până la cel mai mare. Niciodată mama să nu fie singura responsabilă pentru toate focarele de neliniște casnice. Voi mamelor, înhămați-i pe cei mai mici ca să instaureze rânduielile. Când Jan Henoch al nostru de abia a putut vorbi trei cuvinte, el a primit deja responsabilitatea pentru papucii de casă. Până în acel moment părea să fie un lucru imposibil ca fiecare dintre copii să-și încalțe papucii de casă. Dintre cam douăzeci de focare de neliniște de atunci, în mod minunat, acest focar de neliniște a fost biruit cel mai rapid. Micul vlăstar s-a postat zilnic la ușă și s-a uitat cu grijă ca fiecare copil care intra să-și încalțe cu papucii de casă. Și în acest fel un focar de neliniște, de nerezolvat înainte, se afla

deja sub control. Iar pentru Jan Henoch a însemnat că începând cu acel ceas el a făcut mult mai puține prostii. După același principiu procedăm și cu toate celelalte focare de neliniște.

Ca războiniciei din vremea lui David, noi facem apoi chemare și pentru „slujiri de viteji”. Enunțăm încă o dată în mod special cele mai grele focare de neliniște și întrebăm cine vrea să le atace. Aceasta îi motivează pe copii cât și pe noi, cei mari, să ne ridicăm împotriva vrăjmașilor noștri nesupuși. Nimic să nu se facă sub lege sau constrângere, pentru că Împărăția lui Dumnezeu funcționează numai fără constrângere. Dar dacă, cum s-a amintit mai sus, tu transmiți viziune, fiecare își poate alege vrăjmașii și apoi să-i abordeze. *Delegarea responsabilităților aparține celor mai înalte obligații ale altarului de familie.* Nimeni să nu ducă prea mult și nimeni prea puțin. După necesitate, noi ne adunăm ca familie și judecăm din când în când rezultatele noastre. Este ceva deosebit de satisfăcător când se vede cum vrăjmaș după vrăjmaș ajunge sub picioarele noastre. Aparține de faptul cel mai evident că vrăjmașii duri, care la început păreau de neînving, să dispară deodată și scena să rămână dominată numai de mărunțișuri. Dar curând vom simți că tocmai vulpile mici sunt cele care strică via și vom învăța să luăm în serios focarele mici de neliniște și să le abordăm ca și pe cele mari mai înainte. Ca echipă de familie noi înaintăm mereu, ocupăm teritoriu după teritoriu și observăm în acest timp că există o paralelă între „munca spre interior” și „binecuvântarea spre exterior”. Vom simți că cu cât vom lucra mai departe *spre interior* și vom face loc Duhului Domnului între noi și în noi, cu atât mai multă binecuvânta-

re și roadă va apare *spre afară*. Vom afla faptul că oamenii din jur vor începe să-și îndrepte atenția spre noi, fiindcă ei recunosc că la noi curge binecuvântarea. Cum este scris: **„Scoală-te și strălucește! ... Și neamuri vor umbla în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale. Ridică-ți ochii împrejur și privește ...” (Isa.60.1+3-4)**. Deja putem vedea ceva? Tot mai mulți oameni vor porni pe aceeași cale și ne vor urma exemplul. Iar noi le putem transmite mai departe, începând cu altarul de familie, toate lucrurile pe care le-am învățat deja noi înșine.

7. Efectele odihnei de jur împrejur

Cu cât îi vom pune mai departe sub picioarele noastre pe vrăjmașii noștri, care au fost între noi și Dumnezeu nostru, cu atât răsare în noi dorința profundă să vedem extinsă Împărăția lui Dumnezeu peste întreaga lume. Zi și noapte Duhul lui Dumnezeu în noi ne va mâna și va aprinde dorința după pătrunderea împărăției păcii promise. Pe această cale fiecare familie va deveni un centru de misiune care lucrează și spre afară. Fiecare familie un centru de misiune! Aceasta este voia Dumnezeului celui viu. Ca un singur om, fiecare celulă de viață în parte, fiecare familie sau colectivitate de locuință să lucreze împreună ca organism. Ca un singur om să facem loc prezenței și acțiunii Duhului Sfânt în mijlocul nostru. Ca un singur om să mergem și să acționăm ca familie întregă spre afară. Ca un singur om să trezim alte familii la viață. Să le smulgem din întuneric, să le transmitem viața organică și să mergem înaintea lor ca exemple de urmat. În cele din urmă, oricare familie să poată spune ca un

singur om: „Vino și vezi! Vino și vezi cum se trăiește ca pereche căsătorită într-o unitate deplină. Vino și vezi cum arată într-o familie armonia dumnezeiască și pacea cerească, în care cu toții se pun necondiționat la dispoziția lui Dumnezeu. Vino și vezi cum este când pacea lui Dumnezeu este o stare normală în căsnicie, familie și biserică de-a lungul anului și nu numai un caz de excepție. Vino și vezi cum prosperă copiii, având parte ceas cu ceas de cea mai inimoasă dragoste, acceptare, căldură și înaltă stimă din partea părinților lor. Veniți și învățați de la noi cum nu se trece niciodată pe lângă copii fără să le fi zâmbit, să-i fi mângâiat sau să-i fi sărutat. Veniți și vedeți cum bunătatea și severitatea merg mână în mână ca doi îndrăgostiți și cum soarele și ploaia nu lasă în urma lor nici un domeniu de viață neroditor. Veniți și vedeți cum copiii, deja de mici, trăiesc într-o relație personală și autentică cu Dumnezeu și într-o umblare matură în Hristos. Veniți de asemenea și vedeți cum cete de copii sunt învățați de copiii noștri, și anume cum se ascultă de părinți cu bucurie, cum se cinstește tatăl și mama, cum să fie un exemplu la școală, cum se slujește cu abnegație. Veniți și vedeți cu cât entuziasm, cu câtă naturalețe și profunzime duhovnicească se transmit toate acestea și se transpun apoi complet în practică. Veniți de asemenea și vedeți ce înseamnă umblarea nu după legea literei, ci după legea Duhului de viață. Veniți și vedeți cum arată o umblare comună în adevăr, o viață în curăție și dragoste autentică ș.a.m.d.

Poți spune și tu: „Vino și vezi!”? Dacă încă nu poți, dar ai dori s-o spui, te chemăm la o urmare obligativă împreună cu noi. Ca parteneri de căsnicie și familii ai OCG, noi ne-am încadrat obligativ în liniile apostolico-profetice. Ca gene-

rație-Hristos organică, noi ne vedem chemați de către Dumnezeu să restabilim în toată lumea această viață organică de familie. Iar acestea să alcătuiască baza pentru apariția bisericilor organice. Acestea, la rândul lor, să fie baza pentru pătrunderea împărăției promise. Pentru că Hristos nu va reveni într-un haos al familiilor și al bisericii. El revine la o biserică pe care o iubește și pe care din acest motiv și-a curățit-o pentru Sine. El revine la o biserică pe care o prezintă proslăvită pentru Sine, care nu are pete, cute sau ceva asemănător. El revine la un organism sfânt și ireproșabil! **(Efes.5. de la v.25).**

Îi vom fi noi acest Trup? Își va putea El trimite în noi puterea Sa înviere? Ne va răpi El la Sine, să ne îmbrace cu trupuri de înviere și să guverneze cu noi și prin noi pentru o mie de ani? **„Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apoc.20.6).** Vino și spune cu noi: **„Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-L apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Filip.3.12).** Așa să fie, vino, Doamne Isuse!

Alegerea partenerului

„Casa și averea le moștenim de la părinți, dar o soție prevăzătoare este de la DOMNUL” (Prov.19.14).

„Cine găsește o soție bună, găsește un lucru bun; este o favoare pe care o capătă de la DOMNUL” (Prov.18.22).

„O soție *cinstită* (l.germ: destoinică – nota trad.) este cununa soțului ei, dar cea care-i face rușine este ca putregaiul în oasele lui (Prov.12.4).

„Cine poate găsi o femeie *cinstită* (l.germ: destoinică – nota trad.)? Ea este mai de preț decât mărgăritarele” (Prov.31.10).

Mii de decizii are de luat fiecare om în viața sa. *Trei* dintre ele sunt cele mai existențiale, dar *una* cu urmările cele mai grele – alegerea partenerului! Între cele mai existențiale trei decizii ale vieții eu aș numi întoarcerea la Isus Hristos ca pe *cea mai fundamentală*, alegerea bisericii și apartenența de slujirea apostolică ca *cea mai înaltă în rang* și alegerea partenerului ca *cea cu urmările cele mai grele*, fiindcă este *cea mai definitivă*. Dar tocmai în aceste trei domenii principale domnesc la nivel mondial stări condamnabil de ușurate. Întoarceri la Dumnezeu emoționale și superficiale, unirea necugetată la grămadă cu orice tipuri de adunare oferite, încheieri de căsătorie făcute în pripă orbească,

necugetate și fără viziune. Fie ca Domnul să ne redea prin acest mesaj conștiința cât de peste măsură de bogate în consecințe sunt aceste trei decizii pentru viața noastră. Dintre ele în mod deosebit cea a alegerii partenerului.

Dacă se privește mentalitatea de astăzi a alegerii partenerului s-ar putea crede că ea aparține evenimentelor celor mai naturale și cotidiene ale oamenilor. Totuși locurile biblice introductive ne descoperă clar că alegerea binecuvântată a partenerului este un lucru care vine, respectiv trebuie să vină, din mâna Domnului. Alegerea partenerului aparține celor mai profunde taine ale acestei vieți, mai ales că cores-punzător **Efeseni 5** ea este o imagine de umbră a tainei lui Hristos. Taina lui Hristos este cores-punzător întregii mărturii biblice unirea lui Dumnezeu cu omul (**Col.1.26-27**¹; **Ioan 17.23+26**²; **Efes.5.28-32**³). Alegerea partenerului corectă și planificată de Dumnezeu nu este în nici un fel lăsată în seama capriciului omenesc. După întreaga mărturie

¹ „... taina ținută ascunsă din veacuri și din generații, arătată acum sfinților Săi, căroră Dumnezeu a vrut să le aducă la cunoștință care sunt bogățiile slavei tainei acesteia printre neamuri, adică Hristos în voi, nădejdea slavei.”

² „... Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

„Și Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.”

³ „Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile ca pe trupurile lor. Cine-și iubește soția, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică.”

biblică ea aparține mult mai mult celor mai decisive bunuri ale răsplătirii și moștenirii pe care Dumnezeu le oferă unui om deja în timpul vieții acesteia, dacă acesta a fost găsit plăcut în ochii Săi. Ajungerea la acest parteneriat pregătit mai dinainte, este partea componentă a celor mai decisive taine ale desăvârșirii devenirii omenești. Acest adevăr aparține celor mai importante fundamente pe care trebuie să le imprimăm copiilor noștri și să-l dăm ca viziune însoțitoare pe calea vieții.

Fiecare fel de alegere de partener în care intră omul reflectă felul de satisfacție pe care o are Dumnezeu față de el. Astfel unul primește un partener destoinic și echipat, altul unul crud și mizerabil, cum este scris: **„Gura femeilor străine este o groapă adâncă; pe cine vrea să-l pedepsească DOMNUL, acela cade în ea” (Prov.22.14)**. După căderea sa adâncă în mâna femeilor străine predicatorul Solomon a putut să scrie: **„Și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă este o cursă și un laț și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea” (Ecl.7.26)**. Felul parteneriatului în care intră un om este astfel oglindirea directă a plăcerii sau neplăcerii lui Dumnezeu față de el. Dar acest principiu nu se potrivește numai parteneriatelor de căsnicie. Același lucru este valabil și pentru oricare alte forme de colective de viață, fie acestea comunități, apartenențe de biserici sau asociații – chiar până la cele mai nenaturale legături partenoriale, cum citim de exemplu în **Rom.1. de la v.21: „Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit: ci s-au datat la gânduri deșarte ... De aceea**

(*reflectare*) **Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, să-și necinstească trupurile ei între ei ... De aceea (imaginea oglinzii) Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi josnice; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; și tot astfel și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați făptuind lucruri rușinoase și primind în ei înșiși plata cuvenită (*reflectare*) pentru rătăcirea lor.”** Fiecare formă de parteneriat este o răsplată a lui Dumnezeu. Pentru cel decăzut este o răsplată a stricăciunii și celui plăcut lui Dumnezeu este o răsplată a vieții și a desăvârșirii. Răsplata este plătită numai pentru realizări anterioare. Dar cât de înalt este prețul pentru acel parteneriat care ne aduce cel mai aproape de Dumnezeul nostru?

1. Prețul ei de cumpărare este mult mai mare decât mărgăritarele

„Cine poate găsi o femeie cinstită (l.germ.: destoinică – nota trad.)? Ea este mai de preț decât mărgăritarele” (Prov.31.10).

Cuvântul ebraic vorbește încă de și mai mult decât numai despre o femeie destoinică. El vorbește despre o femeie *echipată*, sau mai bine zis despre o *femeie a echipării*. Este vorba de o femeie care deține o anticipație înțeleaptă, o femeie a viziunii și a pregătirii. Bineînțeles că aceasta include și destoinicia. Imaginea femeii în Scriptură este totdeauna un tip profetic al Bisericii, respectiv al poporului

lui Dumnezeu. Acest text ne descoperă că un partener cu echipare optimală costă un preț de cumpărare deosebit de mare. Suntem conștienți de aceasta? Cât de mare este acest preț, ne este spus în diferite locuri ale Scripturii, de exemplu **Ecl.7.28**. În versetele anterioare Solomon spune că pe acea femeie, care îl prinde pe păcătos ca un laș, el a experimentat-o mai amară decât moartea. Șocantă este aici concluzia sa: **„Iată ce-mi caută și acum sufletul, și n-am găsit: din o mie am găsit un (cuvânt cifric) om, dar o femeie n-am găsit în toate acestea.”** Cu aceasta el exprimă faptul că între o mie de bărbați există în cel mai bun caz unul care trăiește cu adevărat după placul lui Dumnezeu: **„Dar o femeie n-am găsit în toate acestea.”** O vorbă aspră! Dar cine era mai competent să facă o astfel de declarație decât Solomon? Căci despre el se spune: **„Dar împăratul Solomon a iubit multe femei străine ... A avut de soții șapte sute de prințese și trei sute de țiitoare; și soțiile i-au abătut inima” (1Împ.11. de la v.1)**. Faptul că prețul pentru acel unic partener destoinic al echipării noastre este deosebit de mare, o spune Solomon și în Cântarea cântărilor: **„Sunt șaizeci de împărătese, optzeci de țiitoare și fecioare fără număr, dar numai una singură este porumbița mea, cea curată; ea este singură la mama ei, cea aleasă a celei ce a născut-o” (Cânt.6.8)**. Această exprimare este identică celei anterioare și ea corespunde realității. Un alt text martor, de fapt cel mai temeinic, este **Gen.2. de la v.18**: **„Și DOMNUL Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; ...”** Literal se spune: Nu este bine ca omul să devină numai pentru sine, adică el nu se poate dezvolta suficient de unul singur. Pentru a atinge ținta Domnului cu el, are nevoie de unul față în față, o completare. Mai

accentuez încă o dată faptul că principiul acesta nu este legat numai de parteneriatul de căsnicie. Fiecare om este chemat într-o părtășie cu alți oameni. Dar Dumnezeu este Acela, care corespunzător voinței Sale bune, ne pune laolaltă în această cea mai mică unitate organică. Pe fiecare din noi după felul său, așa cum se deduce din **versetele 19-23**. Dumnezeu a făcut ca toate animalele, pe care le-a creat atunci, să treacă prin fața lui Adam. Când toate au trecut prin fața lui și pentru Adam nu s-a găsit un ajutor potrivit, El i-a pus-o la urmă în față pe Eva. Atunci omul a zis: **„Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea!”** Aceasta în sfârșit! Putem să ne imaginăm această răsufflare ușurată a lui Adam după ce toate animalele au trecut fără succes prin fața lui? Dar exact acesta este prețul de plătit pentru a ajunge la acel parteneriat unic pregătit mai dinainte de către Dumnezeu. Răsufllarea ușurată a lui Adam este în acest punct semnul cel mai tipic al primirii acestei favori din partea lui Dumnezeu. Atunci noi știm pur și simplu cu totul că acesta și nu altul este partenerul nostru. Desigur că Adam putea avea foloase de la fiecare animal în parte. Dar după cum el nu a găsit acel ceva, tot așa ni se întâmplă atâta timp cât nu am găsit partenerul rânduit de Dumnezeu mai dinainte. Oricare relație ne poate aduce unele sau alte avantaje, dar numai acel unul hotărât ne slujește pentru echipare și desăvârșire în unirea cu Dumnezeu. Ferice de toți copiii care primesc din partea părinților lor învățată această viziune. Le-o vei întipări?

2. Partenerul hotărât mai dinainte de Dumnezeu

„... <aceea> să fie soția pe care a rânduit-o DOMNUL pentru fiul stăpânului meu” (Gen.24.44).

„Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită (l.germ.: embrionul – nota trad.) și în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele, care din zi în zi luau chip, când nu <era> încă nici unul din ele” (Ps.139.16).

„Fie dragoste, fie ură, nimic <din acestea> nu recunoaște omul. Toate le sunt mai dinainte hotărâte ...” (tradus din germană, nota trad.) (Ecl.9.1).

„Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel (necăsătorit), altul într-altul (căsătorit)” (1Cor.7.7).

Poate cea mai importantă conștiință pe care să o așezăm în copiii noștri cu privire la parteneriat este aceea a predestinării. Aici trebuie menționat faptul că nu fiecare om are o predestinare *pentru întemeiere de căsnicie și familie*. Dar pe de altă parte, *fiecare* om în parte are o predestinare pentru „părtașia organică”. Cea mai mică unitate organică nu este omul, ci sunt doi oameni. Această știință de bază este de nelipsit pentru o educație de copii după voia lui Dumnezeu. Nici un om nu poate deveni pentru el însuși! Noi suntem destinați pentru părtașia organică, ca peștele pentru apă. A lupta pentru această părtașie organică pregătită mai dinainte după cel mai mare plac al lui Dumnezeu este o sarcină indispensabilă a tuturor părinților cât și a copiilor lor. Felul

legării noastre organice decide dacă noi vom ajunge desăvârșiți sau nu. De aceea am spus la început că întoarcerea la Dumnezeu este decizia cea mai fundamentală, apartenența de biserică decizia cea mai înaltă și alegerea partenerului de căsnicie decizia cu cele mai grele urmări în viața noastră. Dacă într-un aparat se conectează o baterie bună cu una rea, întotdeauna cea bună va fi trasă în jos la nivelul celei rele și niciodată cea rea ridicată la nivelul celei bune. Exact după această lege fundamentală se întâmplă și cu parteneriatul. Fie căsătorit sau necăsătorit, acea formă de legătură de viață organică în care am intrat va determina întreaga noastră viață. Ori ne promovăm unul pe altul reciproc înspre lăuntru lui Hristos, ori ne tragem unul pe altul în jos. De aceea vai de oricine care în alegerea partenerului său *nu* are în fața ochiului criteriul desăvârșirii în Hristos ca cel mai înalt scop. Dacă unul de acest fel se leagă cu altul pe a cărui inimă se află această prioritate supremă, acesta va apăsa viața celuilalt în jos și o va periclita atâta timp cât nu se va uni și el cu acest destin.

O dezvoltare plăcută lui Dumnezeu a copiilor noștri cu privire la tematica aceasta depinde înainte de toate ca ei să se îndrepte cu inima deschisă spre căile Domnului mai dinainte pregătite și nu spre dorințele sau poftele lor proprii. Învățați copiii voștri să nu iubească nimic mai fierbinte și mai profund decât lucrările bune și mai dinainte pregătite ale Domnului. Încă înainte de a ajunge să cunoască simțămintele pentru celălalt sex ș.a.m.d., inima lor să ardă de dorința de a merge pur și simplu pe aceste căi dinainte pregătite – cu sau fără partener de căsnicie. Noi nu avem voie să trezim în ei închipuiri false. Atâta timp cât oameni

destinați pentru căsnicie vor avea dorința unei vieți în umblare solitară, ei nu vor afla plinătatea vieții. La fel toți cei chemați, ca și Pavel, să rămână necăsătoriți, vor duce lipsa plinătății lui Dumnezeu atâta timp cât ei doresc un oarecare parteneriat de căsnicie. Fiecare să nu aibă o dorință mai înaltă decât aceasta: Doamne, nu mă lăsa să fiu și să devin altfel decât cum m-ai cunoscut Tu pe mine înainte de a mă fi format în pântecul mamei (**Ier.1.5**). Privind ce scriu în continuare, mă voi îndrepta – cu scopul simplificării – numai înspre cei chemați la căsnicie. Transpuneți aceste principii pentru voi înșivă și pe celelalte forme ale legăturilor vieții organice plăcute lui Dumnezeu.

3. Trei căi de pornire

„După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu ca un arhitect înțelept, am *pus temelie* și un altul clădește deasupra. *Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra*. Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă cineva clădește pe această temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ziua o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1Cor.3.10-13).

„Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă strică-

ciunea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal.6.7-8).

<Lasă-mă să recunosc care> ,,,, să fie soția pe care a rânduie-o DOMNUL pentru fiul stăpânului meu” (Gen.24.44).

Aceleași principii, valabile pentru biserică și zidirea bisericii, sunt valabile și pentru alegerea partenerului. În predestinare Dumnezeu a pus o temelie apostolică de netăgăduit. Dar fiecare este responsabil cum zidește pe aceasta. Nu este deloc de la sine înțeles ca omul să zidească pe ea aur, argint sau pietre scumpe. Dumnezeu ne va lăsa să zidim pe ea și lemn, fân și trestie. Găsirea partenerului mai dinainte pregătit ne va solicita întregul angajament al vieții și credinței noastre. Și la acest nivel noi putem semăna pe fire sau pe Duhul. Noi vom recolta exact după cum am semănat. Scriptura ne descoperă diferite modele ale felului cum au ajuns oameni la partenerii lor. În cele ce urmează vrem să cercetăm pe scurt trei dintre acestea, și anume pe Isaac, Samson și Esau. Isaac reprezintă tipologic calea Duhului, Samson calea sufletului și Esau calea cărnii. Înainte de a cerceta aceste tipuri în parte, să reținem cele mai esențiale deosebiri ale felului *cum* au fost *conduși* acești trei bărbați la partenerii lor.

La Isaac, felul de călăuzire duhovnicească, vedem că în acest lucru el și-a retras complet mâna. Încrederea sa era pe deplin înrădăcinată în tatăl său Avraam, care s-a îngrijit în fel dumnezeiesc ca să-i fie adusă mireasa sa. Acest fel de călăuzire se afla sub o binecuvântare necuprins de mare.

La Samson, felul de călăuzire sufletească, observăm o deosebire esențială. El își mai implică încă părinții în alegerea sa de partener, dar decizia sa este înrădăcinată în sufletul său propriu și nu în încrederea sa în tatăl său. De aceea el a spus: **„Am văzut la Timna o femeie din fiicele filistenilor; luați-mi-o acum de soție” (Jud.14. de la v.2).** În acea vreme Samson era încă dominat sufletește. Felul său tipic firesc și-a avut începutul abia la Gaza, după ce căsnicia sa întemeiată sufletește a fost distrusă de filistenii.

Al treilea model, Esau, îl numesc felul de călăuzire carnală. O aflăm în **Geneza 26.34-35**. Esau nici nu își mai implică părinții. Despre el se spune numai: **„... Esau a luat de soții pe Iudita, fiica hetitului Beeru, și pe Basmat, fiica hetitului Elon. Ele au fost o pricină de mare amărăciune pentru Isaac și Rebeca.”** Carnea nu se supune niciodată cu adevărat. Ea nici nu se poate supune de la sine chiar și atunci când ea apare cu intenții bune, ca de exemplu Esau în **capitolul 28.9**¹.

Ce vreau să arăt cu aceste trei modele: Fiecare recoltează exact ceea ce a semănat. Samson, a cărui primă soție nu este numită pe nume, a fost o filisteancă din Timna. Cu ea el nu recoltează nimic altceva decât refuzare, reținere și inaccesibilitate, pentru că Timna înseamnă oprire, refuzare, împiedicat, inaccesibil. Și Samson nu recoltează decât înstrăinare, pentru că filistean înseamnă străin. El devine călător, pentru că filistean înseamnă călător, emigrant, imigrant. Aceasta recoltează, cu toate că și-a implicat într-un fel aparent părinții în decizia sa. Dar Esau a recoltat împreună cu

¹ „Și Esau s-a dus la Ismael. El a mai luat de soție, pe lângă soțiile <pe care le avea>, pe Mahalat, fiica lui Ismael, Fiul lui Avraam, și sora lui Nebaot.”

părinții săi numai neplăceri pentru că și-a luat femeile în fel carnal din decizie proprie. Dimpotrivă, Isaac imaginează în umbră calea desăvârșită a lui Hristos. Căsnicia lui este binecuvântată și adevărată de Dumnezeu. De aceea, spre învățătură, să ne îndreptăm în principal spre acest tip. În acea vreme existau sute de fecioare diferite, care stăteau la dispoziție pentru o posibilă alegere. Care criterii au decis ca Isaac să o găsească pe acea una predestinată?

4. Principalele criterii ale unei alegeri de partener corespunzătoare voiei lui Dumnezeu

„... și te voi pune să juri pe DOMNUL, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o soție dintre fiicele canaanitilor, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara mea și la rudele mele să iei soție fiului meu Isaac” (Gen.24.3-4).

Criteriul suprem reprezintă desigur *relația plină de încredere cu Tatăl ceresc*. Avraam și slujitorul său, al cărui nume nu este amintit în această relatare, reprezintă pe Tatăl ceresc și activitatea Duhului Sfânt. Isaac a lăsat problema alegerii partenerului complet în mâna tatălui său. Acesta este singurul fel convenit de a-l găsi pe partenerul predestinat. Ferice de acela care nu pretinde să poată găsi el partenerul ideal. În mod deosebit și în această privință este valabil cuvântul lui Isus: **„... căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5)**. În acest loc pot spune cu deplina încredințare că în Anni eu am primit exact partenera de viață de la Dumnezeu, care este cea mai ideală pentru mine. Prin

urmare nu este de mirare că și ea poate spune același lucru despre mine. Cum am putut să ne găsim unul pe altul? În acel timp noi am făcut exact același lucru independent unul de altul. După ce am ajuns la credință în 1977, ne-am rugat timp de aproximativ șase ani cam cu aceleași cuvinte. Eu m-am rugat aproape fără încetare: „Doamne, ferește-mă de femeia falsă. Dă-mi numai pe cea femeie care îmi este cel mai de ajutor pentru viața veșnică.” Între timp Anni se ruga neîncetat: „Doamne, ferește-mă de bărbatul fals. Dă-mă alături numai de acel bărbat prin care să-Ți pot veni cel mai aproape.” Fără să știm unul de altul, Duhul Sfânt ne-a pus aceleași priorități pe inimă. Nu oarecare lucruri aparente sau dorințe personale să existe în prim plan, ci numai voia Tatălui ceresc. Ceea ce pentru noi era prioritatea supremă a corespuns exact jurământului pe care l-a cerut Avraam slujitorului său: „... **că nu vei lua fiului meu o soție dintre fiicele canaanitilor, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara mea și la rudele mele să iei soție fiului meu Isaac**” (Gen.24.3-4). Canaan simbolizează în această relatare „lumea”. Țara rudeniilor lui Avraam din care el a ieșit, referitor la noi, este creștinismul în ansamblul său. Cu alte cuvinte, în nici un caz nu avea voie să fie cineva „din lume”! Aceasta ne-a fost scris de netăgăduit la amândoi în registrul genealogic. Putea fi vorba numai de un partener credincios în Hristos. Dar dintre aceștia existau pretutindeni cu sutele. Independent unul de altul ne-a fost clar că de la noi înșine nu vom putea niciodată să facem alegerea potrivită din această rudenie largă. De aceea noi am pus călăuzirea în această privință neîncetat plini de încredere în mâna Tatălui și a Duhului Sfânt.

Dar Avraam, atunci ca tip al credinței plăcute, urma să părăsească atât casa sa părintească cât și patria sa. Ce înțeles are această acțiune pentru noi creștinii de astăzi? Vedem ca un fir roșu prin toată Scriptura că Dumnezeu este interesat numai de o credință dinamică, nemijlocită, de o încredere neîncetată în El. Dumnezeu întotdeauna face deosebire și între credință respectiv creștinătate vie, călduță sau moartă. Ca la Isaac și Ismael, Sara și Agar, Dumnezeu desparte liniile carnale de cele duhovnicești, „evreii” autentici de cei falși etc. (**Gal.4.29-30**¹; **Rom.9.6-7**²). Și Moise avea de ridicat cortul întâlnirii în afara taberei. Așa spune Noul Testament în epistola către Evrei și către noi: **„Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui” (Evr.13.13).**

Cu privire la parteneriatul dumnezeiesc aceasta are un înțeles important, pentru că slujitorul lui Avraam l-a întrebat: **„Poate că femeia nu va vrea să mă urmeze în țara aceasta; va trebui să duc eu oare pe fiul tău iar în țara de unde ai ieșit tu?” Avraam i-a zis: „Să nu cumva să duci pe fiul meu acolo!”** (Gen.24.5-6). Aceasta indică spre faptul că desăvârșirea în Hristos nu are niciodată voie să aibe loc și nici nu va avea loc pe o linie tradițională.

¹ „Și după cum atunci cel care se născuse în mod firesc prigonea pe cel care se născuse prin Duhul, tot așa și acum. Dar ce zice Scriptura? ,Izgonește pe femeia roabă și pe fiul ei, căci fiul celei roabe nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere.”

² „Dar aceasta nu este totuși, ca și cum ar fi rămas fără putere cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei care se coboară din Israel sunt Israel; și măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii; ci ,în Isaac vei avea sămânța care îți va purta numele.”

Fiecare alegere dumnezeiască binecuvântată se află în afara taberei – în afara lucrurilor realizabile sau tangibile omenește. Într-un mod deosebit aceasta se referă la desăvârșirea parteneriatului pregătit mai dinainte. Niciodată nu poate fi atins din putere sau capacitate omenească, ci numai prin credința Sa moștenită în noi. În acest punct deja mulți și-au pierdut vocația lor dumnezeiască. Așa de exemplu Duhul Sfânt a chemat o fiică a tradiției, să-și părăsească tradiția ei creștină și să se pună pe calea dinamică a fiului lui Avraam. Dar prețul i s-a părut prea mare. Și între Anni și mine a existat în acest sens un ceas al deciziei. Căci Anni se afla integrată într-o adunare foarte dinamică și revoluționară. Pentru ea aceasta era totul, dar eu știam cu toată simpatia și încredințarea că drumul meu nu conducea într-acolo. Prin urmare, cuvintele ei s-au pus atunci ca un munte înalt de netrecut între noi când ea, nevoită de legăturile tradiționale, mi-a spus: „Eu nu mă pot căsători cu tine dacă va trebui să-mi părăsesc biserica mea actuală. Mi-e frică că alături de tine nu voi reuși să fac față.” În acel ceas în care ea cerea de la mine s-o urmez pe *ea*, am simțit cum „jurământul lui Avraam” a pus stăpânire pe mine: „Să nu cumva să duci pe fiul meu acolo!” Așa că am spus cu inima grea lui Anni: „Dacă nu ai încredere în Dumnezeu că El te va aduce la țintă alături de mine fără tradiția ta de până acum, atunci aici, exact în acest loc, se despart căile noastre.” Acesta a fost în același timp ceasul încercării, în care deja mulți au dat greș și au rămas agățați de tradiție, respectiv s-au reîntors la ea. De tradiție aparține *tot* ce se împotrivește într-un fel călăuzirii actuale a Duhului lui Dumnezeu. Să nu te decizi niciodată pentru un partener care nu se poate decide benevol din inima proprie pentru o cale dinamică a încrederii și a

supunerii necondiționate sub Capul, Hristos. Spun cu aceasta că oricine vrea să se căsătorească binecuvântat trebuie să-și părăsească biserica? Nu, nici pe departe! Eu vorbeam despre părăsirea felului tradițional de a fi creștin, despre tot ce face masa largă. Bineînțeles că, dacă faptul că nu se suportă procesul de potrivire mereu dinamic cu viața lui Hristos, duce la excluderea din biserică, atunci aceasta este altceva. Chiar dacă femeia, ca în cazul lui Anni, trebuind să-l urmeze pe soțul ei, părăsește domiciliul, respectiv biserica obișnuită. Noi suntem tot timpul gata să eliminăm orice din viața noastră ce este tipic omenesc, religios și după ființă tradițional din interiorul taberei. Aceasta o facem *în timp ce* suntem vizibil încă înăuntrul unei tabere tradiționale sau dacă suntem vizibil în afara taberei. A părăsi tradiția înseamnă a umbla neîntrerupt obligat după impulsurile actuale ale vieții, independent de forma exterioară a unei biserici în care trăim. Acest „afară de tabără” este *mereu* o problemă *lăuntrică*, indiferent dacă vizibil ne aflăm în interiorul sau în afara taberei. Același lucru să-i înveți și pe copiii tăi.

Un alt criteriu principal pentru o alegere de partener după voia lui Dumnezeu se află în **capitolul 24.17-20**: „**Robul a alergat înaintea ei și a zis: ,Dă-mi te rog să beau puțină apă din ulciorul tău.’ ,Bea, domnul meu,’ a răspuns ea. Și s-a grăbit de a aplecat ulciorul pe mână și i-a dat să bea. După ce i-a dat și a băut de s-a săturat, a zis: ,Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura.’ A vărsat în grabă urciorul în adăpătoare și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui.”** Exact acest fel de gândire l-a căutat robul lui Avraam, tipul Duhului Sfânt. Pentru un fiu

al lui Avraam intră în discuție numai un partener care *este benevol dispus să facă mult mai mult decât ceea ce i se cere*. Calea desăvârșirii în Hristos este una deosebit de exigentă. Parteneriatul autentic, așezat de către Dumnezeu se deosebește de parteneriatul normal omenesc aproximativ exact în măsura în care stingerea setei unui singur om se deosebește de cea a zece cămile. Investiția unui parteneriat omenesc corespunde unui simplu înclinat al unui urcior pentru potolirea setei unui singur om. O cămilă poate asimila în sine până la 70 de litri. Aceasta face la zece cămile aproximativ 500 de litri. Ca parteneriate așezate laolaltă de Dumnezeu, noi aflăm exact acest fel de intensitate de investiție. Noi ne dăm zi și noapte apa vieții unul altuia pentru a îndestula necesitatea Duhului Sfânt din noi și a întregii împrejurimi de viață. Pentru că și urmașii din jurul nostru trebuie să ajungă la desăvârșirea în Hristos. O umblare *împreună* în Duh și adevăr se deosebește de o umblare individualistă, adică tradițional-creștină, ca ziua de noapte. De aceea, un om trândav și leneș este ca puroi în oase. Ceva mai rău decât un om trândav, leneș și comod pe calea desăvârșirii în Hristos aproape că nu poate exista. De aceea, fugi de orice trândăvie și lenevie. Dă-le afară din trupul tău și din viața ta! De asemenea, stai departe de orice oameni leneși, trândavi și comozi! Să nu-i lași să se apropie de tine. Du-te mai departe, până l-ai găsit pe cel care corespunde ființei lui Rebeca.

Aș vrea să mai pun pe scurt degetul pe încă două ultime criterii principale. Când robul lui Avraam a vorbit cu părinții lui Rebeca și a înnoptat o dată, a mâncat și a băut acolo, el a spus de dimineața: „**Trimite-ți-mă înapoi la stăpânul**

meu.’ Fratele și mama ei au zis: ‚Fata să mai rămână <câtva> timp cu noi, măcar vreo zece zile: pe urmă poate să plece.’ El a zis: ‚Nu mă opriți, fiindcă Domnul mi-a dat reușită în călătoria mea; trimite-ți-mă la stăpânul meu.’ Atunci ei au răspuns: ‚Să chemăm pe fată și s-o întrebăm.’ Au chemat dar pe Rebeca și i-au zis: ‚Vrei să te duci cu omul acesta?’ ‚Da, vreau,‘ a spus ea. Și au lăsat pe sora lor Rebeca să plece ...” (Gen.24.54-59).

Fiecare partener ideal, pregătit mai dinainte de Dumnezeu, nu are voie să șovăie în deciziile sale. La el cuvintele și faptele trebuie să fie în concordanță. Oamenii șovăitori vor pierde alergarea în fiecare caz. Dacă vei permite ca copilul tău să se căsătorească cu un om șovăitor, un om care produce cuvinte, dar nu și imediat fapte, tu ți-ai pierdut copilul aproape cu siguranță. Cel puțin pentru alergarea desăvârșirii mai dinainte stabilită, el va fi pierdut dacă partenerul său nu se va pocăi temeinic și se va schimba. **„Trage-mă și vom alerga după tine! Împăratul m-a adus în camerele lui ...” (Cânt.1.4).** Aceasta este vorbirea partenerilor aleși și plăcuți lui Dumnezeu. Fugi de oricare om care nu acționează exact după cum vorbește și nu vorbește exact după cum acționează. Să spună cuvinte proprii cât de frumoase, el este un laț de cădere, o capcană a morții pentru fiecare fiu al lui Avraam.

Mai departe este de văzut că Rebeca avea de dat un al doilea „da”. Acesta i-a fost cerut în urma unei nopți dormite după prima întâlnire cu robul lui Avraam. În fața primului entuziasm nu este nimic deosebit de a porni pe calea lui Avraam. Când robul a îmbrăcat-o cu podoabe de argint și aur, învelind-o cu haine și lucruri prețioase, ea era desigur ca una care visează. De aceea este necesar ca peste oricare

entuziasm să treacă cel puțin o noapte. Cu aceasta mă refer la o noapte dumnezeiască, o criză, o cutremurare, o încercare spre confirmare, cu alte cuvinte, încearcă neapărat dispoziția viitorului tău partener după ce a trecut „o noapte” peste primul lui entuziasm. „Cum se comportă el într-o situație de presiune?”, ar putea fi o întrebare tipică de încercare. „Este el un om schimbător ca vremea sau rămâne el credincios intențiilor și vocației sale?” Dacă el vrea să meargă pe cale numai atât timp cât surâde soarele și când vine o noapte, el începe să se clatine – păzește-te de el! Dacă deja de la începutul drumului el este schimbător ca vremea, cu cât mai mult pe parcurs, în timpul arșiței zilei.

Încă un ultim criteriu principal din **versetele 64-66**: **„Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac și s-a dat jos de pe cămilă. Și a zis robului: ‚Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?’ Robul a răspuns: ‚Este stăpânul meu.’ Atunci ea și-a luat vâlul și s-a acoperit. Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse.”** Un parteneriat autentic așezat de Dumnezeu își învelește carnea până în ziua căsătoriei. Partea feminină coboară de pe „calul înalt” și se pune deja de la prima întâlnire în poziția de supunere. Când am cunoscut-o pe Anni, ea avea doar 16 ani. Niciodată nu aș fi întrevăzut atunci posibilitatea ca ea să devină cândva soția mea. Nici în anii următori nu m-aș fi gândit. Dar un lucru aminteam mereu atunci când vorbeam cu frați în Domnul despre „soția ideală în Domnul”. Cunoșteam zeci, dacă nu sute de fete creștine tinere, dar nici una nu era ca Anni. La Anni am văzut din primul ceas că ea nu ședea „pe calul înalt”. În contrast cu atât de multe alte fete, ea își avea trupul învelit.

Ea era mereu îmbrăcată curat, feminin și decent. Întreaga ei ființă emana neatingerea. Ea nu era deschisă decât Domnului. Ea trăia o viață vizibil inocentă și clar distanțată de bărbații tineri. Dacă vorbea cu unul, fața ei era ca acoperită. Ea nu lăsa ca ochii ei să sclipescă așa cum făceau multe alte fete. Ea rămânea cu orice privire neutră, rece și incoerentă. Întreaga ei ființă emana smerenie, supunere și orice fel de dispoziție închipuibilă de a-L sluji pe Domnul. Aceste calități o deosebeau vizibil de toate celelalte femei tinere. Să rețineți în mod deosebit aceasta. Toate calitățile amintite aici trebuie să fie vizibile *înainte* de a se ajunge la prima discuție și pețire. *Oricare calitate care nu este deja dinainte existentă, nu va exista nici ulterior.* De aceea să observați un potențial partener peste mai mult timp și fiți siguri că aceste calități sunt existente și autentice. Așa cum a fost cazul lui Isaac și Rebeca, să nu tolerați căi carnale înainte de căsătorie. Isaac a adus în cortul mamei sale Sara o femeie învelită, destoinică și supusă.

Între creștini circulă părerea rătăcită că trebuie să ne apropiem ca bărbat și femeie trupește și sufletește în felul cum o face lumea. Și eu am fost învățat așa. Dar aceasta este cea mai neglijentă rătăcire care poate exista pentru cea mai bună cale predestinată de Dumnezeu. Pe terenul din preajma unei căsnicii trebuie să existe absolut numai un singur interes și anume criteriile duhovnicești despre care mărturisesc aici. Este de la sine înțeles să se dorească o relație reciprocă din inimă. Dacă această bunăvoință nu este prezentă, atunci nu există nici vreo calitate dumnezeiască a predestinației. Dar dacă am ajuns coerenți corespunzător Duhului, atunci la urmă și noi putem să spunem același

lucru unul despre altul, ce se spune despre Isaac în **verse-
tul 67**: „... a luat pe Rebeca, ea a fost soția lui și el a iubit-o.” Este o rătăcire cu urmări grele dacă credem că înainte de încheierea căsătoriei trebuie să fim siguri dacă ne potrivim și sexual. Cu aceasta bineînțeles nu este vorba că un om, care știe conștient că este incapabil de procreere (de exemplu testicule zdrobite etc.), bolnav veneric sau în vreun alt fel handicapat, să dezvăluie aceasta abia după căsătorie. Ar fi o crimă. De asemenea cu aceasta nu se spune că nu ar fi cazul înclinației naturale. Unde inima nu simte o înclinație profundă asemenea unui simțământ de a fi împlinită dorința absolută a inimii pentru partener, acolo ceva este putred. De aceea, să nu vă căsătoriți niciodată fără cea mai lăuntrică înclinație a inimii și dragostei *inițiale*! Ceea ce vreau să spun este numai: Toate simțămintele dragostei carnale, sufletești să le pui la urmă. Stăpânește-le prin puterea dragostei Duhului și fi dispus să pui adevărata temelie a dragostei: unirea Duhului în Hristos. Niciodată nu ne vom potrivi mai bine după trup și suflet, decât atunci când mai dinainte ne concentrăm sută la sută asupra calităților duhovnicești și a armoniei, a coerenței desăvârșite în Hristos. Dacă oamenii nu se potrivesc sexual, sufletește sau altfel, motivul cel mai profund este de căutat întotdeauna în deranjamentele duhovnicești. Chiar unitatea Duhului este taina unității desăvârșite și în trup. Unirea în trup doar nu este nimic altceva decât copia exterioară a unirii în duh. Și oricare entuziasm și simțire sufletească este numai o oglindire a unirii duhovnicești în Hristos. Tot ceea ce se orientează după suflet sau după carne, produce orbire față de calitățile propriu zise, reprezentând fundamentul căsniciei. Nici frumusețe exterioară, nici măreție omenească, nici

bogăție, nici sărăcie, nici sănătate, nici boală, nici înălțimea staturii, nici originea naturală nu reprezintă criteriile esențiale de care este vorba. Numai adevărata unire în Hristos, corespunzător calităților lui Isaac și Rebeca, sunt determinante pentru atingerea țintei dumnezeiești prin căsnicie. Desăvârșirea în vocația cerească în Hristos.

5. Cine alege partenerul?

Trăim într-un timp al absolutei carnalități. Simțământul nostru duhovnicesc a devenit atât de rudimentar, încât ajungerea la un parteneriat pregătit mai dinainte de Dumnezeu a ajuns un lucru așa zis al imposibilității pentru noi europenii. Mai ales tineretul a decăzut prin întreg valul anti-autoritar ș.a.m.d., aproape fără nădejde de scăpare, în poftele cărnii și a simțirilor pământești. În această vreme nimic nu i-ar prinde mai bine acestei generații decât dacă ea s-ar întoarce înapoi la modelul vechi-testamentar al alegerii partenerului. Atunci tații, respectiv părinții, se îngrijeau de o alegere corespunzătoare a partenerului. În diferite țări orientale acest lucru se practică la fel până în zilele noastre. Când am fost în India în 1981, pretutindeni încă era cel mai normal ca tații și mamele să-și căsătorească copiii după bunul lor plac părintesc. Deci exact cum a făcut-o Avraam cu Isaac și cum era uzual înainte în Israel. De mirare este faptul că rata de divorț din toate țările care acționează după această tradiție veche este inegalabil mai mică. Nu-i de minune, pentru că aceste căsnicii nu au fost încheiate din porniri carnale sau sufletești. Nimic nu i-ar face mai bine generației noastre pătimășe-carnale decât întoarcerea la

această tradiție biblică. La noi fiecare a doua sau a treia căsnicie este divorțată. Eu sunt convins că aceasta s-ar schimba radical dacă părinții ar alege din nou partenerii pentru copiii lor. Dar fiindcă această tradiție vechi-testamentară nu a fost decât o preumbră pentru lucrarea Duhului Sfânt în Noul Testament, nu este nici măcar permis să se rămână în această practică. În mod paradox, întoarcerea la această tradiție nu ar însemna nimic altceva pentru noi decât progres. Noi oameni nenorociți, unde ne-a adus egoismul nostru! Căci pe deasupra, problema constă în faptul că astăzi abia mai avem soți și părinți maturi care ar fi și duhovnicește în stare să realizeze între copii legături chibzuite și după voia lui Dumnezeu. După considerarea mea există numai o singură cale: toți trebuie să intre într-o pocăință prin îndurarea lui Dumnezeu, ca El să ne poată da din nou ochi deschiși și o inimă înțelegătoare, pentru ca duhovnicescul să poată fi văzut și judecat din nou duhovnicește.

În ansamblu, în această vreme mi se pare cel mai bun lucru dacă pe copiii noștri de mici îi educăm din nou după acest vechi model biblic. De exemplu, eu am făcut așa: Totdeauna când le povesteam copiilor mei aceste întâmplări despre Avraam și Isaac etc, am vrut să știu de la ei dacă ei consideră bună calea aceasta și dacă vor dori și ei cândva ca tatăl lor să aleagă partenerul pentru ei. De mirare a fost că copiii erau mereu entuziasmați de gândul acesta. Cu cât le insufлам mai devreme această gândire, cu atât mai liberi sunt după aceea în toate aceste întrebări. De aceea vorbește cu copiii tăi despre această tematică imediat ce ei pot vorbi. Mai mult decât orice altceva accentuează neîncetat necesitatea ca copiii să-și țină inimile închise până în ziua maturiză-

rii lor. Pentru ei nu este absolut nici o problemă să facă aceasta, dacă ei primesc de mici această învățătură. Acesta este motivul pentru care astăzi copiii mei sunt atât de liberi pentru slujire, în timp ce alții, de atâta suferință din dragoste, deja au devenit inutilizabili duhovnicește. Decideți-vă ca copiii voștri să nu se deschidă în nici un fel nici în simțăminte și nici în gândire unor prietenii cu sexul opus etc. Învățați-i să umble înveliți ca Rebeca înspre ziua descoperirii partenerului. Oricare formă de prietenie, asemenea celor practicate în lume, distruge o echipare duhovnicească sănătoasă. Acest fel de gândire-de-prietenie nu are voie să existe între noi! Faceți ca copiii voștri să crească de mici despărțiți de aceste obiceiuri lumești. Este chiar necesar ca noi să creștem copiii de mici într-o clară despărțire a sexului. Nu puneți băieții cu fetele în aceeași cameră și învățați-i să simtă ca naturală această despărțire. În această problemă ei nu vor duce lipsă de nimic. În acest timp simt ca cea mai bună cale faptul ca noi să creștem serios copiii noștri în așteptarea că *noi ca părinți* le vom aduce într-o zi partenerul lor. În acest fel ei se pot maturiza pe deplin neîmpărțiți și neabătuți. Și dacă se întâmplă, ca de exemplu la copiii noștri, că ei se dezvoltă atât de mult în sensibilitate duhovnicească, simț de deosebire și maturitate, încât o „tutelare” în acest domeniu ar deveni inutilă, atunci noi le putem încredința responsabilități și în acest domeniu.

Dar la toată maturitatea lor, noi le dăm de înțeles din principiu copiilor noștri că de exemplu *înaintea* absolvirii unei profesii și a acordului nostru fundamental, în nici un fel nu a venit vremea ca ei să se deschidă cât de puțin sexului opus. Însă în același timp, deja de acum, le dăm de înțeles

copiilor noștri mai mari că ne-am simți mai bine dacă și-ar alege ei înșiși cândva partenerul. Ceea ce noi menținem neabătut este pretenția participării noastre necondiționate și la timpul potrivit la alegerea lor. Nici unul dintre ei să nu-și deschidă inima într-un fel pentru cineva înainte ca noi părinții să le dăm lumină verde pentru aceasta. Eu propun această cale fiecăruia din cititorii mei. Dacă de exemplu Simon, după încheierea școlii profesionale, are impresia că a găsit o fată potrivită, atunci el va vorbi în primul rând cu noi și va cere o evaluare de la noi. Dacă noi îi dăm lumină verde în ce privește fata, după aceea vom merge împreună cu el la părinții fetei pentru a le verifica impresia lor. Poate că această fată este deja „rezervată” sau altfel inaccesibilă. Abia după un acord părintesc și după ce ei au acționat în același fel cu fata lor și au recunoscut că fata ar dori să-și deschidă benevol inima, noi ne confirmăm reciproc această călăuzire și copiii se pot pregăti pentru nuntă. Din acest moment ei se pot apropia unul de altul și să aibe posibilitatea de a petrece timp împreună. Dar nu ca să se țină de mână, să se îmbrățișeze sau să pornească alte acțiuni carnale. Dimpotrivă, ei să practice împreună părtășie duhovnicească, să găsească timp pentru discuții și pregătirea căii de viață comune. Dacă de la primele întâlniri ei recunosc că aparțin cu adevărat laolaltă, ei să se logodească și să-și mărturisească public alegerea, ca ei să poată fi înfășurați de rugăciuni și să fie binecuvântați. O logodnă să nu țină prea mult timp. Ea nu slujește decât echipării comune pentru încheierea căsătoriei. Un cadru bun mi se pare să fie aproximativ o jumătate de an. După cum Isaac și-a adus-o pe Rebeca sa curată și învelită înaintea mamei sale, așa să vină copiii curăți și „înveliți” la altarul de căsătorie. Nimic

nu va fi mai binecuvântat decât când atunci, în fața publicului, ei se sărută și își dau mâinile pentru prima dată. Poate că în această vreme ca a noastră aceasta să sune aproape blasfemic și absurd, dar eu consider că noi nu putem da națiunii noastre în acest timp ceva mai salvator decât copii, care în această privință sunt din nou exemple autentice. Dacă aceste rânduri le simți ca pe o călăuzire a lui Dumnezeu pentru viața ta, indiferent dacă ești copil sau părinte, și ești decis să mergi această cale în acest fel, atunci finalizează-ți decizia și trimite-ne foaia de decizie alăturată cărții.

6. Evaluarea prin slujirile apostolice

După cum s-a amintit, dintre cele mai existențiale trei decizii ale vieții noastre pocăința este cea mai fundamentală, biserica și apartenența de slujirea apostolică cea mai înaltă în rang și alegerea partenerului de viață cea mai grea în urmări. Fiecare legătură organică în care intrăm în aceste zile are efecte mari și asupra restului bisericii în Hristos. Pentru ca bisericile organice, pe care Duhul Sfânt le crează în acest timp, să poată prospera fără dospire, începând cu fundamentele și celulele ei de bază, eu atenționez că și fiecare încheiere de căsătorie trebuie să fie supusă evaluării prin slujirea apostolică și profetică. De-a lungul multor secole biserica a omis această evaluare. În locul acesteia, biserica catolică a mai și declarat încheierea căsătoriei a fi un sacrament sfânt și prin această vrăjitorie a binecuvântat și văruiat toate locurile neduhovnicești și rănite ale parteneriatului în loc să le dezvelească și să le vindece. De aceea, vă cer din nou vouă taților și mamelor să vă învățați copiii după

aceste principii și să mergeți din nou cu ei pe calea evaluării. Dacă ați convenit împreună, atunci duceți-i, încă înainte de a permite copiilor să meargă unul spre altul, la slujirea voastră apostolică și lăsați ca rezultatele voastre să fie evaluate de ei. Acest pas nu va schimba nimic în realitatea fundamentală că Dumnezeu face ca fiecărui om să îi vină partenerul pe care l-a „meritat”, dar el poate ajuta eventual să se recunoască pași prematuri sau falși și să împiedice pagubă inutilă. Domnul să dea pentru aceasta Duhul înțelepciunii și al cunoștinței pentru a recunoaște de la caz la caz despre ce este vorba.

Observație finală importantă

Dacă această carte ți-a devenit o binecuvântare, atunci aceasta o vei putea menține numai prin transmitere mai departe:

- prin transpunere în viața ta
- prin răspândirea acestei cărți
- vorbind despre ea

Domnul să facă ca semănătura ta să răsară din belșug și să te facă astfel roditor.

Dacă la citirea acestei cărți ți-ai dat seama că nu umbli în adevărurile care sunt mărturisite aici, și dorești să fii găsit ca un mădular viu în organismul-Hristos, atunci te invităm să te folosești de slujirile noastre lunare de evaluare¹.

Circulara noastră „Panorama-Nachrichten” (Panorama-Știri) conține termenele întrunirilor noastre.

Toate cărțile noastre pot fi procurate gratuit (cât ține stocul) la

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
CH-9428 Walzenhausen
Tel: 0041(0)71 888 14 31
Fax: 0041(0)71 888 64 31

De asemenea sunt disponibile mesaje pe casete în limba germană de Ivo Sasek și circulare cu învățătură actuală. Vă rugăm să solicitați în acest sens lista noastră de comenzi.

¹ Pentru toți cei care nu vorbesc limba germană, noi vom căuta o posibilitate ca să vi se poată sluji la noi în Walzenhausen, ori într-un alt loc.

Alte scrieri de Ivo Sasek apărute în Elaion-Verlag

Momentan (februarie 2004) aceste lucrări pot fi obținute numai în limba germană, afară de cazul în care se menționează „ediție disponibilă în limba română”. Alte traduceri se află în lucru.

Cărți

„Credincios sau crezând?”

(ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.1 RUM

Această carte provoacă la o umblare vie și dinamică prin credință și pune în același timp și norma în dreptul vieții noastre de credință. „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul”, se spune în Gal.5.25. În limbajul imaginilor s-ar putea spune de asemenea: Dacă deja avem aripi, atunci să și zburăm! Potrivit pentru scopuri evanghelice! (152 de pagini)

„Lehre mich, Herr!” („Învăță-mă, Doamne!”)

Comandă nr.2

O carte fundamentală de învățătură cu învățături ușor inteligibile și practice pentru umblarea creștină în cotidian. S-ar putea considera ca o continuare la „Credincios sau crezând?” și este potrivită în mod deosebit și pentru acei creștini care tânjesc după o viață creștină mai statornică și mai echilibrată. (213 pagini)

„Laodiceas Verhängnis” („Destinul Laodiceei”)

Comandă nr.3

Enorma cădere a creștinismului este iluminată în lumina profetică din cele mai felurite laturi. Dar sunt prezentate și căi de ieșire practicabile din această strâmtoare. Pe deasupra ea indică și spre ținta tuturor lucrurilor. Această carte să fie dată mai departe numai iubitorilor de adevăr! (164 de pagini)

„Die Wiederherstellung aller Dinge”

(„Restabilirea tuturor lucrurilor”)

Comandă nr.4

Problema restabilirii ne pune în fața unor decizii incomode și esențiale. Mereu suntem puși în fața alegerii: Dumnezeu sau om, ceresc sau pământesc, vremelnic sau veșnic? Referitor la desăvârșirea bisericii și restabilirea tuturor lucrurilor provocarea culminează cu întrebarea: concepte sau desăvârșire? Și această carte este gândită numai pentru iubitorii de adevăr și cei avansați în credință. (148 de pagini)

„Krieg in Gerechtigkeit” („Război în neprihănire”)

Comandă nr.5

Această carte este un rezumat al luptei duhovnicești. Ea tratează lupta eonică pe care Dumnezeu o luptă din pricina cinstei Sale. Ea transmite o privire de ansamblu referitoare la istoria mântuirii și a oamenilor și aduce lupta duhovnicească a cotidianului mărunț în marele context al țăintelor înalte ale lui Dumnezeu. Întrebarea referitoare la originea și ținta întregii lupte duhovnicești este tratată amănunțit. Numai cel care are realmente pe inimă instalarea domniei lui Dumnezeu, să citească această carte. (324 de pagini)

„Apostolisch Beten” („A se ruga apostolic”)

Comandă nr.7b

Autorul ia sub lupă rugăciunile apostolului Pavel și ajunge la constatarea uluitoare: ele descoperă calea înspre dimensiunile „nucleare” de rugăciune. (234 de pagini)

„Die Königsherrschaft“ („Domnia împărătească”)

Comandă nr.9

O probă de citire care a fost compilată din cărțile nr.1-5. Împreună cu „Credincios sau crezând?”, ea este potrivită pentru cei nou intrați în cerul de cititori al lui Ivo Sasek; dar prin conținutul ei ea pătrunde în mod deosebit în detaliile necesităților actuale ale timpului nostru. Lumină în întuneric, orientare în vreme de dezorientare, temelii și ținte înalte ale credinței noastre – căi de ieșire practice din nevoile prezente și viitoare. (198 de pagini)

„Die Erkenntnis Gottes” („Cunoașterea lui Dumnezeu”)

Comandă nr.15

Cunoașterea lui Dumnezeu nu constă în acumularea de cunoaștere despre Dumnezeu, ci prin atingerile cu Dumnezeu într-o unire crescândă în ființă cu El Însuși. Această carte ne explică din trei laturi calea și condițiile unirii cu Dumnezeu. Pentru tălmăcirea cortului întâlnirii pot fi găsite unele corelări complet noi. (232 de pagini)

„Domnul transformărilor” (ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.19 RUM

O adevărată autobiografie de Ivo Sasek care dovedește că lucrurile care sunt prea grele pentru oameni sunt foarte ușoare pentru *Domnul transformărilor*. O carte captivantă cu caracter pronunțat evanghelistic. (Format 11x18 cm, 130 de pagini)

**„Împărăția lui Dumnezeu între soba de gătit și
coșul de rufe”** (ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.22 RUM

(de Anni Sasek)

Într-adevăr s-a întâmplat tot mereu că autoarea a avut o atingere cu Dumnezeu exact la soba de gătit, în fața unei grămezi de rufe sau într-una din nenumăratele situații cotidiene cu cei zece copii ai ei. Deodată i s-au deschis corelări duhovnicești, ceva greu a devenit ușor sau predica i-a fost concretizată prin copiii ei.

Relatările experiențelor familiei vor să ajute mai departe fiecăruia care dorește ca Împărăția lui Dumnezeu să se înfățișeze nu numai în cuvinte, ci și în faptă și adevăr în cotidianul practic al familiei.

(Format 11x18 cm, 166 de pagini)

„Die Erlösung des Leibes“ („Mântuirea trupului“)

Comandă nr.23

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în mine, (a) *chiar dacă ar fi murit*, va trăi. Și (b) oricine *trăiește*, și crede în mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.25-26)

Această carte readuce în conștiință făgăduințe nesocotite și realități de o calitate extraordinară. În ea înfrângerea morții trupești devine cea mai importantă datorie organică și așteptarea general răspândită a morții o epidemie amenințătoare, perfidă. – O lectură pentru toți care vor să trăiască ... (319 pagini)

„Erschütterung” („Cutremurare”)

Comandă nr.27

Această carte prezintă cauze – acțiuni – căi de ieșire din cutremurări.

„Hristos nu ne-a fost dat numai cu ținta de a ne conduce afară din toate cutremurările. Dar toate cutremurările ne sunt date cu ținta de a ne conduce înăuntru în Hristos.” (172 de pagini)

„Israel – Schatten oder Wirklichkeit?”

(„Israel – Umbră sau realitate?”)

Comandă nr.30

„Voi (evrei și neamuri) nu ați venit la un munte care se putea atinge ... ci ați trecut (literalmente) la Muntele Sionului și la cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc ...” (tradus din germană, nota trad.) (Evr.12.18+22)

Ceea ce înseamnă aceste locuri din Scriptură în consecința lor practică, o tratează această carte în mod temeinic într-o profunzime teologică. Ea crează ordine în relația dintre Israel, Biserică și Împărăția lui Dumnezeu.

Concluzie: Nici fanatismul pentru Israel, nici teologia înlocuitoare (învățătura că noi neamurile ne aflăm în locul lui Israel) nu duce la țintă. (145 de pagini)

Broșuri

„Apostolische Gebete” („Rugăciuni apostolice”)

Comandă nr.7a

Aceste texte de rugăciune au fost nou traduse din limba greacă de către Ivo Sasek. Ele formează baza pentru cartea „A se ruga apostolic”. (Format A6, 60 de pagini)

„Geistliche Satzbrüche“ („Frânturi duhovnicești”)

Comandă nr.10

Frânturile duhovnicești sunt realități ale Împărăției lui Dumnezeu rezumate pe scurt în „mărimea unei nuci”. Această broșură este o introducere în învățătura formulelor Împărăției lui Dumnezeu, care motivează și îndrumă în același timp spre colaborare la această carte de formule duhovnicești. Pentru că poporul lui Dumnezeu nu a avut încă niciodată ca astăzi o nevoie atât de insistentă de o concentrare și pregnantă în ce privește învățătura biblică. (44 de pagini)

„Die Waffenrüstung Gottes” („Armătura lui Dumnezeu”)

Comandă nr.11

[Extras din cartea „Cutremurare”, comandă nr.27]

„Crispare proprie sau luptă duhovnicească? Armătura lui Dumnezeu nu este un lucru ci o persoană.” (Format A6, 53 de pagini)

„Die festgesetzten Zeiten” („Timpurile stabilite”)

Comandă nr.12

După cum în natură există timpuri stabilite, care oferă anumite posibilități (sau imposibilități) (de ex.: primăvara, vara, toamna și iarna, sau zile de fecunditate la femeie, ș.a.m.d.), acestea există și în viața duhovnicească. Deci este necesar ca aceste răstimpuri (lb.gr. „kairos”) cu posibilitățile lor oferite a) să le recunoaștem, b) să le folosim în modul corespunzător. (Format A6, 80 de pagini)

„Manchmal ist weniger mehr“

(„Uneori mai puțin este mai mult”)

Comandă nr.13

O colecție de repere duhovnicești din predicile și slujirea de învățătură în țară și străinătate ale lui Ivo Sasek. Un mijloc ideal pentru a cunoaște gândirea, învățătura și lucrările autorului. (Cărticică miniaturală, 112 pagini)

„Credința lui Avraam” (ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.14 RUM

[Extras din cartea „Credincios sau crezând?”, coman. nr.1 RUM]

Credința lui Avraam ne amintește de marea taină că o acceptare încrezătoare în Dumnezeu a tuturor situațiilor vieții poartă în sine mai multă putere de transformare decât respingerea lor prin puterea credinței sau prin manipulare.

Această lucrare și-a atins ținta în noi atunci când nu mai facem noi istorie cu Dumnezeu, ci Dumnezeu poate face din nou istorie cu noi. (Format A6, 30 de pagini)

„Odihnă de jur împrejur” (ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.20 RUM

[Extras din cartea „Educă cu viziune”, comandă nr.8 RUM]

„Odihnă de jur împrejur”! Un titlu plin de promisiune și neobișnuit pentru o scriere de învățătură pentru familie. Oare nu este ținta prea înaltă? Prin odihnă de jur împrejur nu înțelegem o viață eliberată de probleme. Odihnă de jur împrejur vorbește despre o viață de părtășie care se află cu succes deasupra problemelor și în părtășie le are pe acestea sub control. Faptul că acest lucru este posibil în practică noi îl experimentăm de mai mulți ani ca familie, care acum numără 12 persoane.

Odihnă de jur împrejur pentru toți cei care nu numai că aud acest cuvânt, dar îl și practică! (Format A6, 76 de pagini)

„Partnerwahl” („Alegerea partenerului”)

Comandă nr.21

[Extras din cartea „Educă cu viziune”, comandă nr.8 RUM]

Alegerea partenerului aparține celor mai adânci taine ale acestei vieți pentru că, corespunzător Efesenii 5, ea este preumbră a tainei lui Hristos. Ea este de o importanță hotărâtoare pentru desăvârșirea în Hristos. În schimb dacă se observă mentalitatea de astăzi de a-și alege partenerul, s-ar putea spune că ea aparține lucrurilor celor mai neînsemnate ale omului. Studiul biblic de față vrea să readucă în conștiință că alegerea binecuvântată a partenerului este un lucru care vine respectiv trebuie să vină din mâna Domnului. (Format A6, 69 de pagini)

„Marea învolburată” (ediție disponibilă în limba română)

Comandă nr.31 RUM

[Extras din cartea „Cutremurare”, comandă nr.27]

„Eu sunt Domnul, și nu este altul. Eu, care formez lumina și creez întunericul, care aduc prosperitatea și creez nenorocirea: Eu, Domnul, fac *toate* aceste lucruri” (Isaia 45.6-7).

Cauze – Acțiuni – Căi de ieșire din cutremurările contemporane.
(Format A6, 80 de pagini)

Tractate

„Un cuvânt profetic către adunările creștine”

(disponibil în limba română)

(de Ivo Sasek)

„Catastrofa de incendiu de la Kaprun”

(disponibil în limba română)

Potrivită pentru scopuri evanghelistice cât și pentru creștini.

(de Ivo Sasek)

„Das Gesetz der Blutschuld”

(„Legea vinei de sânge”)

Despre tema avort. (de Ivo Sasek)

„Și ei întreabă de ce ...”

(disponibil în limba română)

Zguduitor, lămuritor – cu privire la evenimentele vremii actuale.

„Comoara lumii invizibile”

(disponibil în limba română)

(de Loisa Sasek, 12 ani, evanghelistic)

Casete cu predici în completarea acestei scrieri

Seria „Căsnicie și familie” (Părțile 1 – 14)

Aceste predici sunt o construcție cursivă. De aceea părțile 1 - 7 și 14 se pot obține numai împreună. Părțile 8 – 13 la tema educației copiilor pot fi comandate numai în legătură cu întreaga serie.

- Nr. 35: Die Vollendung des Leibes Christi (1) –
Desăvârșirea trupului lui Hristos (1)
- Nr. 36: Familie als Prüfstein (2) –
Familia ca piatră de încercare (2)
- Nr. 37: Familie als Erziehungsschule Gottes (3) –
Familia ca școală de educație a lui Dumnezeu (3)
- Nr. 38: Göttliche Hierarchie (4) – Ierarhie dumnezeiască (4)
- Nr. 39: Alternativ-Hierarchien (5) – Ierarhii alternative (5)
- Nr. 40: Theokratische Familie (6) – Familie teocrată (6)
- Nr. 41: Theokratisches Intimleben (7) –
Viață intimă teocrată (7)
- Nr. 42: Kindererziehung: Grundsätzliches (8) –
Educația copiilor: Fundamente (8)
- Nr. 43: Kindererziehung: Ziele der Erziehung (9) –
Educația copiilor: Țintele educației (9)
- Nr. 45: Kindererziehung: Haltung der Liebe (11) –
Educația copiilor: Poziția dragostei (11)
- Nr. 46: Kindererziehung: 5 Entwicklungsphasen (12) –
Educația copiilor: 5 faze de dezvoltare (12)
- Nr. 47: Kindererziehung: Schluss (13) –
Educația copiilor: Încheiere (13)
- Nr. 48: Ehekrisen: Ursprünge und Auswege (14) –
Crize de căsnicie: Proveniențe și căi de ieșire (14)

Seminar pentru căsnicie și familie, august 99

Nr. 137: Der Familien-Altar – Altarul de familie

Nr. 137a: Der Familien-Organismus – Organismul-familie

Seminar pentru educația copiilor, decembrie 99

Nr. 142: Erziehung: Ein Produkt unseres Seins –

Educația: Un produs al existenței noastre

Nr. 143: 7 Nationen – 7 națiuni

Nr. 144: Erziehung – aber wohin? – Educație – dar încotro?

Nr. 145: Wesenhaftes Erziehen – A educa după ființă